

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

18

ΕΚΤΥΠΩΣΙΣ Β. ΛΑΜΠΡΙΝΑΚΟΥ

Ἑλληνοπούλες τῆς Καστοριάς

Ὁ «ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ.» ἀπαντᾷ σ' ὅλες τῆς ἀπορίας σας καὶ
σὰς δίνει συμβουλὲς γιὰ ὅ,τι σὰς ἐνδιαφέρει. Γράψατε : Περιο-
δικὸν «ΕΛΘ ΑΘΗΝΑΙ» διὰ τὸν «Ἀγνωστον Χ.», Λεωχάρους 6,
Ἀθήνας. Θὰ ἔχετε συντόμως τὴν ἀπάντησιν.

Σ. Β.: Άτυχος γνωρίζω
πολύ καλά την ήρωικήν και ά-
γωνιώδη προσπάθειαν της στα-
διοδρομίας. Καταλαβαίνω, λοι-
πόν, άριστα τα αίσθηματά σας
και τού σημείον πού εύρίσκε-
σθε. Για την αλληλογραφία δεν

ΑΠΑΝΤΗΣΕΙΣ

καίτης προποθέσει ένα μα
καλή κεραία. 2) °Ο Ραδιοσταθ
μός Θεσσαλονίκης εκπέμπει σε
μήκος κύματος 373 μέτρων
(804 χιλιοκύκλων). Ως προς έκ
πομπής είναι ακόμη ακανόνι
στες, προκαλώντας να τακτοποι
θούν άριστικά το σύστημα
και το πρόγραμμα του Σταθ
μού. 3) °Ο Ραδιοφωνικός Σταθ
μός (Καν) πόλως έχει από και
ρό τηθεί σε άχρηστία μπορείτε
 όμως να άκούτε το Σταθμό Άγ
κύρας στα 1648 μέτρα, καθώς
και στα βραχέα.

μολή κεραία, 27, 0
 μέσο θεσοφιλάντικης εκπαίδευσης, σε
 μήκος κύματος 373 μέτρων
 (804 χιλιοκύκλων). Οι ώρες εκ-
 πομπής είναι άδελφη, άκαρπύνη-
 στες, προκειμένου να τακτοποιη-
 θούν άδελφικά το σύνολο
 και το πρόγραμμα του Σταθ-
 μου, 3) Ο Ραδιοφωνικός Σταθ-
 μός Κων/πόλεως έχει από και-
 ρό τηθεί σε άχρηστεία μπορείτε
 όμως να άκούετε το Σταθμό Άγ-
 γίνας, στα 1648 μέτρα, καθώς

Ο ΑΓΝΩΣΤΟΣ Χ

ΕΤΟΣ Α' - ΑΡΙΘΜΟΣ ΤΕΥΧΟΥΣ 18
ΑΘΗΝΑΙ, 25 ΙΑΝΟΥΑΡΙΟΥ 1947

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΘΕ ΣΑΒΒΑΤΟΝ ΜΕ ΕΙΣΗΓΗΣΕΙΣ ΣΕΛΙΔΑΣ ΔΙΑ ΤΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΤΩΝ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΩΝ ΣΤΑΘΜΩΝ ΑΘΗΝΩΝ
ΘΕΣΣΑΛΟΝΙΚΗΣ ΛΟΝΔΙΝΟΥ ΚΑΙ ΑΛΛΩΝ ΚΕΝΤΡΩΝ ΤΗΣ ΕΥΡΩΠΗΣ

ΓΡΑΦΕΙΑ : 'Οδός Λεωχάρους 6.—'Αριθ. τηλ. 33-209.—ΣΥΝΔΡΟΜΑΙ : 'Ετήσι. 60.000, 'Εξάμ. 30.000, Τρίμ. 15.000,—Τιμή φύλ. Δρ. 1000

ΑΘΗΝΑΪΚΑ ΣΑΒΒΑΤΟΚΥΡΙΑΚΑ

ΤΟΥ ΤΑΚΤΙΚΟΥ ΣΥΝΕΡΓΑΤΟΥ ΜΑΣ ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

καταπονήσω πειρά ο ένας φίλε, να
ερρηθώ τις μουρηδίες που τις λατρεύω.
καταργήσω την πούδρα και το
ούζο... Και πρό πάντων, να μετα-
ταξί το ήθος μου: Να γίνω άκωμπτ.
ταχική αυταρχική, πολλές φορές ά-
λητική και τραγική. να μην επιτρέπω
άλλα λόγια — ενώ ψοφάω για κούβεν-
τλα — να φέρωσι σκληρό, να μη

—» «Ελα δὲ σύ, μαρό μου!... "Ελα ἀκούουλά μου... "Ελα πού σ' ἀγαπῶ ἐγώ!...»

»Μοιάζει πὺν παραμυθι αὐτό, βεβαίως. ἘΤΑ
γὰρ ἐὰν μὴ σὺν τῷ σέ τέτοιον ὅ-θυσό καὶ
ἡ μισή ν' ἀγρυπνῇ πάνω στὴν ἄλλη, ἡ
τὴ γὰρ βὰς μὴν υπερδεδύονται αἱ πόλεις.
Καὶ τόσα πού εἶπα ἀκούσε νεῖ καὶ ὁ βασιλεὺς

Ὁ ἀλησμόνητος ποιητὴς

ΤΟ ΣΥΝΝΕΦΟ

Ἐσὺ ποῦ θὰ μὲ κλάψης σὰν πεθάνω
Σὰν ἀβολὴ καρδιά, σὰν χριστιανό.
Θὰ κλάψης ἕναν ψεύτη κ' ἕνα πλάνο
Ἄλλ' - ὄχι ἐμένα τὸν ἀληθινό.

Κ, ἂν ἔγχειρα σὲ στήθῃ ἀφροπλάσμενο
Τὸ στήθος, τὸ κεφάλι μου γλυκὰ,
Δὲν ἔδειξας ποτέ μου σὲ κανένα
Τὰ βάθη καὶ τῶν δύο τὰ μυστικά.

Κανείς τί ἔχω μέσα στήν καρδιά μου
Δέν εἶδε, ἀδέρφια, φίλοι, συγγενεῖς,
Μήτε ἡ γυναῖκα, μήτε τὰ παιδιὰ μου
Κι ἂν ἔχω καί καρδιά,—κανείς, κανείς

Κι ὅ,τι ἀπὸ μένα μείνη—μάθε το—
ὅ,τι
Σημάδι. λείψανο, ἄγραφο, γραφτό,
Δὲν θὰ φωτίσῃ τὰ δικά μου σκότη,
Γιατὶ δὲν θὰ εἶμ' ἐγὼ μέσα σ' αὐτό.

Γιατί, χαρές, ἀφροντισιά, ἐλπίδες,
Ἔρωτες, βάσανα, τρέλλες ντροπές,
Αὐτὰ εἶνε τῆς ψυχῆς μου οἱ προσωπίδες
Δὲν εἶνε τῆς ψυχῆς μου οἱ ἀστραπές.

Στὴ γέννησή μου δὲ φεγγοβολοῦσε
Κανένα ἀστέρι μέσ' στὸν οὐρανό.
Στὰ βάθη του μονάχα ἀργοκυλοῦσε
ἝΑπλαστο σύννεφο καὶ σκοτεινό.

Ἐργαζομένης καὶ ἔφυγε καὶ ἐλάτῃ
Πέρασθ' ἐν τῇ ἄκρῃ, ἀπὸ τοῦ οὐρανοῦ...
Τὴν ἄκρην στὰ μαύρα τοῦ τὰ βάθη :
Βροχή, χαλάζι, γιόνι, κεραυνό :

Ποῦ ξέσπασε ; Ποῖες χώρες καὶ ποῖα
 δάση
 Καὶ πρὶὰ δυνὰ νὰ τῶχουνε δεχθῇ ;
 Ἦ σκόοπισε καὶ σδιήσθηκε πρὶν οὐράσῃ

ΚΩΣΤΗΣ ΠΑΛΑΜΑΣ

«Ναι, ἀνέχω ἀκόμα. Εὐτυχία όμως ἀγάπη: Τί θα γίνῃ αὐτοῦ, πού θά ἀποχωρήσῃ καί στό γάμο καί στήν ὑποχρέωση; Πῶς θά τῷ καταφέρῃ; Ἄν, ἀλλά στή σταδιοδρομία του δέν θ' ἀποχωρήσῃ σά σύζυγος καί σάν υἱτέρας; Κί, ἡ πετύχη σάν σύζυγος καί υἱτέρας, ὁ ἄλλος αὐτός δέν θά ναντακώσῃ τόν ἄλ-
 λον; Μπορῶ, κάθε πρωί, νά σκοπεύω μέ τ' ἴδιο ντουφεκί δύο πουλιὰ, πού κέδω-
 νται σέ δύο διαφορετικά δέντρα καί νά τ' ἀπετυγχάνω καί τὰ δύο!... Γί λέτε
 τίς...»

Εγώ. Τι γὰρ πῶς ἐνέλετο; ὅτι
ἀπὸ τοῦ ὅλου γὰρ δεσμεύει ὅταν ὑπὸ το
ἄ τῃ εὐτυχίᾳ αὐτῶν πᾶν διπλοσώλων
ναῖται. Τίττι εἶνε δύσκολη, τὰς
πράξιν ΑΡΧΕΙΟΥ ΚΑΙ ΕΚΔΟΣΕΩ
ΦΟΡΤΟΥΝΙΟ

ACREA 1-11602
HMEPOM 16-888 EAO ADMIRALTY
APR 38575

Ελληνική Λογοτεχνία

ΠΡΙΝ ΑΠΟ 30 ΧΡΟΝΙΑ

Πρός άτυχήσαντα σύζυγον...

Του Π. Νιρβάνα

Όταν τὰ συζυγικά άτυχήματα ξέερχονται του οίκου νεικού ασύλου, δικαιούται πὰς τις νὰ έκφράση την γνώμην του, έστω και αν αυτή δεν είνε ή όρθότερα, διότι στηρίζεται άπλώ επί των φαίνονμένων.

Αυτό συνέβη με ένα ψωμά, τόν όποιον ούτε έξ ύψους γνωρίζω, και εις τόν όποιον άφιέρωνώ τας γραμμάς τούτας.

Όλα, αί έφημερίδες τόν ύβρίζουν δάρβαρον, τὰ όργανα της άστυνομίας τόν κοκομεταχειρίζονται, και ό κόσμος ό ό ποίος κρίνει πάντοτε εκ των έπιφανειών, τόν άποδοκιμάζει, του φωνάζει, «γιούχα!» ώς νά έπρόδοκε την πατρίδα, και άκολουθεί με σφυρίγματα και ύβρεις την διάδασίν του.

Και όμως δεν διέπραξε κανέν έγκλημα και καμμίαν έπανείδιστον πράξιν. Είχε μίαν ωραίαν γυναίκα και την είχε μαζί του εις τό μαγαζί, και όταν έβγαινε τὰ ροδοκκίνα και άφάρτα ψωμιά από τόν φούρνον, έβλεπε με ύπεροφάνειαν, ότι ή ώραία του σύντροφος ήτο πλέον άφάρτη και πλέον ροδοκκίνη από τὰ καλοψημμένα ψωμιά!

Με τόν καιρό όμως έκατάλαβε ότι μιά ώραία γυναίκα είνε μεγάλη δυστυχία εις τας Άθήνας. Έκατάλαβε ότι, αν ό πεινώντες τόν άρτον είνε όλίγοι, όι πεινώντες την άσιτίατα είνε πάρα πολλοί. Άντελήφθη ότι από τὰ λαίμαργα βλέμματα τών διαδωτών τὰ ψωμιά τόν δεν έκινδύνευαν καθόλου, και τό βάρος τών δεν είχε φόβον νά έλαττωθί από τόν έρωτα τών πειναλέων. Ένώ άντιθέτως τὰ βλέμματα τών λαίμαργων της ώραίτητος κάτι έκλεπταν από την περιουσίαν του. Διότι και μιά ώραία γυναίκα άποτελεί περιουσίαν διά την όποιαν είνε δικαιολογημένη κάθε φιλοργυρία.

Όλα αυτά τὰ έκατάλαβε, και ένα ώραίον πρού άπεφάσισε νά στερηθί ό ίδιος την γυναικί του, αλλά νά γνωρίζη τουλάχιστον ότι, μέσα εις την άστυνράν άτιμοσύνην της μα κρινής του πατρίδος ή γυναικά του θά ήτο ιδική του και μόνον ιδική του και δεν θά έβλεπε την ώρα νά τόν ιδί και νά τόν έναγκαλισθί, με όλην την σφοδρότητα τω νηστεύοντος έρώτος, όλίγος ήμέρας τόν χρώνον.

Και χωρίς νά ύποπτεύη ότι ή άστυνομία, ό Τύπος και ή κοινωνία θ' άνεμινύοντο εις τας ιδιωτικές του ύποθέσεις, την έβαλε μέσα εις ένα άμάξι και με πόνον ψυχής διηυθύνη

μαζί της εις τόν λιμένα. Αυτό ήτο τό έγκλημά του, και αυτή ή δαρβαρότης του.

Η ώραία του σύντροφος όμως είχεν άλλας ιδέας. Αυτή δεν ήθελε ν' άνταλλάξη την ζωήν του χωρίου. Έγνώριζεν ότι εκεί κάτω τὰ θλέμματα τών άνδρών δεν ύφώνονται με τόν άνδρως και με τόν γλυκύτητα πρὸς την ώριότητα. Έγνώριζεν ότι ό τοίχι της χωρικής οίκίας είνε τοίχι φρουρίου διά την τιμήν της γυναικός. Και έγνώριζεν άκόμη ότι εκεί κάτω την έπερίμεναν ίσως μία πενθερά, έμπρός εις την όποιαν ό Κέρβερος, ό φρουρών τας πύλας του Άδου, ήτο ή μερώτατον σκυλλάκι. Και έπειδή όπως έλπι οι γυναίκες, είχε την διαίσθησιν, ότι ή ώραίτης δεν πρέπει νά κρύπτεται υπό τόν μόδιον αλλά νά λάμπη και νά φωτίξη και νά θερμαίνη και νά σσηγνεύη, διεμαστωρήθη, έφώναξε με όλην την δύναμιν τών πνευμόνων της και ή άστυνομία ή προστατεύουσα την έλευθερίαν τω άτόμου, έσπευσε νά την λυτρώση από την δαρβαρότητά του και νά την άσπάξη από τούς δυνάεις του. Και άφού την έλυτρώσεν, αυτή δεν ήθελε, πλέον νά έπιστρέψη πλέρσιον του και προτιμά νά γίνη ύπηρέτρια, με την έλευθερίαν της, παρά κυρία υπό τόν ζυγόν του.

Είμαι βέβαιος, δυστυχισμένε μου φίλε ότι σήμερον εις την μαγαζίαν του φούρνου σου θά φιλοσοφής πικρά επί της άνθρωπίνης έλευθερίας και θά εύρίσκης όλα τὰ έπιχειρήματα διά ν' άποδείξης εις τόν κόσμον ότι δεν ύπάρξες ούτε βάρος ούτε τυραννος, άλλ' ότι απλούστατα άγαπούσεις περιπαθώς την γυναικί σου και την ήθελες ιδική σου και μόνον ιδική σου.

Μήπως αυτό δεν είνε δικαίον; Όλα αυτά τὰ έκατάλαβε, και ένα ώραίον πρού άπεφάσισε νά στερηθί ό ίδιος την γυναικί του, αλλά νά γνωρίζη τουλάχιστον ότι, μέσα εις την άστυνράν άτιμοσύνην της μα κρινής του πατρίδος ή γυναικά του θά ήτο ιδική του και μόνον ιδική του και δεν θά έβλεπε την ώρα νά τόν ιδί και νά τόν έναγκαλισθί, με όλην την σφοδρότητα τω νηστεύοντος έρώτος, όλίγος ήμέρας τόν χρώνον.

Και χωρίς νά ύποπτεύη ότι ή άστυνομία, ό Τύπος και ή κοινωνία θ' άνεμινύοντο εις τας ιδιωτικές του ύποθέσεις, την έβαλε μέσα εις ένα άμάξι και με πόνον ψυχής διηυθύνη

μαζί της εις τόν λιμένα. Αυτό ήτο τό έγκλημά του, και αυτή ή δαρβαρότης του.

Η ώραία του σύντροφος όμως είχεν άλλας ιδέας. Αυτή δεν ήθελε ν' άνταλλάξη την ζωήν του χωρίου. Έγνώριζεν ότι εκεί κάτω τὰ θλέμματα τών άνδρών δεν ύφώνονται με τόν άνδρως και με τόν γλυκύτητα πρὸς την ώριότητα. Έγνώριζεν ότι ό τοίχι της χωρικής οίκίας είνε τοίχι φρουρίου διά την τιμήν της γυναικός. Και έγνώριζεν άκόμη ότι εκεί κάτω την έπερίμεναν ίσως μία πενθερά, έμπρός εις την όποιαν ό Κέρβερος, ό φρουρών τας πύλας του Άδου, ήτο ή μερώτατον σκυλλάκι. Και έπειδή όπως έλπι οι γυναίκες, είχε την διαίσθησιν, ότι ή ώραίτης δεν πρέπει νά κρύπτεται υπό τόν μόδιον αλλά νά λάμπη και νά φωτίξη και νά θερμαίνη και νά σσηγνεύη, διεμαστωρήθη, έφώναξε με όλην την δύναμιν τών πνευμόνων της και ή άστυνομία ή προστατεύουσα την έλευθερίαν τω άτόμου, έσπευσε νά την λυτρώση από την δαρβαρότητά του και νά την άσπάξη από τούς δυνάεις του. Και άφού την έλυτρώσεν, αυτή δεν ήθελε, πλέον νά έπιστρέψη πλέρσιον του και προτιμά νά γίνη ύπηρέτρια, με την έλευθερίαν της, παρά κυρία υπό τόν ζυγόν του.

Είμαι βέβαιος, δυστυχισμένε μου φίλε ότι σήμερον εις την μαγαζίαν του φούρνου σου θά φιλοσοφής πικρά επί της άνθρωπίνης έλευθερίας και θά εύρίσκης όλα τὰ έπιχειρήματα διά ν' άποδείξης εις τόν κόσμον ότι δεν ύπάρξες ούτε βάρος ούτε τυραννος, άλλ' ότι απλούστατα άγαπούσεις περιπαθώς την γυναικί σου και την ήθελες ιδική σου και μόνον ιδική σου.

Μήπως αυτό δεν είνε δικαίον; Όλα αυτά τὰ έκατάλαβε, και ένα ώραίον πρού άπεφάσισε νά στερηθί ό ίδιος την γυναικί του, αλλά νά γνωρίζη τουλάχιστον ότι, μέσα εις την άστυνράν άτιμοσύνην της μα κρινής του πατρίδος ή γυναικά του θά ήτο ιδική του και μόνον ιδική του και δεν θά έβλεπε την ώρα νά τόν ιδί και νά τόν έναγκαλισθί, με όλην την σφοδρότητα τω νηστεύοντος έρώτος, όλίγος ήμέρας τόν χρώνον.

Και χωρίς νά ύποπτεύη ότι ή άστυνομία, ό Τύπος και ή κοινωνία θ' άνεμινύοντο εις τας ιδιωτικές του ύποθέσεις, την έβαλε μέσα εις ένα άμάξι και με πόνον ψυχής διηυθύνη

ΠΑΛΗΟΣ ΣΤΙΧΟΣ

Η λησμονημένη

Διαβάνει, με θωρεί και πάει...
και δεν κοληπερίζει!
Μιάν άλλη, μ' είπαν αγαπάει
κ' έμέ—δεν με γνωρίζει!

Χαρά στην πού τόν καρτερά!
κι όποια τόν καμαρώση
νά μὴν τὸ κλάψη μὴ φορά,
νά μὴν τὸ μετανοιώση!

“Άλλοτε χάρις κ' έγώ
Καλά!.. δεν τούς ζηλεύω!..
Τώρα τὸ νοῦ μου κυνηγῶ
και δεν τόν συμμαζεῶ.

Κι αν πήγε κείνος στὸ καλὸ,
κι' αν μ' ἔχη λησμονήσει,
τὸν Πλάστη ἐγὼ παρακαλῶ
νὰ τοῦ τὸ συγχωρήσῃ.

“Αμοιρὴ κόρη καὶ φτωχή,
πὼς νὰ τὴν γίνω ταίρι;
Μιὰ ἄλλη τὸν ἔκαμ' εὐτυχῇ
μ' ἕνα γε μὰ τὸ χέρι!

“Γὼ μόνο μὴ καρδιά πιστὴ
εἶχα νὰ τοῦ χάρισω...
Τώρα, ραγίσθηκε κι' αὐτὴ
πάσ' μου τὴν, Πλάστη, πίσω.

Γ. Μ. ΒΙΖΥΗΝΟΣ

ωμα τὸ όποιον σοῦ δίδει ή Έκκλησία, ό 'Ηθικός Νόμος και ή 'Αγάπη σου;

Και όμως όλοι σέ φωνάζουν δάρβαρον και χυδσίον σήμερον. Δυστυχώς αὐταί είνε αί ιδέαι της κοινωνίας, διά την όποιαν ζυμώνεις και ψήνεις τὰ ψωμιά σου. Έάν συνελάμβανες την γυναικί σου προβίδουσαν την συζυγικήν πίστιν εις τας άγκάλας ενδς έραστού και την έφανευες, όλοι θά σ' έχειροκοτούσαν και ή Δικαιοσύνη θά σέ άσινε ελεύθερον. Έσύ ήθέλησας νά προλάβης τας τραγικότητας και τὰ αίματα, διότι, δεν ήσουν άγριος χασάπης, αλλά ήμερος και ειοηνικός ψωμάς. Χωρίς νά γνωρίζης ότι αὐτό δεν τὸ πρέπει ή εύγένεια τών ήμερῶν μας. . .

Φαίνεται, δυστυχισμένε μου φίλε ότι κανείς δεν σ' έδίδε την συζυγικήν εύγένειαν. Λάβε λοιπόν έν μάθημα, αν και όλίγην άργά, ως και όσο, θά έχουσιν εις τό μέλλον την άτυχίαν νά εύρεθόν εις την ιδικήν σου θέσιν. Η συζυγική εύγένεια απαιτεί πολλά πράγματα, εις τὰ όποία είνε δύσκολον νά συνήθιση κανείς, άλλ' εις τὰ όποία έχει κοθήκον με κάθε θυσίαν νά συνήθιση.

Ό εύγενής σύζυγος δεν ήμπορεί σήμερον νά κλείση την γυναικί του μέσα εις κρυστάλινον πύργον και μάλιστα ότον είνε ώραία και θελκτική.

Η ώραίτης είνε κοινὴν κτήμα, όπως τὸ φῶς και ό αέρας. Καθήκον κάθε εύγενούς συζύγου είνε νά κἀμ την γυναικί του με όλα τὰ μέσα της τέχνης ώραισιότητος και θελκτικότητος εις τούς οφθαλμούς τών ξένων. Νά την περιφέρη εις όλα τὰ κέντρα και εις όλας τας συναθροίσεις όπου οι άκάρεστοι, οφθαλμοί τών άσρέων καιροφυλαγούν την διάδασιν τών ώς

ραίων γυναικῶν. Νά μὴ την οδηγῇ ποτέ εις τας έρημίας, όπου δεν ύπάρχει κανείς νά θου μασή την καλλονήν της. Νά φροντίξη διά την δημιουργίαν κυκλου άφωσιωμένων φίλων και θαυμαστών.

Νά την οδηγῇ εις τούς χορούς και νά είνε ύπερήφανος, όταν την βλέπη σφιγγομένην εις σφιγγώσας άγκάλας, μεθυσμένην από γλυκά λόγια, σπινρίζουσιν την λιποθυμίαν της επάνω εις τό πάλλον στήθος ενδς εύγενούς και ώραίου νέου, και όλισθαίνουσιν άσυναίσθητως επάνω εις σιλιντὰ παρκέτα, με τό δνειρον ενδς γλυκυτέρου όλισθηματος. . . Και όταν έπιστρέφουν εις τό σπίτι νά μὴν είνε ζηλότυπος, δάνασος και κακός, αλλά νά σχεδιάζη μαζί της την εύτυχίαν της επάυριον, χωρίς νά παρεξηγή όλα τὰ άθάνα πράγματα, που κάμνουν την εύτυχίαν τών γυναικῶν.

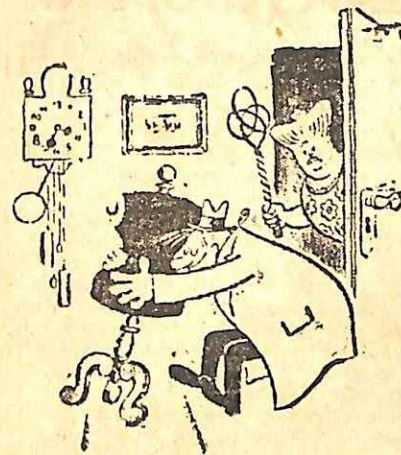
Αὐτὸς είνε εις γενικήν γραμμάς ό κώδιξ της συζυγικής εύγενείας τόν όποιον δεν έλαβες οφίνεται την εύκαιρίαν νά σπουδάσης, δυστυχισμένε μου φίλε.

Δυστυχώς τώρα είνε πολύ άργά και δεν σοῦ μένει, τίποτε άλλο νά κάμης,παρά νά δάσης τὸ διαζύγιον και νά ήσυχάσης. Έάν αγαπάς πολύ την γυναικά σου προσάσθησε νά την λησμονήσης εις τας θεομάς άγκάλας καμιάς άλλης ή όποία νά έχη σύζυγον με ιδέας όλιγώτερον όπισθοδρομικές από σέ.

Έάν δεν ήμπορής νά την λησμονήσης ούτε με αὐτὸν τὸν τρόπον, προσάσθησε νά γίνης έραστής της. Εις τούς έραστάς επί τέλους έπιτρέπονται και μερικά δαρβαρότητες. Εις τούς συζύγους μάθε αγαπητέ μου φίλε ότι δεν έπιτρέπεται καμμία άπολύτως.

ΠΑΥΛΟΣ ΝΙΡΒΑΝΑΣ

ΝΥΚΤΕΡΙΝΗ ΕΠΑΝΟΔΟΣ

— 'Αγάπη μου, μὴν εἶσαι κακιά!
'Απόψε δὲν ήπια καθόλου, μὰ καθόλου!

Χρονογράφημα

Ο φόβος

Δεν ξαίρω — μὰ ούτε και τό πιστεύω — νά ύπάρχουν γονεῖς που νά θέλουν νά κάνουν κακό στα παιδιά τους. Κι όμως καθημερινά — δεν άποκλείω δέβαια τις έξαίρέσεις — άθελά τους, τὰ τυραννούν σταλλάζοντας στις ψυχούλες τους τὸ δηλητήριο του φόβου!

Κάθε φορά, που τό μικρό θ' άτακτῆση ή θά θέληση νά προβάλῃ στή θέληση τών μεγάλων την δική του έπιμονή, άκόμη και τό πείσμα του, θά βρεθί άμέσως ό τρόπος νά τοῦ επιβληθούμε. Άρκεί νά... έπιστρατεύσουμε τόν Μπαμπούλα, τόν Γέρο, τόν Δράκο και χίλια-δύο άλλα.

Στό άκουσμα ενδς τέτοιου ονόματος, ή παιδική εύθυμία χάνεται και την θέση της παίρνει ό φόβος που φανεράνεται στην αγωνιώδη έκφραση τών βλέμμάτων των που ψάχνουν τις σκοτεινές γωνίες. Γιατί φροντίσαμε κι αὐτὸ νά μάθῃ τό παιδί μας : “Ότι δηλαδή τὰ φόβητρα εκείνα ζοῦν στο σκοτάδι και παρυσιαζόντα, έξαφνα, σέ κάθε άταξία.

Και μένουμε εύχαριστημένοι όταν ύστερ' από αὐτὰ που πλάθουμε και διηγούμεθα, βλέπουμε τό παιδί μας ν' άκολουθῇ πειθήνια την θέλησή μας.

Γιὰ μὰς ή έπιτυχία τω σκοπού μας και ή ήσυχία μας είνε άρκετή!

‘Αργότερα, εἰν' αλήθεια, τό μαλλώνουμε πάλι γιατί κλαίει και άγριεύει προκειμένου νά πάῃ σ' ένα σκοτεινὸ δωμάτιο μόνο του. Πῶς όμως νά μὴν συμβαίνει αὐτό, άφού φροντίσαμε νά θαρύνουμε και νά εξάψουμε την φαντασία του με ό,τι πιὸ τερατώδες γεννά ή δική μας;

‘Αν θέλαμε νά καταλάβουμε ότι, δηλητηριάζουμε με τὸν τρόπον αὐτό τό παιδί μας, σιγά-σιγά μὰ θετικά, άσφαλῶς θά έπαύσαμε νά χρησιμοποιοῦμε τὸν έκφοβισμόν σαν ένα από τὰ παιδαγωγικά μας μέσα. Η κακή έπίδρασις τοῦ μέσου αὐτοῦ ύφίσταται όχι μόνον στὸν ψυχικόν κόσμον τοῦ παιδιοῦ, αλλά και στὸν σωματικόν. Γίνεται δειλὸ, εύερέθιστο, νευρικό, ή φυσική του όρμη πρὸς κίνησιν έλαττωταί βαθμυδῶν, καί, αναλόγως τοῦ τρόπου και της συχνότητος της έφαρμογῆς τοῦ... παιδωγωγικοῦ μας αὐτοῦ μέσου, ώριμάζον στήν ψυχὴν του ό φόβος και ή άγανάκη, που τό κυνηγοῦν παντοῦ και πάντοτε.

Και βλέπουμε σιγά-σιγά τό πλάσματάκι αὐτό, τό γεμάτο ζωή, τό αἰκίνητο, νά γίνεται όχρὸ, νευρικό, νά ζῇ σέ μίαν ύπερένταση νερών, με τὰ ματάκια του που διαστελλόνταί άκαριαίως στὸν ἐλά-

Ο ΚΟΣΜΟΣ ΤΗΣ ΤΕΧΝΗΣ

ΕΝΑ ΓΡΑΜΜΑ

Του κ. ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΥ

‘Από τό πλήθος τών γραμμάτων που μου έχουν στείλει διάφοροι άναγνώστες της στήλης αυτής ένα μονάχα ξεχωρίζει. Είνε γραμμένο από γυναίκα μορφωμένη κ' αισθαντική. Άρχίζει μ' ένα άδικο παράπονο. ‘Εγίνα—λέει—άφορμη νά νοῦ σουν όλες όδες διαδάσανε τό άρθρο μου «Συρρεαλισμός» σά μειωμένες. Αλλά έγώ Θεέ μου δεν έθισα παρά μονάχα τὰ έξαλλα ξεφτέρια τοῦ κακοῦ συρρεαλισμοῦ! ‘Ας εἰνε: βρισκά άξιόλογο τό γράμμα της άγνώστης άναγνώστριας κ' αισθάνομαι την άνάγκη νά τό μεταφέρω έδῶ :

‘Αναγνώστριά σας και 'γώ μετὰ τό διάβασμα τοῦ «Συρρεαλισμοῦ» δεν θά σὰς βομβαρδίσω με τούτο τό γράμμα μου γιὰ νά σὰς τὰ «ψάλλα», αλλά μονάχα γιὰ νά σὰς παραπονεθῶ σαν νέα γυναίκα και ‘Ελληνίδα νά σὰς παρσπονεθῶ που μὰς κάματε, όλες όδες τό διαδάσαμε, νά νοιώσουμε έτσι σαν μειωμένες και ντροπιασμένες γιὰ την ύπόκρισι της «καλοφτιασμένης νέας Ποιήτριας».

‘Γιατί μπορεί ή κοπέλλα αὐτή ή μορφωμένη, άσφαλῶς και μοντέρνα που θ' άρμενίζῃ όρθόπλωρη μετὰ στην τρικυμισμένη θάλασσα που λέγεται «μεταπολεμική περίοδο» τοῦ Β' παγκόσμιου πολέμου, μπορεί, λέω, νά προχωρή στέρεα μέσα στὰ χαλάσματα μας και νά κοιτάξῃ ξεκάθαρα νύμφη της και μπροστὰ δίχως νά νοσταλγῇ καθόλου την καλλιτέπεια και τό λυρισμό τών περασμένων, και τών πρόσφατων ακόμα καιρών, νά μὰς τραγουδήσῃ απλά ρεαλιστικά και ξεκάθαρα τούς στοχασμούς της μὰ δε μπορεί νά μὰς τραγουδῇ κάτι που νά θυμίζῃ τό γνωστό «ἀπὸ την Πόλη έρχομαι...», και νάχη την άπάτησιν νά μὰς κἀν νά πιστέψουμε πῶς: «έκδηλώνεται πνευματικὰ ρωαυαία, και αὐθόρμητα!...»

‘Κλεισμένη στο δωμάτιό μου γιὰτί λόγου ύγειας με κρατᾶνε φυλακισμένη και δε μπορῶ νά τρέξω κοντὰ στην άνατημένη μου Φύση, τραβῶ την πολυθρόνα μου κοντὰ τό παραθύρι, και σὰς καλῶ και σὰς γιὰ νά ρίξουμε μιά ματιά δῶς, και νά τραγουδήσουμε τὰς στοχασμούς μας απλά σχεδὸν πεζά, μὰ συνασθηματικά, γιὰτί χωρίς συναίσθημα, τί σὸί τραγοῦδι θά κάνομε, όσο κι' αν εἴμαστε οι μοντέρνοι τών μοντέρνων;

‘Πέρ' απ' τις στέγες ύψώνεται ό λόφος τοῦ Στρέφη: «Κατακοφίται τὸν διακρίνουμε τό όρόσημο και κάμποσα κυπαρίσσια: Άνάμεσά τους ξεχωρίζει, διαγράφεται, έντονα μέσα στὸ γαλάζιο φόντο τοῦ ορίζοντα, κάποιο ξεμαλλια-

σμένο δέντρο, σίγουρα θάνα, άγριοκυπαρίσσο! Έμένα μου θυμίζει κάτι φωτογραφίες CONTRE—LUMIERE που πάντα μου άγαπούσα νά τις τραβάω σαν βοισκόμουνα στην ύπαιθρο. Σέ σὰς δε ξέρω τί έντύπωση νά κἀν, μὰ 'γώ θ' άποφασίσω νά σὰς πῶ σέ λέφτερο στίχο τούς στοχασμούς που με κατακλύζουνε τούτη τη στιγμή που τό κοιτάζω.

Νά τους : (Λυπάμαι που, από έλλειψη χώρου, σὰς προσφέρω μόνο την τελευταία στρόφη από τις τέσσερις, τοῦ «Άγριοκυπαρίσσου»).

Μὰ τώρα δεν μπορῶ ν' αποδημήσω, με τὰ φτερά μου καθώς εἶνε τσακισμένα. Δεν ήμπορῶ σαν πρώτα νά πετάξω!! Καί τη στεριή την ώρα περιμένω, που αληθινά, κι' όχι με φαντασίες, δίχως τη συντροφιά τ' άγέροου δέντρου, πρὸς Σένα Κύριε και Θεέ μου, σαν μιά πεταλούδιτσα πλουμισμένη θ' άποδημήσω!...

‘Ας άφίσουμε τώρα τό δέντρο μας κι' ας δοῦμε πάνω στὰ κοντινὰ κεραμίδια που λιάζονται δυό γάτες. Έρχεστε νά δόσουμε τη σειρά μας στη συρρεαλιστρια άναγνώστριά σας και νά μὰς σιγιγράψῃ τό τί βλέπει: Έγώ λέω πως θά μὰς πῇ πάνω - κάτω κάτι παρόμοιο :

Δυό γάτες κάνουν έρωτα στὰ κεραμίδια πάνω κι' απ' τὸν καμινὸ τοῦ έσοφῆσαν τὰ ζωντανὰ ποτικία. Τὸ βατόρι, περνάει, σφυρώντας κι' ό καπνὸς του έκαμε τό λογὸ νά φτερινιστῇ μετὰ τη φωλιά του. Τούς κεραυνούς ρουφίξαν τὰ παρτέρια, χιλιάδες ξεφουτρώνουν τὰ τσακάλια μεσ' απ' τοῦ Κλασσικισμοῦ τό μαῦρο βάλτο. Στὰ γάρφαρα νερά της νέας Τέχνης πέφτει ψηλάθε μιά βόμβα άτόμου.

‘Κείνο μονάχα που δε μπορῶ νά προβλέψω είνε ό τίτλος που θά πρέπει νά βάλῃ ή ποιήτρια, σὰς ή Συρρεαλιστρια, στο παραπάνω ποίημά της! Μιὰ και παραδεχτήκαμε όμως πῶς σ' αὐτὴ τη δουλειᾷ σημεῖνε έξαιρετικὴν έπιτυσίαν, ας έλπίσουμε πῶς και τούτη τη φορά δε θά μὰς ξεγελάσῃ!...

Γιὰ χαρά σας Μιά άναγνώστριά ΣΠ. ΠΑΝΑΓΙΩΤΟΠΟΥΛΟΣ

χιστο θόρυβο έτοιμα νά συλλάβουν κάθε ύποπτην κίνηση. Έστω κι αν αὐτή είνε ένα κλαδί που τό κινεί ό αέρας, ή τό ίδιο τό φύσημα τοῦ ανέμου.

Δεν είνε ύπερβολή αὐτό. ‘Εχω ή ίδια τὸ παράδειγμα, ενδς χαριτωμένου υπέμπερι δύο χρονῶν, που μ' άγκάλιαζε με όλην την δύναμιν κι έκρυβε τό κεφαλάκι του σέ κάθε δυνατὴ πνοή άνέμου, γιὰτί έφεδείτο ότι τὰ... έπαιρνε!

‘Όπως έπίσης και ενδς κοριτσιῶ που, αν και νεαρό, επάλευε σκληρά με τὸν έαυτό του γιὰ νά περάσῃ σ' ένα δωμάτιο που βρισκόταν μιά εἰκόνα, που παρ' όλην την τέχνη της, τρομοκρατημένη με αὐτὴν από μικρὸ παιδί, δεν μπορούσε νά την άντικρύσῃ!

Παντοῦ, πάντοτε, βλέπουμε τό λυπηρὸν αὐτὸ μέσον τοῦ έκφοβισμοῦ στην πράξη. Χωρίς νά θέλω νά θίξω τὸν... δικὸ έγωισμό, τὸν θεωρῶμε σαν ένα μέσον εξασφάλισης της ήσυχίας μας. Και όμως δεά έπιτυχάνουμε καλύτερα και χωρίς έπιβολή άποτελέσματα, αν με ύπομονή πῶν

σιάζαμε τό παιδί, και, καταβαίνοντας γιὰ λίγο στο δικὸ του έπίπεδο, τοῦ αναλύσαμε τό κάθε τι, σύμφωνα με την δική του λογική και ψυχολογία, και τό κάνομε νά νοιώσῃ πῶς, ότι τὸν ζητοῦμε πρέπει, νά γίνη γιὰ τό δικὸ του καλὸ. Τὰ ένστικτα της αὐτοσυντηρήσεως, της ύπεροχής, της κυριότητος και τὰ άλλα που άσυγκράτητα έκδηλώνονται σέ κάθε του κίνηση, μποροῦν νά μὰς βοηθήσουν στην έπιτυχίαν τών σκοπῶν μας.

‘Αφού έχουμε τόσον πλοῦτον γιὰ νά εκμεταλλευθούμε, γιὰτί νά καταφεύγουμε στὸν φόβο; ‘Αν θέλουμε τὰ παιδιά μας νά εἶνε γερά, με βάρος στην ζωή, και με φυσιολογικὸ τό νευρικό τους σύστημα, ας ξεχάσουμε τὰ φόβητρα και ας προσπαθήσουμε νά τὰ συμφιλιώσουμε με τό σκοτάδι και τὰ διάφορα φαινόμενα ή αντίκειμενα που τὰ τρομοκρατοῦν. ‘Ας τούς δώσουμε όσον μπορούμε περισσότερον ήρεμία στην ζωή τους. Καί ποῶ πάντων ας τ' αφήσωμε νά εἶνε πασιλά! ΚΑΙΤΗ ΣΒΟΡΩΝΟΥ

Τὰ πρῶτα μουσικά ἔργα στὸ Ἑλληνικὸ Θέατρο

Τοῦ κ. ΙΩΣΗΦ ΓΚΡΕΚΑ

Μιά τραγὴ ἔνδειξις τῆς μεγάλης ἀνάπτυξης τῶν Κερκυραίων γιὰ τὴ μουσικὴ ἦταν καὶ ἡ ἀπόφασις τοῦ Κοινοτικοῦ Συμβουλίου στὰ 1733 ποὺ προκάλεσε τὴν σχετικὴ μετοσκέυη τοῦ παλαιοῦ θεάτρου τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου εἰς λυρικό θέατρο, γιὰ νὰ μποροῦν νὰ παίζωνται καὶ μελοδραματικὰ ἔργα.

Ἀπὸ τότε οἱ Κερκυραῖοι ἔγιναν μανιώδεις θιασώτες τοῦ μελοδραματός καὶ τῆς μουσικῆς.

Τακτικῶς, κάθε χρόνον στὴν γιορτὴν τοῦ Ἁγίου Ἰωάννου, Ἰταλικοὶ μελοδραματικοὶ θίασοι καὶ μόνοι στὰ 1819 μᾶς εἶναι γνωστὸν ὅτι ἐκτελέσθηκε γιὰ πρῶτη φορὰ στὸ θέατρο τῆς Κέρκυρας ἑλληνικὰ μουσικὰ ἔργα: «Ἡ παρὰ Φαίαντι ὠδία τοῦ Ὀδυσσεύς».

Τὸ ἔργο αὐτὸ εἶχε μάλλον χαρακτῆρα υπαλλέτου καὶ ἦταν μιὰ χορευτικὴ ἀναπαύουσα σὲ τὸν ἑορτασμὸν — ὡς περὶ γοῦνται στὸ Ἡ' καὶ Θ' τῆς «Ὀδυσσεύς» — ποὺ δόθηκαν, ἀπὸ τὴν Βασιλείαν τῶν Φαίαντων Ἀλκίνοο διὰ τὸν φιλοξενούμενον Ὀδυσσεύς.

Τὸ κείμενον τῶν τραγουδιῶν εἶχε γράψῃ ὁ ποιητὴς Γεώργιος Ρίχης καὶ τὴν μουσικὴν τοὺς ὁ Στέφανος Πονιάγος. (Ποβλ. Ν. Λάσκαρη: Ἱστορ. Νεοελ. Θεάτρου Τ. Β', σ. 58).

Ὑστερὰ ἀπὸ δώδεκα χρόνια — στὰ 1831 — οἱ Κερκυραῖοι γιὰ νὰ τιμῶσιν τὸν ἀρμωστὴ Ἀδάμ, ποὺ εἶχε τὴν ἐμπνευση καὶ τὴν φροντίδα νὰ μεταφερθῇ ἐκεῖ ποῖμα νεῦν στὴν πόλιν, ἐξετέλεσαν τότε γιὰ πρώτη φορὰ τὴν ὠδὴν: «Ἡ ἑορτὴ τῆς Κυῆς» μὲ μουσικὴν γραμμὴν ἀπὸ τὸν Νικόλ. Μάντζαρο, τὸν συνθέτη τῆς μουσικῆς τοῦ Ἑθνικοῦ μας ὕμνου. Καὶ τοῦ ἄλλο πάλλιν χρόνον τιμῶντας τὸν ἴδιον ἀρμωστὴ, φιλότεχνον Κερκυραῖον ἐποίησαν ἕνα δράμα μὲ τὸν τίτλον: «Ἡ καλὴ σὺν τοῦ Τίτου», ποὺ τὸ χορὸν μέρη του εἶχε μελοποιήσει ὁ Μάντζαρος. Ὑπάρχει καὶ μιὰ ἄλλη ματαιορῆς ὅτι ἐκτελέσθηκε καὶ ἕν ἄλλο ἑλληνικὸ ἔργο στὰ 1832 μὲ μουσικὴν. Τὸ ἔργο αὐτὸ τὸ ἔγραψαν οἱ ποιηταὶ Σπυρ. Ζαμπέλιος καὶ Ἰ. Μαρῖν. Νικόλαϊδης καὶ τὸν δημοσίευσαν μὲ τὸν παρῶν ὄνομα «Μακροσκελὲς» τὸν τίτλον: «Εἰς τὴν περιστάσιν καὶ ἦν εὐτυχῶς ἐφάσκειν εἰς Κέρκυραν ἡ Α. Ἐξουχία ὁ Λόρδ Νου γέντ καὶ Λόρδ Μένας Ἀρμοστὴς τῆς Αἰτίας Μεγαλειότητος καὶ τοῦ ἐνωμένου Κράτους τῶν Ἰονίων νήσων. Πράξις δραματικὴ παρασταθεῖσα μὲ μουσικὴν τὸ ἑσπέρας τῆς 15 Δεκεμβρίου 1832, εἰς τὸ μεγάλο δωμάτιον τοῦ Γυμνασίου τῆς Ἀγίας Μαρίνης. Κορφοὶ 1832». Δὲν ἀνιχνεύεται διὸς ποῦθεν τὸ ὄνομα τοῦ μουσικοσυνθέτη. («Μουσ. Χρονικὰ» Τόμ. Α', σ. 227). Ἐπίσης ὁ ἱστοριοδίτης Σπυρ. Δὲ Βιάζης ἀναφέρει στὸ περιοδικὸ «Πινυκοθήκη» (Τόμ. Ζ' 1907 σελ. 134) ὅτι στίς 9 Φεβρουαρίου 1833 παρεστάθη στὴν Λευκάδα μελοδραματικὴ σκηνὴ σ' ἑλληνικὴν γλῶσσαν μὲ τὸν τίτλον: «Ὁ βασιλεὺς τῆς νύκτος» γράμμεν ἀπ' τοὺς Σπ.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελὶς 6

Ζαμπέλιον καὶ Ἰ. Μάρκου καὶ μελοποιημένη ἀπ' τὸν μουσικὸ διδάσκαλον Πικολῶν.

Γιὰ πρώτη μολὶς φορὰ στὰ 1867 παρουσιάσθη ὁ «ὑπὸ φῶς» τοῦ Σπυρ. Ζυῦδα στὴν Κέρκυραν, κωμικὸ μελόδραμα σ' ἑλληνικὴν γλῶσσαν, μὲ Κερκυραίους ἡθοποιοὺς καὶ μουσικοὺς στὴν ὁρχήστρα. Στὰ προηγουμένα χρόνια δὲ οἱ ἑπτὰ νῆσοι συνθέτες ἐγράψαν μελόδραμα σὲ λιμπρέττα Ἰταλικά ὅπως π.χ. ὁ Παῦλος Καρρὶ ἀπ' τὴν Ζάκυνθον: «Ἰσαβέλλα ἡ ντ' Ἀσπένου», «Ρεντιβίδα», «Ἀνθος τῆς Μαρίας», «Κυρὰ Φροσινῆ» «Μαροῦνη» — Σὺλα μί», καὶ «Μάρκος Μπύτσας» ποὺ μεταφράσθηκε στὰ 1866 στὴν ἑλληνικὴν γλῶσσαν. Ἐπίσης ὁ Κερκυραῖος Σπύρος Ζυῦδας ἐγράψε διάφορα μελοδραματὰ σὲ ἰταλικὴν γλῶσσαν ὡς «Οἱ τρεῖς σωματοφύλακες», «Ἀννα Γκουίντερ», «Κόντε Τζουλιάνο», κ. ἄ.

Ἐπὶ τὸν ἴδιον λιμπρέττον τοῦ «Κόντε Τζουλιάνου» ἀλλὰ μὲ τὸν τίτλον «Ὁ καταραμένος πυρρός» ἐγράψε μελόδραμα καὶ ὁ Κερκυραῖος μουσουργὸς Ἐδουάρδος Λαμπιλέτ (ὁ πατέρας τοῦ Ναπολέοντος «ἡ Γεωργίου Λαμπιλέτ» τοῦ ἐκτός ἀπ' αὐτὸ ἐγράψε καὶ τὸ μελόδραμα «Ἡ σκιάδα Ὀλέμα».

Ὅλα τὰ μελοδραματὰ ποὺ ἀναφέρονται παρήχθησαν κατὰ διαφωρὰς ἐποχὰς ἀπὸ ἰταλικούς μελοδραματικούς θίανους στὴν Κέρκυραν καὶ σὲ διάφορα λυρικά θεάτρα τῆς Ἰταλίας.

Χαρακτηριστικὴ εἶναι μιὰ ἀνεκδοτὴ ἐπιστολῆς ποὺ ἀπευθύνεται ἀπ' τὴν σοπράνο Ἰσαβέλλα Γκαλλέτι Γιαννίλιν πρὸς τὸν μετρετὸν Ἐδουάρδον Λαμπιλέτ — ποὺ δόισκεται, τὸ ἀνεῖον μου καὶ τοῦ γράφει τὰ ἔξῃς (σὲ μετάφρασιν ἀπ' τὴν ἰταλικήν):

«Με μεγάλη μου εὐχαρίστησις εὐχαρῶ ἀπ' τὴν κυρία Κόμησιν Μπιάνκι, ὅτι ἐγκαταστάθῃ κατὰ τελευταίως στὴν Νεάπολιν γιὰ νὰ ἐκτελέσῃς ἐκεῖ ἡμερικὰ ἀπὸ τὰ ἔργα σου καὶ σὰς ἐκφορὰς προκαταβολικῶς ὅλα τὰ πρὸ καλὰ προνοητικὰ μου, γνωρίζοντας τὴν μεγάλαν σὰς ἀξίαν καὶ ἐνθυμούμενην ἀκόμα ὅτι ἐτραγουδῇσας στὴν Κέρκυραν στὴν «Ὀλέμα» σου, ἡ ὁποία ἐσημεῖωσε τὴν πιὸ μεγάλην (μυριλλάντε) καὶ πολλὰ ὑποσχόμεν ἑπιτυχίαν, μολοντὶ τὸ ἔργο ἀνῆκε — κανεὶς δὲν θὰ ἡμποροῦσε νὰ τὸ πιστέψῃ — ὅτι ἕνα νεῦν ποὺ ἀκόμα δρισκότανε στίς πρῶτες μάχας. Τὸ ἔργο σου ἐπέτυχεν γιὰ τὴν εὐγένειαν τῆς ἐμνεύσεώς σου, γιὰ τὴν τελειότητα τῆς μορφῆς σου καὶ ἀκόμα γιὰ τὴν λεπτὴν καὶ ῥευστὴν μελωδίαν σου. Εἶμαι λοιπὸν ὑπεροπτεπισμένη ὅτι γρήγορα θὰ διαδόσῃ τὴν εἰδοσὶν ἐνός νέου θοιῶμβου σου στὴν Νεάπολιν. Ἀλλὰ γιὰ τὸν μουσουργὸν καὶ ποιητὴ Ἐδουάρδον Λαμπιλέτ πρέπει νὰ νοσῶ ἕνα ξεχωριστὸ σημείωμα.

ΙΩΣΗΦ ΓΚΡΕΚΑΣ

Οἱ «Ζακχαῖοι»

(Δίδαγμα ἐκ τοῦ Ἱεροῦ Εὐαγγελίου, τῆς Κυριακῆς 26.1.47 τοῦ Ζακχαίου, Λουκά 19' 1-10.)

«Ζακχαῖε, σπεύσας κατὰβθῇ» σήμερον γὰρ ἐν τῷ οἴκῳ σου δεῖ με μείναι. Κοντὸς κατὰ τὸ ἀνάστημα ὁ Ζακχαῖος καὶ μὴ δυνάμενος λόγῳ τοῦ πλήθους νὰ ἰδῇ τὸν Ἰησοῦν διερχόμενον διὰ τῆς Ἱερουσῆς, ἀνέβη ἐπὶ συκομορέαν ἵνα ἴδῃ αὐτόν, τίς ἐστὶς. Ἰδὼν δὲ οὗτόν ὁ Ἰησοῦς ἐκεῖ ἐπάνω ἀπηύθυνε πρὸς αὐτόν τὴν ἀνωτέρω πρόσκλησιν.

Οἱ τελῶναι, κατὰ τὴν ἐποχὴν κατὰ τὴν ὁποίαν συνέβη τὸ ἀνωτέρω περιστατικόν, εἶχον τὴν χειρίστην φήμην ὡς ἀνθρώποι ἀδικοί. Φαντάζεται λοιπὸν κανεὶς πόσον ἀπεχθὲς πρόσωπον ἦτο διὰ τὴν κοινωνίαν τῆς Ἱερουσῆς καὶ πόσον ὀλίγον ἀνέμενον οἱ κάτοικοι τῆς πόλεως αὐτῆς ὅτι ἀκριβὼς ἡ οἰκία τοῦ Ζακχαίου θὰ ἐξελέγετο ὡς καταλύμα τῆς διοδατικῆς ἐξ Ἱερουσῆς Διδασκαλίας.

Καὶ ὅμως τὰ πράγματα ἔλαβον χώραν τοιοῦτοτρόπως καὶ οὐδὲν ἐλθὼν ὑπ' ὅψιν αἱ δυσμενεῖς σκέψεις καὶ ὁποῖα ἐπρόκειτο νὰ γίνον — καὶ ἔγιναν πραγματ — διὰ τὴν τοιαύτην συγκατάβασιν, δὲ τὴν τοιοῦτην προτίμησιν, διὰ τὴν τοιαύτην σκανδαλώδη, διὰ τὴν κοινὴν τῶν κατοίκων τῆς Ἱερουσῆς ἀντίληψιν, συμπεριφορὰν τοῦ Ἰησοῦ. Ὁ Ζακχαῖος ἦτο ὁ περιφρονημένος ἀπὸ ὅλους. Ἦτο πλούσιος, ἀλλὰ τὰ πλοῦτή του εἶχον δημιουργηθῇ διὰ τῆς ἀρπαγῆς καὶ τῆς ἀδικίας. Ἀλλ' ὁ πεπωρωμένος αὐτὸς καὶ ἀδικὸς Ἀρχιτελώνης ἀκούει ὅτι διὰ τῆς Ἱερουσῆς πρόκειται νὰ διέλθῃ ὁ Διδάσκαλος μιὰς νέας διδασχῆς, ἡ ὁποία καταδικάζει δριμύτητα ἀκριβὼς τὸν βίον καὶ τὴν πολιτείαν τῶν τελωνῶν καὶ ὁποῖος μὴ πτοούμενος ἀπὸ τὴν ἰσχύν τοῦ χρήματος αὐτῶν, τοὺς ἐκθέτει ἐναντὶ τοῦ λαοῦ, ὡς ἀνθρώπους καταδεχόμενους εἰς τὴν αἰωνίαν ἀπώλειαν. Ὅτε νὰ ἀνέστη κατὰ πρόσωπον τὸν τῆς καινῆς διδασχῆς, καὶ τὸν ἀνέστη κατὰ πρόσωπον καὶ νὰ ψυχολογήσῃ ἂν ἡμῶν, τί εἶνε τάχα ἐκεῖνο τὸ ὁποῖον τοῦ δίδει τόσην δύναμιν ὥστε νὰ περφορῇ τὸ πᾶν χάριν τῆς ἀληθείας.

Αὐτὰ ὅλα γίνονται, ἀντιληπτὰ ὑπὸ τοῦ Καρδιογράφου Ἐπισκέπτου τῆς Ἱερουσῆς τῆς ἡμέρας ἐκείνης. Ἡ ἀπὸ περιέργειαν τοῦ Ἀρχιτελώνου Ζακχαίου ὅπως ἴδῃ κατὰ πρόσωπον τὴν ἐνσάρκωσιν τῆς Ἀληθείας, ὅπως ἀντιμετωπῇ ἀπλῶς τὸν καταλύοντα τοὺς ἀρχαίους ναοὺς καὶ τοῖς οἰκοδομοῦντα τὸν Ναὸν τοῦ Ἐλεύους καὶ τῆς Χρηστότητος καὶ τῆς Μακροθυμίας καὶ τῶν Οἰκτιρῶν, ἡ ἀπλὴ λέγουμένη αὐτὴ περιέργεια τοῦ Ζακχαίου, θεωρεῖται ὡς ἀρκούσα ἔναρ. Εἰς μετανόησιν.

Καὶ ἔγινε πραγματικῶς αὐτὸ, καθὼς μᾶς περιγράφει ἡ περικοπὴ τοῦ Λουκά...

Τὰ ὅσα εἶχε νὰ σκεφθῇ πραγματικῶς κανεὶς ἐπάνω εἰς αὐτὸ τὸ περιστατικόν εἶνε ὄντως ὡς ἡμεῖς καὶ κεφαλαιώδους σημασίας: Πόσον ὀλίγα, ἐλάχιστα, μεδονίνα πράγματα χρὴ ἀζόνται ἀληθῶς διὰ νὰ γίνῃ ἕνας κακὸς καλός, ἕνας φαῦλος ἐνάρετος, ἕνας ἐκλυτὸς σάφρων! Πόσον σμικρύνεται ἡ ἀπόστασις μετὰ τῆς κακίας καὶ τῆς ἀρετῆς, ὅταν θέλῃ κανεὶς νὰ πηδῇ ἀπὸ τῆς πρώτης εἰς τὴν δευτέραν! Πόσον πρόθυμος εἶνε νὰ εἰσδεχθῇ ὁ Θεὸς εἰς τοὺς κόλπους τοῦ καὶ νὰ εὐλογῇ καὶ νὰ τιμῇ ἰδιαιτέρως ἐκεῖνον ὁ ὁποῖος, ἀμαρτωλὸς καὶ ἐκλυτός, ἀποφασίζῃ ἐκεῖνος νὰ προσπελάσῃ εἰς τὴν ποίμνην τῶν ἐναρέτων! Ἀλλὰ καὶ πόσα ὑπάρχουν τραυματισμένα ἀπὸ τὴν ἐκλυτὴν καὶ τὴν ἀμαρτίαν ψυχὰν, διὰ τὰς ὁποίας θὰ ἔχρησται μιὰ ἀπλὴ εὐκαιρία, μιὰ διάβασιν ἐνὸς καταλήλου προσώπου πλησίον τῶν, ὡς ποτε εἰς τὴν Ἱερουσῆ, διὰ νὰ ἐνταχθῶν εἰς τὴν μερίδα τῶν ἐναρέτων!

Αὐτὸ κυρίως τὸ τελευταῖον ἔχει μεγάλην σημασίαν. Ἀλλὰ ποῦ εἶνε σήμερον οἱ ἐμπνευσμένοι ἐπισκέπται τῶν πόλεων καὶ τῶν χωρίων, οἱ ὁποῖοι θὰ διαγνώσων τοὺς πάσχοντας, δὲν θὰ περιφρονῇσιν τοὺς παραδεδομένους εἰς τὴν ἀνυποληψίαν, θὰ ἐγκολπῶσιν τοὺς ρακενδύτους καὶ ρυπαροὺς ἡθικῶς καὶ θὰ συνδραμεύσων μαζί με τοὺς ὄντας ἐκ ψυχικῆς ἀκαθαρσίας! Ὁ Παῦλος φωνάζει δι' ὅλους αὐτοὺς ὅτι δὲν εἶνε ἀξίον περιφρονήσεως, ἀλλ' ὅτι ἔχουν ἄμεσον καὶ ἐπιτακτικὴν ἀνάγκην θεραπείας, διὰ τὴν ὁποίαν θεραπείαν, ἂν δὲν φροντίσων οἱ ἀρμόδιοι, ἔχουν μεγάλην εὐθύνην, διότι ὅλοι αὐτοὶ οἱ πάσχοντες καὶ νοσοῦντες εἶνε ψυχὰν δὲ τὰς ὁποίας «Χριστὸς ἀπέθανεν».

Οἱ νομίζοντες ἑαυτοὺς ἐν τάξει, ὡς καὶ οἱ ἐπὶ τούτῳ τεταγμένοι — δηλὰ δὲ ὅλοι ἡμεῖς — πρέπει νὰ φροντίσωμεν δι' αὐτοὺς τοὺς ἀσθενεῖς, δι' αὐτοὺς τοὺς πατωμένους Ζακχαῖους, δι' αὐτοὺς ὑπὲρ τῶν ὁποίων «Χριστὸς ἀπέθανεν», καὶ οἱ ὁποῖοι, ὅμως δὲ ἀπολαμβάνον τῶν ἀγαθῶν τῆς θυσίας ἐκείνης. Πρέπει νὰ ἀντιληφθῶμεν ὅτι, εἴμεθα ὑπεύθυνοι ἂν ἡ Κοινωνία πάσχη, ἂν κατατρυγέται ὑπὸ τοῦ Κακοῦ, διότι ἀδρανοῦμεν καὶ νομίζομεν ὅτι δὲν ὑπάρχει σωτηρία, ἐνῶ ἡ σωτηρία εἶνε τὸ σὸν ἐγγύς...

ΣΤΥΛ. Γ. ΜΑΥΡΟΜΜΑΤΗΣ

Πνευματικὴ ζωὴ

Ὁ «Πᾶν» τοῦ Μυριβήλη

Τοῦ κ. ΑΝΔΡΕΑ ΚΑΡΑΝΤΩΝΗ

Κάθε φορὰ ποὺ ὁ Στράτης Μυριβήλης γυρίζει μ' ἕνα διβλίο ἀπὸ τὴν πατρίδα του, τὸ μεγάλο πολυδέντρο κι ἐρωτικὸ νησί τῆς Λέσβου, εἶνε σὰ νὰ πρωτογαίνῃ ἀπὸ τὴν καρδιά ὅλης μιᾶς ἑλληνικῆς Φύσης. Ἐρχεται πρὸς ἐμᾶς σὰν ἕνα τεράστιον εἶδωλον δασικῆς θεότητας σκεπασμένο ἀπὸ τὴν κορυφὴν ὡς τὰ νύχια μὲ θεριεμένα φύλλα καὶ χλωροκλάδα. Γυρίζει καὶ ρίχνει μέσα μας ἀγκαλιὰς τῆς πρασινάδας, τὰ δρεμμένα ποταμίσι χαλκίαν διαχετεύει στίς θλάδες μας ὅλη τὴν χλωροφύλλαν τῆς ὀργιαστικῆς τοῦ φυσιολατρίας μᾶς κεντροῖς τὴν ὀσφρηση μὲ τῆς ἀψείδης εὐωδίας τοῦ δαρυνοῦ του, ἀκαθόριστον ἐρωτισμὸν καὶ γιομίζει τὴν ἀκοή μας ἀπὸ τῆς λασινῆς δόξης τοῦ Αἰγαίου. Ὅτε πέφτουν οἱ τοῖχοι τῆς καμαράς μας, ὅπως λέει ἕνας στίχος μοντέρνου ποιητῆ, καὶ δοῖς σκόμασται κι ἐμεῖς μονομιάς μέσα στὴ μήτρα, μέσος στὴν καρτερὴ πηγὴ τῶν γεννησιουργῶν, τὴν τυφλὴν, τὴν ἀλόγιστον δυνάμειν τῆς ζωῆς.

Τέτοια εἶνε ἡ ἐπενέργεια τῶν ἐκατὸν τριάντα σελίδων τῆς τελευταίας του νομβέλλας. Ὅποια κι ἂν εἶνε ἡ ἀντίσταση ποὺ μπορεῖ νὰ προβάλῃ ἀπὸ τὴν ἀνάλογον μὲ τὴν ἰδιοσυγκρασίαν του, σὲ μιὰ τέτοια ἐπενέργεια, εἶνε ἀδύνατον νὰ μὴ θαυμάσῃ τὴν πηγαίαν τῆς ἐκτόξευσης, τὴν δύναμιν τῆς μανίας τῆς, τὸν ὁρμητικὸν τῆς δεσμὸν μὲ τὸν τυφλὸν καρδιὰν παλμὸν τῆς μεγάλης μας υπέρρας τῆς «τερατώδους Φύσεως», ὅπως θὰ ἔλεγε ὁ Οὐγκὼ.

Κι ἀληθινὰ, ὁ «ΠΑΝ» τοῦ Μυριβήλη, ἡ ἀπλούστατη αὐτὴ μονόγραμμη καὶ σ' ἕνα μοναχὰ ἐπείσοδιον τραγικῶν ἐρωτικῶν ἐξοσπασμάτων περιορισμένη ἱστορία, μᾶς ὁδηγεῖ ἀπὸ καλοχαραγμένα ἀφηγηματικὰ νοσηπᾶτια σὲ μιὰ παρθένα περιοχὴ ἑλληνικῆς Φύσης, ὅλης ἀγοριάδας, μεγαλοπρέπειας καὶ λαγνὰς δάσχησιν, ὅπου σὲ χοιτροκαμωμένο πρόσωπον ἐνὸς ἀπλόκου καὶ λαβοῦ χωριστοῦ παιδοῦ, τοῦ «Τσαλέκου», ἀντικρύζομε μιὰ ἀπὸ τῆς πρῶτης τοῦ γένους ὄψεως τοῦ ἀρχαίου θεοῦ τῶν δασῶν καὶ τῶν δασικῶν ἐρώτων.

Ὁ ἀγαθὸς Τσαλέκος μὲ τὸ ἀθλητικὸν του κορμὶ καὶ τὴν τεράστιαν σωματικὴν δύναμιν κρατᾷ μέσα του συμπικνωμένους ὅλους τοὺς ἱερούς καὶ τοὺς ζωϊκοὺς χυμοὺς ποὺ ξεφρενιάζαν τὸν Πᾶνα. Ζῇ μὲ τῆς καταικτικῆς του μέσος στὴν μεγάλη Φύσιν καὶ δὲν ξεχωρίζει πολὺ ἀπὸ τὰ δέντρα καὶ τὰ ζῶα, ποὺ σὲ κάθε του βῆμα προβάλλουν ἐντὶ τῆς αἰωνίου μᾶθης τῆς ἀναπαράγωγῆς. Εἶνε ἀγνὸς καὶ ἀκάτερος, κι ὅμως κάθε στιγμὴ συνταράσσεται τὸ κορμὶ του ἀπὸ τὸν τυφλὸν ἐρωτικὸ οἶστον

τοῦ Πανός. Ὅσπου μιὰ νύχτα ξεσπασε μὲ τὴν ἀνίδειαν μανίαν τῆς κτῆνους, συναπαντώντας ἀπροσδόκητα μιὰ συχωρμένην του. Ἡ ἀνυποψίαστη γυναῖκα ξεψύχησε κάτω ἀπὸ τὴν καταστροφικὴν λύσσα τοῦ πρωτόγονου ἐρωτικοῦ πάθους.

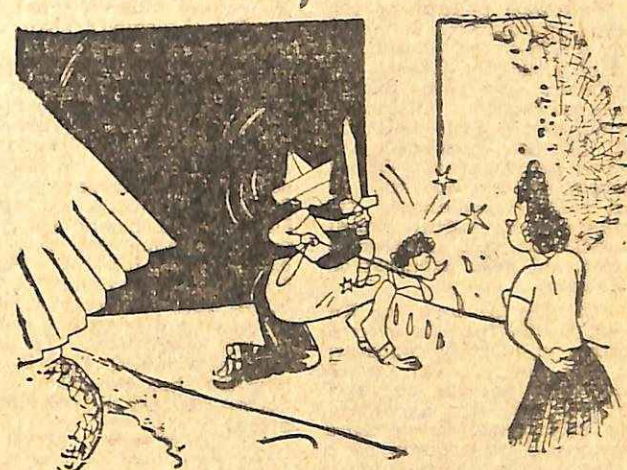
Κι ἀπὸ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, μέσα στὴν ἀδεια ὄντοτης τοῦ ἀποχαινωμένου Τσαλέκου, ἀρχίζει σιγὰ - σιγὰ νὰ σχηματίζεται ἡ ἀνθρώπινη, ἡ χριστιανικὴ ψυχὴ του, ὅπως σχηματίζονται τὰ σύννεφα ἀπὸ τοὺς ὑδρατμούς. Συγχρόνως ἀρχίζει κι ὁ ἐξίλασμος, δηλαδὴ ἡ συνείδησις τῆς διπλῆς ἀμαρτίας: τοῦ προπατορικοῦ κρῖματος, συνταυτισμένου ἐδῶ μὲ τὴν ἀφαίρεσιν τῆς ζωῆς ἐνὸς διπλανοῦ μας. Μέσα στὴ φυλακὴ, ὁ Τσαλέκος διατηρῶντας ὅλην τὴν πρωτόγονον ψυχικότητα καὶ τὴν διανοητικὴν του νηπιότητα, θὰ «συνειδητοποιήσῃ» κατὰ ἕνα στοιχειώδη τρόπο τὸ διπλὸν τοῦ κρῖμα, καὶ αὐτὴν τὴν συνειδητοποίηση, ἐκδηλωμένην ἐν ἀπλοῖς καὶ ἐνστικτώδεις πράξεις, θὰ τὸν φωτίσῃ θαμπὰ, μὲ ὑποβλητικὰ, μὲ τὸ μακρὺν φῶς τῆς Θεϊκῆς καταγωγῆς τοῦ ἀνθρώπου. Ἐστὶ τὸ πέζο γράφημα αὐτοῦ τοῦ Μυριβήλη ποὺ ἀρχίζει σὰν ὄγριον, ἰσχυρὸν εἰδύλλιον, τελειώνει μέσα σὲ μιὰν ἀτμόσφαιρα καθαρτηρίου ἐξανθρωπισμοῦ τῶν τυφλῶν, ζωϊκῶν μας ἐνστικτῶν. Ποιὸ εἶναι τὸ μέρος τοῦ Μυριβήλη μέσα στὸ δυνατό αὐτὸ ἀφήγημά του; Νομίζομεν, πῶς ὁ Συγγραφεὺς ἐδῶ, εἶνε περισσότερο Πᾶν καὶ λιγώτερον Χοιρὸς. Κ' εἶνε ἕνας Πᾶν ποὺ ἐρεῖ νὰ ζῇ μέσα στὴ ζωαντὴν μας γλῶσσαν, νὰ τὴν ἀφομοιώσῃ, νὰ ταυτίζεται μαζί της καὶ νὰ τὴν ξαναπλάσῃ ἀπὸ τῆς ρίζης τῆς ὅπως ὁ Ἀρκαδικὸς Πᾶν γλεντοκοπόδης καὶ ξαναγεννιέται ἀκατάπαυστα μέσα στὴ Φύσιν, μαζί με τὴ Φύσιν. Ἀληθινὰ παρρησιασκόμαστε ἐδῶ σ' ἕνα γλωσσικὸ ξαναγέννημα τοῦ Συγγραφέα τῆς «Ζωῆς ἐν Τάφῳ», σ' ἕνα πλῆρες ξανάφθισμα τῆς δημοτικῆς του, σ' ἕνα ἀνδροκὸ ὠφεύσμα τέτοιο, ποὺ δίχως ἀμφιβολία, τὸν ξεχωρίζει συντριπτικὰ ἀπὸ τοὺς ὅσους γράφουν σήμερα πέζο λόγο σὲ δημοτικὴν γλῶσσαν.

Α. ΚΑΡΑΝΤΩΝΗΣ

Θαύμα ἑποχῆς

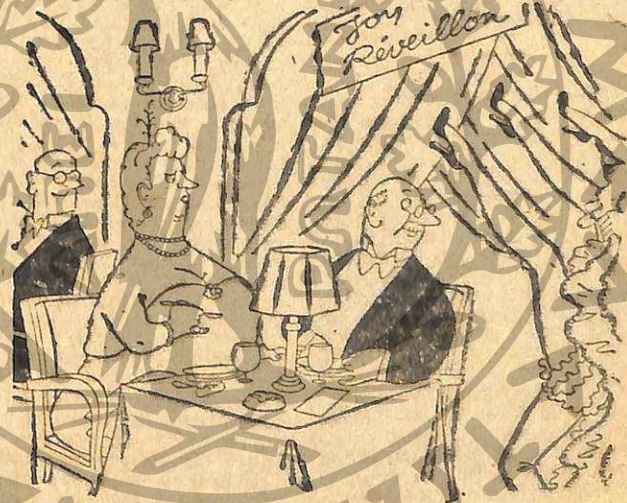
Ξένη γελοιογραφία

Ὁ σύζυγος: — Γυναίκα, δὲν ἀντέχω ἄλλο!... Πρέπει νὰ κάνουμε τὴ θυσίαν νὰ τοῦ ἀγοράσουμε ἕνα... ξύλινο ἄλογο!

Ἡ μαῖα: — Πρέπει, νὰ ὁμολογήσῃς Εὐτύχιε, ὅτι ἀνάλογον μὲ τὴν ἡλικίαν σου, ὁ γυῖός μας σκοπεύει περίφημα!...

— Τρώε λοιπὸν, Ἀρθούρε!... Θὰ κρῶσῃ ἡ σουπὶα σου!...

ΜΕΓΑΛΟΙ ΠΟΙΗΤΑΙ
ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΟΣ ΚΑΒΑΦΗΣ
ΤΟΥ ΑΛΚΗ ΘΥΛΟΥ

Υπάρχουν ποιητάι πολυόοι, συμφωνικοί. Τέτοιοι ήσαν ο Ουγκώ, ο Παλλας. Εί ναι οι χειμαρροί. Άλλοι τρα γούδισαν ένα μόνο σκοπό, τον κατά δικό τους. Οι πρώτοι επιβάλλονται, θαμπώνουν, αλ λά δεν μάς κατακτούν και πάντα ολοκληρωτικά. Οι γει μαρροί φέρνουν αναγκαστικά και πολλά απόρριμματα. Ο ποιος δεν απλώνεται θάνατι συνήθως σε πολύ μεγαλύτερο βάθος, και πολύ περισσότερη δέσνητα.

Απ' όλο το έργο του Κα βάφης αναδίνεται μια νότα ο ζύτατη κι' έντελως προσωπι κή του. Πιστεύω ότι από ο λους τους ποιητάς μας εκεί νος πού έχει τις περισσότε ρες πιθανότητες αν μεταφρα σθή χωρίς να προδοθή να έ πιβληθή στους παγκόσμιους πνευματικούς και λογοτεχνι κούς κύκλους να τους δονήση και να τους συγκινήσει, είναι ο Καβάφης. Γιατί ή φωνή του δεν είναι άδρια με κανέναν άλλον γιατί ο Καβάφης φέρ νει εκείνο που πάντα ανάλη τείται σε έναν ξένο ποιητή και συγγράφα: εκείνο που αποκαλείται ένα «καινούργιο δίνος».

Ποιά είναι ή ιδιοτυπία του Καβάφης; Οτι την ανέκδοτη βέ βαια και στο τι τραγουδούσε, στο περιεχόμενο των τραγου διών του, στον ιδιαίτερο τρό πο με τον οποίον αισθανόηκε τη ζωή, στην αντίληψη που σχημάτισε για τη ζωή, αλλά πολύ περισσότερο ακόμη στο πώς τραγουδούσε στην μορφή και στην τεχνουργία των ποιημάτων του. Σε ύστατη α νάλυση ό,τι ουσιαστικό προ σφέρει καθενας είναι πασαλ λαγές γύρω από ένα τόπο ο σική μοτίβα, τα μοτίβα αυτά τα ανακινεί και τα αναβα φτίζει, τα πλημμυρίζει με γυ μύ που θα διαχυθή στο δέχτη που θα τον κάνει να νομίστ ότι τα ακούει για πρώτη φο ρά όταν φυσικά δεν τα άνηλε έτοιμα απ' έξω, όταν άποτε λούν θιμάτα του αλλά, πού πάντων όταν κατορθώνει να τα παρουσιάσει με μία πρώτο τυπη επένδυση.

Είναι ένδεχόμενο όσοι πρω τοέχονταί σ' επικοινωνία με τον Καβάφη συνηθισμένοι κα θώς είναι ν' ακούν στην ποιη σή ένα τραγουδιστό τόνο στην άσχη ή εαφνιαστότη και να διερωτηθούν: «Μά είναι ποιη τής ο Καβάφης;». Σιγά...σι γά όμως ή νοησία θά έπεγεο γήση επάνω τους και θά τους κατακτήσει γιατί ή αντίλη φθών ότι αυτή ή φαινομενική πεζότητα, αυτή ή στενότητα της, δεν είναι αποτέλεσμα έυ κολίας και προχειρότητας, εί ναι θελητή και συνειδητή.

Εί ναι ή απόλυτη αισθητική της δικαίωσι. Συμφωνεί με ή διάθεσι που θέλει να έκφρα σθή μέσω αυτής, μία διάθεσι απελπισμένη από το θέαμα της ζωής από την τραγικώα μορφή της ζωής, μία διάθεσι απελπισμένη, αλλά που δεν καταδέχεται και κανένα θοή

νο, καμιά οίμωγή, γιατί έέ ρει ότι οι κραυγές είναι πε ριττές και ότι μονάχα θα κα ταστρώουν την άξιοσπεία του ανθρώπου ή οποία του έ χει παραμείνει σαν μοναδικό καταφύγιο. Η στεγνότητα συμφωνεί με την αντίληψη του ποιητή ότι όλη ή ζωή δεν εί ναι παρά μία άσκοπη κι' οδυνηρή προσπάθεια να της δώσουμε ένα σκοπό που δεν υπάρχει. Ίσαμε που αναγω ρίζουμε την τοιμερή. Άλη θεια και παραδεχόμεστε τα δαμά μας, και σκιδόμε, κου ρασμένοι πιά μέσα στη φυλα κή μας καρτερικοί. Τα ότε οα... τί ούτοπία! Πώς θα ά ποκτήση ένα στέρωμα, μία ποίηση που δεν πιστεύει στύ φτερά;

Κι' ό πιδό άπληροφόρητος άναγκώστης σιγά — σιγά θ' αντίληφθ ή άποπτευθή, ότι κάθε λεπτομέρεια είναι τοπο θετημένη στη θέση της: έργο μονιέται με το σύνολο, και συντείνει κι' αυτή στο να πα ραγθή άμύσφαιρα, στύ να συνδεθή σιχτιά και να όλο κληρωθή ή σύνθεση στο να άποκτήση σύνθεση, άρρηκτη συνήχη, και ένότητα. Η άσχι τεχνολική που είναι έτσι άπό τα κύρια αισθητικά στοιχεία, γιατί για να συγκινήθουμε αισθητικά πρέπει να σχηματί σθ ή μέσα μας ένα αίσθημα άρμονίας, πρέπει να συναί σθανόουμε ότι ο ποιητής μάς μεταφέρει σ' έναν διαπλάσμε νο κόσμο, πλούσιο, αλλά όχι και στερεωμένο από όρόσημα, ή άρρηκτη συνήχη είναι στον Καβάφ άσφαλη. Δεν ύπάρ χει μέσα σε κανένα ποίημα του ούτε ένας στίχος περιτ τός. Κάθε φόρτος, κάθε πολυ τέλει άποφεύγεται. Δεν θά δοίμε, πληθωριστικές εικόνες, δεν θά δοίμε να έξυλιγεται μπροστά μας μία, κινηματο γραφική ταινία — κι' αυτό εί ναι μία ιδιομορφία του Καβά φη — να παρουσιάζει μία μών ή εικόνα. Ο Καβάφης δεν έξω ρισε και την εικόνα, τοναν τιον ή εικόνα είναι ό άπο κλειστικός έκφραστικός του τρόπος: απ' όλα τα συ νηθισμένα μέτρα που διαθέτει ή ποίηση για να διοχετευθή το μόνο που διατήρησε είναι ή εικόνα. Άλλά τις εικόνες του δεν τις συσσωρεύει όπως άλλοι, απ' ό,τι θέλει να προ βάλλ άπομακρύνει κάθε τί ά σχετο και φροντίζει μόνο αύ τη ή μία του εικόνα που άπο δλέπει να άναπρασθήσει πλα στικά, χωρίς διασαφήσεις και έπεξηγήσεις στο περιώοιο έρωά και άξιοπρεπα μία σκηνή του όδυνηρού ένδωμο του ψυχικού του δράματος, να είναι παρυστατική και άνα γλωσική ώστε να μεταδοθή το νόημα κατευθείαν με όση εί ναι δυνατόν περισσότερη έν ταση. Τις εικόνες του τις άν τλει άπό τη γύρω του κίνηση «του δρόμου και του μαγα ζού», αλλά το πιδ συχνά από την Ιστορία. Η Ιστορία τον ένδιέφερε έξαιρετικά, ίσως γιατί του έδινε την εύκαιρία

Γύρω απ' το θέατρο

= Είς το θέατρον «Παπα ιώννου» έδόθη την περασμέ νη Δευτέρα το άπόγευμα ή άπρώτη του «Έλληνικού Με λοδράματος» με τον «Ριγο-λέττο» του Βέρντι. Ο νέος μελοδραματικός οργανισμός έινε μία άραία προσπάθεια που άσφαλώς θα προσφέρει πολλά στην μουσική εξέλιξη του τόπου μας. Η πρωτο-βουλία όφείλεται εις τους κ. κ. Α. Παπακωνσταντίνου, Ν. Κόντο, Κ. Χάγιο και Μ. Σταθόπουλο οι όποιοι άπο-τελούν την Διοίκουσα Έπι-τροπή του οργανισμού. Το πυκνότητα άκροατήριου που έγγεμσε άσφυκτικά την πλα τεία και τον έξώστη του θε άτρου έγειροκρότησε ένθου-σιωδώς τους έκτελεστές του γνωστού μελοδράματος, κα θώς και τον κ. Κ. Χάγιο που διήυθνε την όρχήστρα και την χορωδία. Ιδιαίτερος ά-είζει να άναφερθούν οι κ.κ. Χ. Αθηναίος (Ριγολέττος), Α. Καλλιτζάκης (Δούξ της Μάντουας), ή κ. Λίντ Αγγελοπούλου (Τζιλντα) κλπ., εις τους όποιους όφείλεται μέγα μέρος άπό την έπιτυ-χία της παραστάσεως. Το έργο έσκηνοθέτησε ο γνω στός σκηνοθέτης κ. Δ. Μο-ναστηριώτης και τις σκηνο-γραφίες έξολοτέχνησεν ο έ-κλεκτός σκηνογράφος κ. Ι. Ζωννόπουλος. Την παράστα-ση έτίμησαν οι κορυφαίοι των Τεχνών και των Γραμμάτων, μεταξύ των όποιων ό άκαδη μικός κ. Μ. Καλομοίρης, ό γεν. γραμματέας της Ε.Λ.Σ. κ. Βελμύρας ό μέστρος κ. Α. Ζώνας και άλλοι.

= Ο «Έλεύθερος μελο-δραματικός οργανισμός» θα παρουσιάσει έν συνέχεια το μελόδραμα του Ροδίου «Μπο ρα στο Μοναστήρι». Σημει-ώτέον ότι ή δημιουργία αυ-τή του Έλληνος μουσουργού έκτελείται διά πρώτην φοράν, πράγμα το όποϊον προσδίδει ιδιαίτερον ένδια-φέρον.

= Ο θίασος Άργυρο-πούλου θα διακόψη τάς πα ραστάσεις του κατά την δι-άρκειαν των Άποκρέω, διό-τι ή αίθουσα του θεάτρου θα διατεθή διά δημοσίους χο-ρούς. Μετά την περίουον αυ-τήν ό θίασος του συμπα-θούς κωμικού θα κάμη έννο ξιν των παραστάσεων του με μίαν σειράν σκέτες, που έγγραφην οι νέοι συγγραφείς κ. κ. Ν. Φατσάας — Ν. Έλευ-θερίου υπό τον τίτλον «Ο μύλος γυρίζει...».

= Το «Κεντρικόν» έξακο-λουθεί να εύρίσκει επί κε φαλής όλων των θεάτρων εις κίνησιν με την επιθεώρησιν των Δ. Τραϊφόρου — Δ. Βασι-λειάδη «Έλλάδα μου κουρά-γιο!». Είς την επιθεώρησιν αυτήν ιδιαίτερος χειροκρο-τείται ή έκλεκτή κατερί-στα κ. Γ. Βασιλειάδου κα-θώς και ό κ. Ι. Ίωαννίδης.

= Κατά τάς τελευταίας άρχαιρέσιες της Έταιρίας Θεατρικών Συγγραφέων έκ των 80 μελών έψηφισαν ό 59. Έκ τούτων έλαβον τάς έξής ψήφους κατά σειράν: Μ. Θεοφανίδης, 51, Γ. Ά-σημακόπουλος 50, Π. Πα-παδοπούς 47, Σούλιος 43, Κ. Βελμύρας 42, Β. Σπυ-ρόπουλος 39, Ν. Κατηφόρης 34, Α. Σακελλάριος 27, Δ. Φαβάς 24. Έπίσης διά το Τα μείον Προνοίας οι κ. κ. Σ. Πετράς 48, Κ. Κιούσης 47 και Γ. Πατριός 29.

= Έκ των άνωγραφέν-των εις τάς έφημερίδας πε-ρί διαπραγματεύσεων διά την θερινήν θεατρικήν περι-όδον, έίμεθα εις θέσιν να γνωρίζουμε ότι όλα αυτά δεν άποτελούν παρά μ ό-ν ο ν σ κ ε ψ ε ι ς των δι-αφόρων θεατρικών επιχειρη-ματιών χωρίς να ύπαρξη μέ-νοι στιγμής τίποτε το συγ-κεκριμένον, δεδομένου ότι εύ οικόμιστα ακόμη εις το μέ-σον της χειμερινής περιόδου.

= Άκούη μισ καλλιτέχ-νις του έλαφρού τραγουδιού άναχωρεί τον προσεγή μήνη διά το Έξωτερικόν: Η Δις Μπέση Μαρτέν, ή οποία έ κλεισεν ήδη συμβόλαιον με το γνωστόν κέντρον της Κω-σταντινουπόλεως «Τοξίμ».

= Δύο έξέχουσας προσω-πικότητες της Βρετανικής θεατρικής σκηνής έπιθεώρησαν διά παρασκήνιον λόγω των έ-ξαιρετικών των άναστών προς το Βρετανικόν Θέα-τρον. Είνε αύται ή Μις Ν. νέτ Ντέ Βαλού (Κα Έδρις Κόννελ) διευθυντρια του άπαλλάτου του Θεάτρου Σαζ δνερς Γουέλλε, εις την ό-ποϊαν άπενεμήθη το παρόση-μον του Ταξιδάου της Βρε-τανικής Αυτοκρατορίας, και ό Ρόλφ Ρίτσαρδσον εις τον όποϊον άπενεμήθη ό τίτλος του Ίπποτου.

= Δύο έξέχουσας προσω-πικότητες της Βρετανικής θεατρικής σκηνής έπιθεώρησαν διά παρασκήνιον λόγω των έ-ξαιρετικών των άναστών προς το Βρετανικόν Θέα-τρον. Είνε αύται ή Μις Ν. νέτ Ντέ Βαλού (Κα Έδρις Κόννελ) διευθυντρια του άπαλλάτου του Θεάτρου Σαζ δνερς Γουέλλε, εις την ό-ποϊαν άπενεμήθη το παρόση-μον του Ταξιδάου της Βρε-τανικής Αυτοκρατορίας, και ό Ρόλφ Ρίτσαρδσον εις τον όποϊον άπενεμήθη ό τίτλος του Ίπποτου.

ΑΛΚΗΣ ΘΥΛΟΣ

ΑΝΡΙΕΓ ΣΑΡΑΣΣΟΝ
ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ
ΣΚΕΤΣ
ΔΙΔΑΣΚΕΥΗ: Κ. ΚΡΟΝΤΗΡΑ

ΠΡΟΣΩΠΑ :
ΛΟΥΔΟΒΙΚ. ΤΑΙ-ΛΑΝ.
ΤΙΕ 45 χρονών.
Κος ΜΠΟΥΣΩ, 50 χρονών.
ΜΑΝΤΕΛΕΝ, 45 χρονών.

ΣΚΗΝΗ Α'
(Σ' ένα έσχαγένη άμαξο-στοιχίας)

ΛΟΥΔ.: «Όπου κι' αν είνε φθάνουμε. Δεν μάς μένει πολ-λή ώρα. Δώδεκα λεπτά κι' έ-φθύσαμε. ΜΠΟΥΣΩ: Πόσο εύχαριστή-θηκα που σάς συνήντησα... Δεν μ' άρέσουν οι τυχαίες γνωριμί-ες του τριunu. Κι' αν δεν είχα σ' έπισκευή τ' αμάξι μου... Άλήθεια, σεις που έρχεσθε άπ-τό Παρίσι... πώς δεν ήπρατε τ' αμάξι του άδελφού σας; ΛΟΥΔΟΒ.: Δεν έχει σωφεί-αυτές τις μέρες. ΜΠΟΥΣΩ: Μά ή άνηψιά σας αυτό το θελκτικό κορίτσι έέρει να όδην. ΛΟΥΔΟΒ.: Δεν την άφίνει να όδην. Αύτά τα σημερινά κο-ρίτσια έινε τόσο άπείρισκτα... ΜΠΟΥΣΩ: Δεν πρέπει να λήτε κακό για τα σημερινά κο-ρίτσια. Μη έσχνάτε ότι έγω κι' έγω ένω...

ΛΟΥΔΟΒ.: Η εις Μπο-σώ είνε πιδό λογική από τη Ζου-λιέτ. Αχ, αυτές οι Νοτιοαμερι-κανίδες. Έέρεστε βέβαια ότι ή νύφη μου είνε από τη Βραζιλία. ΜΠΟΥΣΩ: Τη θέλουμε τό-σο λίγο. Θά περάσετε μαζί της το καλοκαίρι. ΛΟΥΔΟΒ.: Μόνον δεκαπέν-τε μέρες, όπως και πέσουν. Έ-γω τήσες δουλειές. ΜΠΟΥΣΩ: Πολύ θά εύχαρι-στηθή κάποια δεσποινίδα από την παρουσία σας. ΛΟΥΔΟΒ.: Δεν θά θέλατε φυσικά να πιστέωω πως ένν κο-ρίτσι 20 χρόνων σαν την Βέρο-νικα, θά ύπορούσε, να προσέξ-έναν σαραντάχρο άν έμένα που δεν γνώρισε ποτέ έρωτικές κα-τακτήσεις. (Με πίκρα). Δεν μοιάζω του άδελφού μου...

ΜΠΟΥΣΩ: Α ό άδελφός σας. (νελάντας). Άκούη και τώρα: Άκούστε με, μία γυ-ναίκα ώρια σαν την δική του... Δεν φροντίζει καθόλου να κοστήσει τον άνδρα της. ΛΟΥΔΟΒ.: Ο άδελφός μου δεν άπασχολείται από καιρό τώ-ρα υ' αυτή. Όχι. Θέλω να πώ, ότι όταν είμαστε νέοι είχε πο-λύ περισσότερες έπιτυχίες ά-πό μένα.

ΜΠΟΥΣΩ: Μην είσθε ύπερ-βολικός. Παρ' όλα σας τα σα-ρόνια πέντε χρόνια άρέσετε ή διαίτερως στύ νέα κορίτσια. ΛΟΥΔΟΒ.: Ναί αλλά δεν άρέσουν σε μένα. Δεν άνήκα-στών αϊώνων των κοινώνων υαλ-λιών, του άναίσχυτου γυναικού. ΜΠΟΥΣΩ: Έγω πάν πατέρα-ς σας βεβαίά ότι είμαι πολύ πε-οφάσως για τα σημερινά κο-ρίτσια. Μην νομίζετε πως έχουν αλλάξει στην ούσια. Παρ' όλα αυτά που λέτε μένων πάντα οι ίδιες. ΛΟΥΔΟΒ.: Άλλά ή εις Μπο-σώ...

ΜΠΟΥΣΩ: Αήστε τις εύγέ-νεις. Κι' ή εις Μποσώ είνε όπως όλες οι άλλες. Όμολονώ έν τούτοις ότι την βολικώ πο-λύ καλή. Όχι άναπτή μου. Κάτω από την περιφρόνησί σας

ύπάρχει κάτι άλλο. ΛΟΥΔΟΒ. (Έξω): «Αν ύπάρχε μια γυναικα στη ζωή μου, γιατί αυτό έννοείτε. Θά ή-ταν γυναικα μου. Κι' άφού δεν είμαι παντρεμένος, θα πη πως δεν ύπάρχει. ΜΠΟΥΣΩ: Άσκητής λοι-πόν: Μά τότε δεν ύπάρχει λό-γος να σάς μιλήσω για την δεσποινίδα που σάς έμένα. ΛΟΥΔΟΒ.: Υπάρχει στ' ά-λήθεια. Δεν είνε άστεία. ΜΠΟΥΣΩ: Να ήπι τέλους, που ένδιαφέρεται ή Κύριος. Εί-νε τόσο λίγο άστείο ώστε ή κό-ρη μου, φεύγοντας για την έξο-κή μου είπε: «Αν ό Λουδοβί-κος Ταίλαντι έβη έφτος να κα-θήση στου άδελφού του πρέπει να κάνουμε ένα τρατέι ό που να τον καθήσουμε δίπλα σ' αυ-τήν την καμμένη... ΛΟΥΔΟΒ.: «Σ' αυτήν την καμμένη... ΜΠΟΥΣΩ (νελάντας): Μαν-τέψτε αν ύπορείτε. Είνε ντόπια αλλά δεν έχει τίποτα το έπαρ-στός διακριτικού... Η φι-λενάδα σας έχει τύχη... Η τοιλάγιστον αυτή που διατη-ρεί την άνθρωπιά της... Λοι-πόν: Τι πρέπει να πιστέωω: Πιστός σε μίαν άνθρωπισ; ΛΟΥΔΟΒ. (με ρευδισμό): Ναί, άς πούμε πιστός σε μίαν άνθρωπισ. ΜΠΟΥΣΩ: Κοντεύω να φθά-σω. Άς μιλήσω τα πράγματα μου. Σας άσινω τις έφημερίδες και τα περιοδικά. Μπορεί να τα χρεωστήτε. (Το τρένο στα-ματά).

ΛΟΥΔΟΒ.: Αήστε τη Βα-λίτσα σας. Θά σας τη δώσω άπ' το παράθυρο. ΜΠΟΥΣΩ: Α εύχαριστώ πολύ. Λοιπόν θά έαναίδωθώ άναπτή μου, δεν είν έτσι: Θά σας περιμένουμε να γευματί-σουμε σπιτι με τον άδελφό σας και τους δικούς του. Μη φοβά-σθε! Μη φοβάσθε, δεν θα καλέ-σουμε τη Μάρθα Ρενάο!... (με γέλιο). (Έκκλινμα). Ώρεδούνα.

ΣΚΗΝΗ Β'
(Στο βαγόνι ύπαινει μία κυ-ρία, ή Μανταλέν. Κρατεί την βολίτσα της και προσπαθεί να την τακτοποιήση, ένν το τρέ-νο έχει ήδη έκκλινσει). ΛΟΥΔΟΒ.: Έπιτρέψτε μου κυρία!... Θά βάλω τη βολίτσα σας στο φιλέ.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Εύχαριστώ κύριε, είσθε πολύ ευγενής... ΛΟΥΔΟΒ.: Παρ' όλίγον να γάστε το τρένο Κυρία. ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Παραμυτικά κύριε.

ΛΟΥΔΟΒ. (σιγά): Περιέ-ρω! Αυτή ή φυσιογνωμία!... (Έπειτα προς την Μανταλέν): Κάνει πολύ ζέστη, δεν βολίκε-τε Μαντάμ... Μήπως θέλτε να κατέβω λίγο το τρέμα; ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Όχι, όχι! Σας εύχαριστώ ή άνοίξω το πα-ναφίδι μου.

ΛΟΥΔΟΒ. (Σε λίγο): Αύ-τή την ώρα το τρένο δεν είνε και τόσο εύχριστο. Ο ήλιος γυμνούσε έλα το ποσί το βε-γόνι μας. (Επιμένοντας). Ζε-στούνεταί πολύ κανείς σ' αυτά τα βαγόνια, όταν αλίστα έρ-χεσθί απ' έξω. Αν δεν φοβή-σθε τα ρούμια, άνοίγω λι-γάκι' μου έπιτρέπετε: (Άγεί-νει λίγο το τρέμα).

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Όμολονώ ότι έχοι-σε να με πιάνη ποικέφα-λος... ΛΟΥΔΟΒ. (Με λεπτότητα): Μου φαίνεται ότι και το καπέ-λο σας σφίγγει λιγάκι... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Ναί... πράγ-ματι... με σφίγγει. Θά ήταν καλλίτερα ίσως να το βγάλω. ΛΟΥΔΟΒ.: Πηγοίνετε πολύ μακρυά: Δέ θ' αλλάξετε τρέ-νο... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Όχι. Έγω δυό-ώρες περίπου ταξίδι. ΛΟΥΔΟΒ.: Αί... Έγω κατέβαινω στον έπόμενιο σταθ-μό. ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Το καπέλλο με σφίγγει πολύ. Πρέπει να το βγάλω. ΛΟΥΔΟΒ. (σιγά): Θεέ-μου! Αυτή είνε... Κυρία... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Κύριε... ΛΟΥΔΟΒ.: Με συγχωρείτε Κυρία... Δεν είσθε ή δεσπο-νίς... Μανταλέν Σολνιέ από τη Χάδον: «Άλήθεια, μά-πως... (σταματά και γελά). Είνε τόσο άστείο να είμαι ά-κόμη για κάποιον. «Η Δνις Μανταλέν Σολνιέ». Ώστε» από δεκαεπνή χρόνια που είμαι παν-τρεμένη! Ναί είμαι, ήμουν ή Μανταλέν Σολνιέ. Μά τότε, σεις ποιος είσθε; Από τη Χάδον ύπαινει. (Γέλα). Κάποι-ος, που θά με ήξερε καλά, ά-σφαλώς, για να με άναγνωρί-ση τώρα, που τόσο αλλάξα.

ΛΟΥΔΟΒ. (Συγκινημένος) Δεν αλλάξατε καθόλου! Σας ά-νεγνωρίσα μόλις είδα καλά το πρόσωπό σας. Κι' έπειτα από τη σιλουέτα. Είσθε το ίδιο λε-πίτή σαν άλλοτε... ΜΑΝΤΕΛΕΝ (μελαγχολικά): Ναί, ή σιλουέτα δεν άλλαξε-πολύ, αλλά το πρόσωπο... ΛΟΥΔΟΒ.: Και έν τούτοις από το πρόσωπο σας άνεγνω-ρίσα άμέσως. Τα μάτια και... όλα. Έπειτα τα χέρια... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Μά ποιος εί-σθε λοιπόν; ΛΟΥΔΟΒ.: Θυμάσθε το τέ-νισιν στους Χέβεστ; ΜΑΝΤΕΛΕΝ (ζωγράφ): Αν-τό θυμάμαι! Είσστε της πα-ρέας εκείνης τότε; Για να-δοίμε... Είσθε πιδ νέος ά-πό μένα; ΛΟΥΔΟΒ. (διαμαρτύρεται): Όχι, είμαι: Ήμουν... νομί-ζω πως ήμουν τρία χρόνια με-γυλιότερος σας, τότε. ΜΑΝΤΕΛΕΝ (νελάντας ειλί-κρινά): Δεν είσθε περισσότερο τώ-ρα, ήσυχάστε. (Έσφινκ): Σας άναγνωρίζω τώρα... Εί-σθε ό κύριος Ταξεντιέ!... ΛΟΥΔΟΒ.: Ναί! ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Αυτό που σας αλλάζει πολύ, είνε το ευ-ρισμένο σας μουστάκι. Άλλο-στε δεν το έφριζάτε. Κι' άδελ-φός σας επίσης. ΛΟΥΔΟΒ.: Ναί, κ, ό άδελ-φός μου επίσης. Άλλά εκείνος το διετήρησε. (Σε λίγο): Η-θέλω να μάθω, αν δεν είμαι αδιάκριτος... Θυμάστε μήπως ότι ήμουν μηχανικός στην «Ουέστερχάουζ»; Ένας φτω-χός μικρός μηχανικός, χωρίς

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Όμολονώ ότι έχοι-σε να με πιάνη ποικέφα-λος... ΛΟΥΔΟΒ. (Με λεπτότητα): Μου φαίνεται ότι και το καπέ-λο σας σφίγγει λιγάκι... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Ναί... πράγ-ματι... με σφίγγει. Θά ήταν καλλίτερα ίσως να το βγάλω. ΛΟΥΔΟΒ.: Πηγοίνετε πολύ μακρυά: Δέ θ' αλλάξετε τρέ-νο... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Όχι. Έγω δυό-ώρες περίπου ταξίδι. ΛΟΥΔΟΒ.: Αί... Έγω κατέβαινω στον έπόμενιο σταθ-μό. ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Το καπέλλο με σφίγγει πολύ. Πρέπει να το βγάλω. ΛΟΥΔΟΒ. (σιγά): Θεέ-μου! Αυτή είνε... Κυρία... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Κύριε... ΛΟΥΔΟΒ.: Με συγχωρείτε Κυρία... Δεν είσθε ή δεσπο-νίς... Μανταλέν Σολνιέ από τη Χάδον: «Άλήθεια, μά-πως... (σταματά και γελά). Είνε τόσο άστείο να είμαι ά-κόμη για κάποιον. «Η Δνις Μανταλέν Σολνιέ». Ώστε» από δεκαεπνή χρόνια που είμαι παν-τρεμένη! Ναί είμαι, ήμουν ή Μανταλέν Σολνιέ. Μά τότε, σεις ποιος είσθε; Από τη Χάδον ύπαινει. (Γέλα). Κάποι-ος, που θά με ήξερε καλά, ά-σφαλώς, για να με άναγνωρί-ση τώρα, που τόσο αλλάξα.

ΛΟΥΔΟΒ. (Συγκινημένος) Δεν αλλάξατε καθόλου! Σας ά-νεγνωρίσα μόλις είδα καλά το πρόσωπό σας. Κι' έπειτα από τη σιλουέτα. Είσθε το ίδιο λε-πίτή σαν άλλοτε... ΜΑΝΤΕΛΕΝ (μελαγχολικά): Ναί, ή σιλουέτα δεν άλλαξε-πολύ, αλλά το πρόσωπο... ΛΟΥΔΟΒ.: Και έν τούτοις από το πρόσωπο σας άνεγνω-ρίσα άμέσως. Τα μάτια και... όλα. Έπειτα τα χέρια... ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Μά ποιος εί-σθε λοιπόν; ΛΟΥΔΟΒ.: Θυμάσθε το τέ-νισιν στους Χέβεστ; ΜΑΝΤΕΛΕΝ (ζωγράφ): Αν-τό θυμάμαι! Είσστε της πα-ρέας εκείνης τότε; Για να-δοίμε... Είσθε πιδ νέος ά-πό μένα; ΛΟΥΔΟΒ. (διαμαρτύρεται): Όχι, είμαι: Ήμουν... νομί-ζω πως ήμουν τρία χρόνια με-γυλιότερος σας, τότε. ΜΑΝΤΕΛΕΝ (νελάντας ειλί-κρινά): Δεν είσθε περισσότερο τώ-ρα, ήσυχάστε. (Έσφινκ): Σας άναγνωρίζω τώρα... Εί-σθε ό κύριος Ταξεντιέ!... ΛΟΥΔΟΒ.: Ναί! ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Αυτό που σας αλλάζει πολύ, είνε το ευ-ρισμένο σας μουστάκι. Άλλο-στε δεν το έφριζάτε. Κι' άδελ-φός σας επίσης. ΛΟΥΔΟΒ.: Ναί, κ, ό άδελ-φός μου επίσης. Άλλά εκείνος το διετήρησε. (Σε λίγο): Η-θέλω να μάθω, αν δεν είμαι αδιάκριτος... Θυμάστε μήπως ότι ήμουν μηχανικός στην «Ουέστερχάουζ»; Ένας φτω-χός μικρός μηχανικός, χωρίς

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

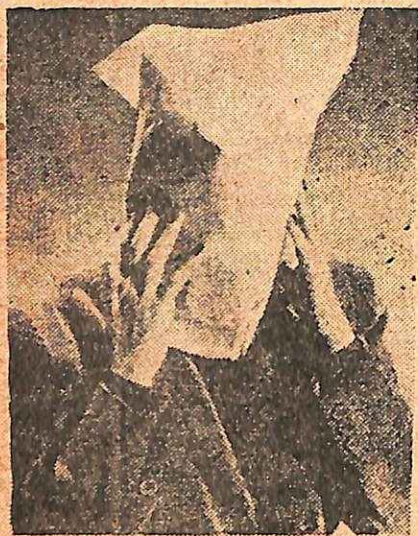
«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» — Σελίς 9

Ο Λόξυγκας

Νά κρύψετε τὸ πρόσωπό σας μέσα σὲ μιὰ κίτρινη χαρτοσακούλα!

Νά κρατήσετε τοὺς δείκτες τῶν δύο χεριῶν σας «βιζαδί», χωρίς νά τρέμουν!

Νά τραβήξετε μὲ δύναμη καὶ ἀπότομα τὸ μικρὸ σας εἰκτιλάκι!

Μὴ φοβῆθε! Ὑπάρχουν πολλοὶ τρόποι γιὰ ν' ἀπαλλαγῆτε ἀπ' αὐτὸ τὸ βάσανο, ποὺ ἔχετε ξαφνικά καὶ σὰς κάνει γελοῖες, ὅταν βρίσκεσθε μαζί με ἄλλους ἀνθρώπους. Σὰς παραθέτουμε ἐδῶ ὅκτὼ φωτογραφίες, ποὺ σὰς δίνουν ἰσάριθμο τρόπον γιὰ νὰ διώξετε τὸν ἐνοχλητικὸν αὐτὸν ἐπισκέπτην ποὺ λέγεται Λόξυγκας. Νά λοιπὸν τί μπορείτε νὰ κάμετε:

Νά μασσήσετε μιὰ σκελλίδα σκόρδου, χωρίς νά μορφάσετε!

Ν' ἀκουμπήσετε στὴν γλῶσσά σας ἓνα μολύδι, ἀπὸ τὸ πίσω μέρος!

Νά μασσήσετε λίγη ἄμμο, χωρίς νά στραβομουτσουιάσετε!

Νά πιῆτε ἓνα ποτήρι νερό, ἔχοντες μέσα στὸ ποτήρι ἓνα μαχαίρι!

Νά πιῆτε νερό κρατῶντας βουλωμένα αὐτιά καὶ τὴν ὑπὲρ τὰ δύο χέρια σας!

Η ΠΛΑΣΤΙΚΗ ΟΜΟΡΦΙΑ

Θοδάνει νὰ δεηθῆτε, ἀλλὰ ωραγματικά!...

Ὡς ἀρέσει, κυρία μου, τὸ ἀρχαῖο αὐτὸ ἀγαλμα μὲ τὴν καθαρὴ καὶ ἀρμονικὴ γραμμὴ: Ὅπως βλέπετε, πρόκειται γιὰ τὴν Ἀφροδίτη, καὶ στὸ γλυπτικὸ αὐτὸ ἀριστούργημα, τὰ πάντα εἶναι ἀρμονία καὶ τίποτε δὲν εἶναι περιττό. Ἡ ἀρμονία ὅμως δὲν συνίσταται, ὅπως νομίζουν πολλοὶ σήμερα, στὴν ἀναλογία βάρους καὶ ἀναστήματος. Τὸ βῆρος καὶ τὰ μέτρα εἶναι βάσεις ἀπαραίτητες γιὰ τὴν ὑγιεινὴ καὶ τὴν μορφολογία, ὅχι ὅμως καὶ ἐπαρκεῖς. Οἱ γυναῖκες ποὺ ἐνδιαφέρονται γιὰ τὴν αἰσθητικὴ, δὲν πρέπει νὰ εἶναι σκλάβες τοῦ ἀριθμοῦ τῶν κιλῶν ἢ τῶν ἐκατοστῶν τοῦ μέτρου.

Πρέπει νὰ λάβετε ὑπ' ὄψιν σας, κυρία μου, ὅτι ἡ ὁμορφιά δὲν ὑπακούει σὲ ἀπόλυτους μαθηματικοὺς κανόνες καὶ ὅτι, κάθε σῶμα κλείνει μέσα του μιὰν ὁμορφιά δική του, χαρισμένη ἀπὸ τὴ φύση. Ὁ πολιτισμὸς ὅμως, ἡ κληρονομικότης, ἡ ρουτίνα τῆς καθημερινῆς ζωῆς καὶ ἡ προσωπικὴ νοσηρότης κρύβουν αὐτὲς τὶς ἀτομικὲς χάρες μέσα σ' ἓνα κέλυφος ἀδιοφορίας.

Πρέπει νὰ σμιλέψετε μόνη σας, κυρία μου, τὴν ὁμορφιά σας, νὰ ξαναβρῆτε τὸν μορφολογικὸ σας τύπο, ἀπὸ τὴν ἀπληξία ἀπὸ ἀνεπιθύμητες μεταμορφώσεις. Ὁπλίσθητε

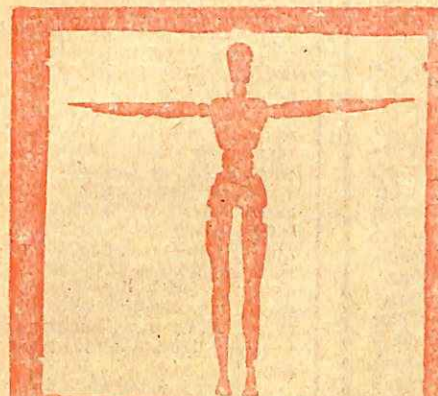
μὲ ὑπομονή, θάρρος καὶ καρτερία. Θὰ δῆτε ὅτι ἀρκετὰ σύντομα, θὰ δώσετε στὸ σῶμα σας τὸν ἰδανικὸ τύπο τῆς τελειότητος καὶ τῆς ἀρμονίας: Πλάτες ἰσῆς καὶ πλατεῖες, ὠμοὺς στρουγγυλοὺς μέση λεπτή, στήθος τορελτὸ καὶ μακρὴ καλλίγραμμος, γόνατα στρουγγυλά.

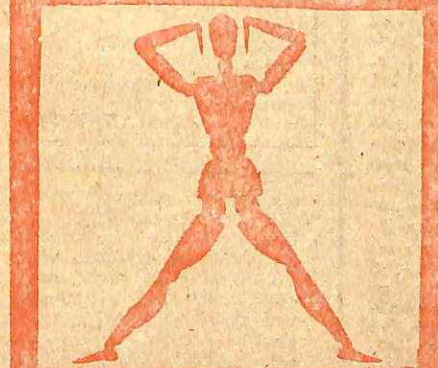
Γιὰ νὰ πετύχετε αὐτὰ, πρέπει νὰ δεηθῆτε, ἀλλὰ νὰ τὸ θελήσετε, ἀλλὰ νὰ τὸ θελήσετε πραγματικά. Γιὰ νὰ πλησιάσετε στὴν τελειότητα, πρέπει προηγουμένως νὰ τὴν ἐνδυναμώσετε, καὶ νὰ τὴν ἐπιθυμήσετε. Δὲν σὰς ἐπιτρέπεται, κυρία μου, καθόλου νὰ ἐνέετε καυποῦρο, κοιλία ἢ ἄλλες σωματικὲς ἀτέλειες, μόνο καὶ μόνο γιὰτὶ εἰσθε τεμπέλα! Γιὰ κάθε ἀτέλεια ὑπάρχει καὶ ἐντιμόκριμα. Ὑπάρχει καὶ ὁ τρόπος τῆς ἐξουδετερώσεώς της. Ἡ γυμναστικὴ διώχνει ὅλες αὐτὲς τὶς ἀσχημίες τοῦ σώματος. Ἀρκεῖ νὰ τὴν ἐφαρμόσετε μὲ σύστημα, ὑπομονὴ καὶ θέληση.

Ποτὲ μιὰ γυναῖκα δὲν πρέπει νὰ καμουφλᾷ τὶς ἀτελειές της μὲ προσέξιναν ὑπενίστατο. Ἡ μὲ θωφύματα ἢ μὲ φορέματα ποὺ ἐκφυλᾷ ἀπὸ τὴν ἀσχημείαν! Οἱ σωματικὲς ἀτέλειες ποτε νὰ φωνάζουνται μὲ τὴν γυμναστική. Ἡ πλαστικὴ γυμναστικὴ μᾶς διδάσκει ὅτι δὲν ὑποφέρει νὰ ὑπόσῃ ὁμορφιά γυναικὸς. Μᾶς διδάσκει ἐπίσης ὅτι τὰ περιττὰ λίπη εἶναι ἀσχημὴ φυσικὰ καὶ ἠθικὰ νοσηρότητα. Ἡ ὁρατὴ ὁμορφιά ἀντιστοιχεῖ στὴν ἀόρατη ὁμορφιά τῆς καρδίας καὶ τοῦ πνεύματος.

Εἶνε φοβερὸ πᾶντα νὰ σὰς βλέπουν αἱ γυναῖκες στὰ μπάνια μὲ μανιὼ καὶ νά... τρέπονται εἰς φυγὴν!

Ὅρθια στάσις. Ἐκτείνετε τὰς χεῖρας πλαγίως. Κατόπιν ἀσχίστε νὰ κάμνετε διαφόρους κινήσεις τῶν χερσῶν πρὸς τὸ ἐμπρὸς καὶ πρὸς τὰ ἄνω. Μὲ τὰς ρυθμικὰς αὐτὰς κινήσεις, οἱ μῦες τῶν ὤμων δυναμώνουν.

Καθίστατε χάμω καὶ σταυρώστε τὰ χεῖρα εἰς τὸ στήθος. Κατόπιν πλαγιάστε ἀνάσκελα, χωρίς νὰ δεστυρώσετε τὰ χεῖρα, οὔτε νὰ σηκώσετε τὰ πόδια. Ὑστερὰ σηκώστε καὶ ἀράτε τὴν προηγουμένην στάση. Τελικῶς, ὑψώσατε τὰ χεῖρα καὶ ἐπαναλάβετε 20 φορές τὴν αὐτὴν ἀσκήσιν.

Ἀσκήσις ἑστῆς

Στάσις δοθῆ. Τὰ πόδια ἀνοικτά, αἱ χεῖρες ἐπὶ τῶν ὤμων. Κλίστε τὴν κορμὸν ἐκ δεξιῶν πρὸς τὰ ἀριστερά καὶ ἀντίθετως, χωρίς κάμψιν τοῦ κορμοῦ. Αἱ κινήσεις πρέπει νὰ γίνωνται βραδέως καὶ ρυθμικῶς.

Γόμπες τορνευτές

Τριάντα κινήσεις σύμφωνα με τὴν ἀνω εἰκόνα, μιὰν πρὸς τὰ δεξιά καὶ αὐτὴν πρὸς τὰ ἀριστερά. Ἐπίσης μιὰ ὥρα τὴν ἡμέραν ποδηλατοδρομίαν. Οἱ γόμπες σας θ' ἀποκτήσουν γραμμὴ καὶ ἐλαστικότητα ζῆλντή.

στηκε σιγά-σιγά, βόηκε που ν' άκουμπήση το κεφάλι του... «Έχ, όπως νάναι, πάλι, στην παληά του τέχνη! Τί στην 'Α-λεξανδρεία, τί δώ χάμου!...».

Με τον καιρό είχε βρή τη σειρά του για κολά. Τ' άλλο-φυλο παρουσιαστικό του, τὰ σκανταλιάρικα στιχάκια που πετούσε ανάμεσα στα τραγού-δια του, με προπάντων ή ίσο ρία του λες με τη Μηλίτσα, τού δινανε τράτο και πελατεία. Γα-μος γενότανε, στη μέση ο Δια-μαντής! Ξεφαντώματα σε σπι-τικά και στα καφεενάκια ο Διαμαντής έτοιμος πάντα, στη θέση του με τὰ συνέργα του. Και τότε φιλούσε οι παρτές, κι άπάνου στο σιγώπιαμα ήξε-ρε κείνος κατά πως θ' άρχινού-σε με σιγανή φωνή. Ιστορίες σκανταλιάρικες, κρυφές και λό-για διφορούμενα, με τὰ μάτια του να λήπουνε αλλόκοτα και πονηρά, και λυγανότανε να τόν άκούνε οι νεοί και να χα-σκογέλανε. Κι όμως... Πότε-πότε που χινόταν μια σκληρά-δα, μια σκληρόδα θανατική—δύσκολο να την ξεκρίνη σε 'α-ραπίσιο μούτρο του—κι ήταν που τόν άγκυλώνε τότες με μιάς το κακό του μαράζι. Σώ-παυε, ξανασημιούσε...

Έδω άρχίζει να γενιέται ο θόλος. Ήρθαν οι τελευταίες συντες του Σεπτέμβρη με τις συννεφίες, με τις ξεστές βο-ρούλες. Άκούστηκε πάλι το κλαφερό λάλημα της ψυχάλας στις λαμαρίνες των καπηλειών άπ' δώ στα ξεχασμένα τρα-πέζικια, σε δώες θαφνικές. Και ξανά, θράδυ-τό θράδυ, ή θο-λούρα του τσιγάρου και του μεζέ ή κνίσσα έπιανε να δουν τώνη στο μέσα των μαγαζιών. Φωνάωνε σαν τὸ προμήνυμα της χειμωνιάς, κι ο πόθος για τή ξεστασία μες στις καρδιές των λευτέρων.

—Άκου...» τὸ λένε και-μιά φορά τὸ Διαμαντή. Πά-ζει τὸ μάτ, ή παρέα. Οι μισές πηγαίνονόχονται στα γιομάτα. 'Ο Διαμαντής κάθεται και πε-ριμένει με τὰ χοντρά του βλε-φαρα βαρειά και νυσταγμένα άπ' τόπιστό. Κι άφάνα ένιω-σε πὸ τὸ χόσασε με τρόπο λεφτά στην τσέπη.

— Διαμαντή! τὸ λένε. Θα μάς τὰ πῆς τώρα, δὲν έχει!...

— Άντε πολλοφίλε για τὸ χατ-ρι της παρέας! Έσύ δά τὰ ξέ-ρεις κι άπό δικό σου...

Κι άπάνου σε τούτο γασκο-γέλασαν όλοι με πονήρια, χτυ-πώντας του τις πλάτες.

—...Δηλαδή, νά... Πάμη. Για τις γλύκες της, θα μάς πῆς της... της Μηλίτσας!... τὸ πῆ-νανε στ' άφάνα τόνόμα της κι έσουραν έπειτα με θόρυβο τί-καρέκλες τους πιότρο σι-μά...

Σιωπή έγινε. 'Ο Διαμαντής σείγγε, τῶσα τὰ σαγόνια του, μιλά! «Άσκημα ξανάμην και τὰ κάρβουνα τῶν ματιῶν του, με σε λίγο ένα χαμόγελο σκι-στηκε πάλι πάνου στη φάτσα του. Κακό χαμόγελο πὸ νά σε φθίζει!...»

— Έτσι λοιπόν! Άπὸν και τὸν πὸ βοδεί καὶ με της καρδιάς του νυρεύουνε για γλῆντι!

Καλά, καλά... Φυλάει τὸ σκοπό του για δαύτους ο Δια-μαντής. Θα τούς ἴδῃ μιά μέρα που θα νυαλίσῃ τὸ μαχαίρι, στη

φούχτα τους. Καλά!...

Άρπάζει τότες άφάνα τὸ πῆφο και ξεμολάει πυρετικά τὰ μελαχροινά δάχτυλά του ά-πάνου στα κλειδιά.

Πρώτη φορά που τραγούδη-σε ὡς βαθειά τῇ νύχτῃ, πῶ-μένος... «Ίσασε πὸν τὰ πνευ-μόνια του πονούσανε, ἴσασε πὸν έλεγεσ θά σπάσῃ τ' όργα-νο νά τιναντόνῃ τὰ κλειδιά του καθὼς φυσούσε στα μέσα του τόση φωτιά και λαύρα, ο Διαμαντής! Τραγούδησε ὡς όλο τὸν ἴδιο σκοπό — τάχατες για τὸ κορμάκι της Μηλίτσας — λόγι, πὸν έλεγαν για χέρια γυναιά, μελιχρά και λυγανένα της Αιγύπτου και για ρόγα τ' άστηθείο σά γλυκό δατό-μουρο, και για μάτια σκιστά πὸν πεθαίνονῃ μες στο σκιά-δῃ, τὸ λάγνο... Πῆσαν έπειτα, έρεθισμένοι άπ' τὸ πιστό όλοι μαζί τὸ σκοπό του. Βούζε-το καπηλειό, κείνο τὸ θράδυ. Πο-τήρια γλύστησαν χάμου και γένηκαν κομμάτια, μύριζε τὸ χυμένο κρασί στο έξω της τά-βλας κι άπ' τὴν άνοιχτή πόρτα έρχόταν ν' άνακατωθῇ ή μυ-ρουδιά της καταπνιμένης βο-ρούχης. Κι άπ' δώ κοινοσταθή-καν οι περστικοί παραξενεμέ-νοι και σιγά-σιγά έν, τσουρ-μο μαζεύντηκε σιωπηλό στην πόρτα ν' άκούη...»

— Ός πὸν βαρειά-βορειά ένας-ένας της παρέας νά ξεπορτίσῃ. Έτσι γλυ-στρόνσε κι αὐτὸς τρεκλίζοντας μες στην ύγρη χιονοπωριάτικῃ μεσουχτιά, τὸ αἶμα του, ή καρδιά του βογγούσε πιά άθέ-λητα με θραυτικό κοῦμό. «Άχ, Μηλίτσα!».

Τὴν αὐγή, ο τόπος δημέω-σε πάλι σε μιά χαμηλή κι' ά-νέντρο συννεφιά. Χλωμόταν ά-νέθηκε ο ήλιος μες στο θαμπώ-μα, σά σκασμένο πεπὸνι. Κι' άνομοροδίνοντας ο δουλευτής, κρούοντας με βῆμα μοναχικό τ' άψηλό δρομὶ πὸν ξεβγάει άπ'

«ZABORITH»

Στὸ κεντρικώτερο σημείο της 'Αθήνας λειτουργεί άπό άριστερές δεκαετηρίδες ένν μεγάλο Ζαχαροπλα-στείο, πὸν έχει γίνει ιστορικό πλῆον, γιατί άπό έ-κει πέρασαν οι γνωστότερες άθηναϊκές φυσιογνω-μίες. Οι παλαιότεροι διηγοῦνται πολλά : Λένε πὸς οι ξένοι, πὸς σε διάφορες έπεχές έφταναν στην 'Αθήνα, έμεναν κατὰπληκτοί με τὸ κέντρο αὐτό, πὸν έδινε έναν τόνο πολιτισμοῦ στην Πρωτεύουσα, με τὴν ώρεια του αἵδουσα, τὰ περίφημα γλυκά του και τὴν σπουδαία σχολαστικά του.

Οι καιροί όμως άλλαξαν!... Τὰ μονόρροφα και διώροφα σπίτια της 'Αθήνας γκρεμίστηκαν. Στῇ θέσι τους ὡραιοτάτες πολυκατοικίες ὠφώνονται και άπειρα κέντρα γεμίζουν τους δρόμους. Τὸ παλιό Ζαχαροπλαστείο έπρεπε κι αὐτὸ νά... μοντερνι-ποιηθῇ!

Έτσι λοιπόν έκανε τὴν εμφάνισί του πρὶν άπό λίγες μέρες τὸ καινούργιο Ζαχαροπλαστείο : Z A B O R I T H, πολυτελέστατο, κεμψότατο, και τελείως συγχρονισμένο, για νά πάρῃ και πάλι τὴν πρώτη θέσι στα κέντρα της 'Αθήνας. Τὰ θεσπέ-σια γλυκά του, ή άσύγκριτη σχολαστικά του, και τὸ έντελὸς Παριζιάνικο ντεκόρ του, δικαιολογούν ά-πόλυτα γιατί κάθε θράδυ γεμίζει άπό τὸν έλεγκτό-τερο κόσμο.

Τὸ άνακαινισθέν Ζαχαροπλαστείο ZABORITH εἶνε δημιούργημα της ιδιαιτηκῆς πρωτοβουλίας, πὸν έδωκατοῦντοσε κι αὐτῇ τῇ φού! 'Η Διεύθυνσίς του δὲν έπέσει έξέδω, τρεκλίζον νά ικανοποιήσῃ τὴν μεγάλη πελατεία της, και νά φανῇ ανταξία τῶν παλαιότερων τῶν ιστορικοῦ Ζαχαροπλαστείου.

Ο Έλληνικός στίχος

Ο Έσπερινός

Τ' άγέρι ἴδες τὸν δειλινού, τὰ δέντρῃ πὸς λυγίζει
Με χίλια στερουγίσματα τ' αηδονία κυνηγιοῦνται
Τὸ φουντωτό τὸ γασεμί, άχ πὸς γλυκομυρίζει
και μέσα στα κλωνάρια του, πουλιά γλυκοφιλοῦνται.

Μέσα στην ὡμορφῃ έξοχῃ κι άπέραντῃ γαλήνῃ
άπό μακριά άκούεται τῆς έκκλησίας καμπάνα
'Ο ήχος της, γλυκόλαλη μιά μελωδία χύνει
και ξεκινοῦν για τὸ σπεριό άντάμα γυνίς και μάννα

Μιά έκκλησοῦλη φτωχική! δυό εἰκόνας δυό καντήλις
Και ένος Γέροντας Παπάς πὸν μόνος σιγοψέλλει
άπ' έξω κελαϊδίσματα άπ' τὰ πουλάκια χίλια
Κι ή προσευχή μάννας και γυνίς στὸν Πλάστη άνεβαίνει!

ΚΑΙΤΗ ΝΙΩΤΑΚΙ-ΜΟΥΝΤΑΚΙ

τὸ χωριό θωρούσε τώρα, πέρα στα μακρινά τῇ θάλασσῃ, στα χτερῃ κι' άρειστη, σαν πλάκα μολυβιού. Έτοῦτῃ ή συννεφιά, τούτος ο ήλιος, πῆσαν λοιπόν έτσι για κάμποσες μέρες. 'Α-γκάλιασαν λες σ' ένα σμίξιμο σιωπηλό τις παραγινόμενες εὐ-ωδίες τὸν καρπὸν και τὴν ὡ-μορφῃ μελαγχολία τ' ανθρω-πῶν... Κι' όλα σὰ ν' άπόστα-σαν. Σὰ νά στάθηκε μετέωρη ή στιγμή. Και τὸ τραγούδι τῶν Διαμαντῆ τὸ τραγούδι για τις κρυφές ὡμορφίες της Μηλίτσας, ριζώσε, άπόγινε γλυκὸς ἐφάλ-της τὸν νοῦ... Στὶς νυσταγ-μένες μεσημεριάτικες ὥρες θ' ά-κουστή, άλλοι νά τὸ σιγοτρα-γουδοῦνε κιδάς, άλλοι πὸν θα παλεύουν νά μαγέψουν τὸ οκο-πό του, τὰ λόγια του. Και τις νύχτες ξεχώρα τώρα οι συντρο-φίς τῶν παλληκαριῶν, ή μιά άπ' τὴν ἄλλη, πιάνουν τὸ Δια-μαντή νά τὸν ρωτοῦνε, νά τὸν διηγήτῃ πρόθυμα κείνος τ' ά-νομολόγητα. Και τὰ πιδέξια λόγια του μέσα τῇ μέρα πὸν ξαναφάνουν άρωστη φωτιά στ' άγνά κορμιά τους. Γιατί ο Δια-μαντής ξέρει νά 'γδικιέται!

Κατέχει τὸ γλυκὸ ανατολίτικο φαρμακί, πὸν γονατίζει τῇ δύ-ναμῃ τ' ανθρωπῶν και τὸ σταλ-λαζει. Σταλαζει μαζί τὴν ε-χτρα και τῇ ζήλειῃ και τότες μια χαρομένη αγωνία τρεχε στην πούλη φάτσα του.

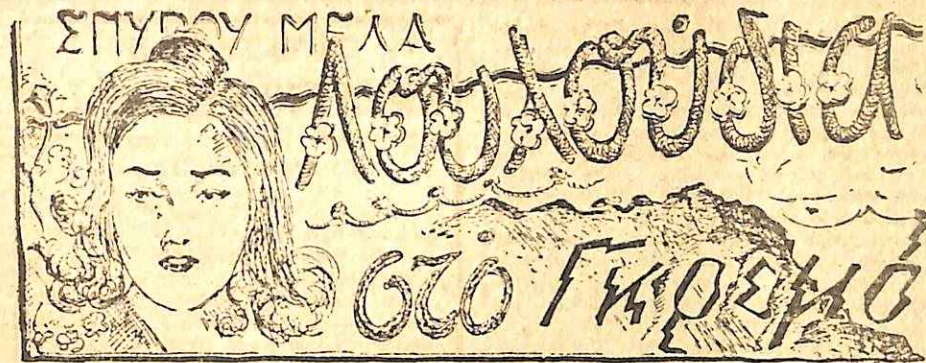
Απάνου στο πρωτοῦνι βῆ-καν τότε κι' οι πρώτες κιθά-ρες. Και λανοτράγουδα τὸν πό-βου στο όρομὶ της Μηλίτσας. Κάθε προτερνι κακογλωσσία για σουτῆν ξεχαστική λες. Κυν-τοσταθῆκανε στο ντουβάρὶ τῶν σπιτιῶν της, περστικοί τάχα-τες, τὸ κάθε δειλινό, κι' άλλοι σιμά στο έκκλησάκι προσμέ-νοντας με τὸν έσπερινό τιποτα τυχερό πέρασμά της. Μά τὸν κάκου... Μῆτε άπόκριση, μῆ-τε και πέρασμα' μόνο ένας τά-φος τὸ σπιτάκι με τὸν σμαρτω-λό της κερασόκηπο. Και πλῆ-θιναν οι κιθάρες, Σκρόστισαν, ὡς σιγά - σιγά οι παλῆς συντροφίς, γιόμισε φαρμάκι ή ματιά τῶν φίλων, για τὸ φίλο.

Ο Διαμαντής προσέχει κρυφά, Μιάν αὐγῇ μαθεύεται στ' ά-ξάνα πὸς πέθανε ο Νικόλας ο Παπαδιάς, μπορεί κι' άπ' τὸ μα-ράζι του πὸς ξέρε!... Συμ-πεθέρες τότες και συγγένιες τρέσανε για τὴν, παρηγορία της Μηλίτσας. Κι' ή θεά της, ή χήρα κι' ακληση Βαγιά, ήρ-θε κι' άπόμεινε στο σπίτι, νά τὴν παραστέκῃ. Μ' άπάνου στο σαραντάμερο ή Μηλίτσα, με τὰ νυχτέρια και με τὰ μοι-ρολόγια έμασε στο μεταξὺ καταλειπτά τὰ τρεχούμενα. Πιότρο για καμφοί τόνισσε παρὰ ντροπή, τὸ πὸς όλοι εἶ-χαν νά κάμουν με τις χάρες της.

Και νάσου με τὰ μαύρα, καλοβαλμένη, ὀρθολύγερη πὸν ξεκινάει μιά Κυριακή για τῇ λειτουργία, σά θεός άέρας, ξάφιασμα ὅδε περνούσε, Γιό-μισε ή έκκλησιὰ πιστούς—τό-χαν νά πῶν οι κακές γλώσσες —γιόμισε ή κυριακάτικῃ νύχτα κιθάρες, ὡς τὴν αὐγῇ, τὸ μα-γιάρι της. Κάποτε σά μεζυ-σμένη άπ' τὸν ὕπνο ευπῶ και τις άκούει, κάποτες ανά-φτει τὸ καντήλι κι' άσκώ-νει σιγὰ τὸ σκέπασμα της νά χαμογελά... «Ναι, τὴ ὡμορ-φῃ πὸν εἶνε στο στρώσιδῃ! Κορμάκι παραμυθένιο...» και ξανακουκούλιζεται με γλυκά τότες. Και σαν ή κυρὰ Βαγιά άρχίζει νά φέρνῃ προσεγγίς.

— «Εὐένῃ θεῖ!—τῆς λέει —εύκολα δὲ θά τ'άγκαλιάσουν τὸ κορμί μου!».

ΣΠΥΡ. ΠΛΑΣΚΑΣΟΒΙΤΗΣ
(Τὸ τέλος στα ἄλλο φύλλο)

90N

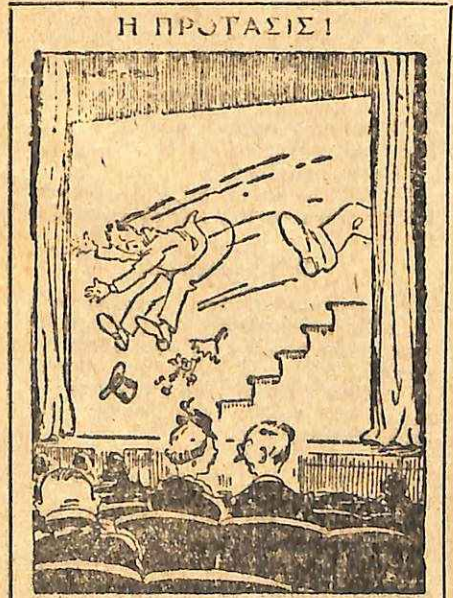
Ο Κουντούρης πρότεινε στὸν 'Αντώνη:
— Παίρνουμε μαζί ένν οὔσκου;
— Α, όχι, ευχαριστῶ... λίγο πὸν έ-πειτα... θέλω νά κάμω μιά βόλτα με τῇ Μαργαρίτῃ...
— Όπως προτιμάτε—χαμογέλασε ο άλλος.

Τὸ νέο ζευγάρι, χέρι με χέρι χάθηκε μες' στους καλεσμένους, τραβήχτηκε σε μιά γωνιά της βεράντας... 'Ο ήλιος έ-γενε δραματικά πίσω άπό τὴν κορφή μα-κρυοῦ βουνού άντίκρυ τους και τόκα-νε ήφαιστειο με φλογισμένο κρατήρα. 'Η άντιφεγγιά του έστρωσε στενόμακρο, πορ-τοκαλλόχρυσο χαλί παραμυθιῶν πάνω στα ἴσχυα νερά τῶν κόρφου. Στὶς πλαγιές τῶν γύρω βουνῶν, στα μακρινά νερά και γύρω άπ' τὸ χαλί, τὸ ήλιογερμα έβρεχε αἶλα γιοῦλια. Μιά γολέττα μπῆκε στο φλο-γόχρυσο χαλί, με ρ.θμό άργό, τόσο αργό, πὸν θάρρευσε πὸς εἶνε δικῇ της ή αἰωνιό-τητα κι' ὅπως ήτανε κόντρα στο ὡς γρά-φτηκε, ὀλόμαυρη, στο βάθος τῶν κόρφου, σά σχεδιασμένη με κινέζικο μελάνι:

— «Τὴ ὡμορφῃ δύση!»—έκαμ' ή Μα-ργαρίτα—τὴ λειπτή πὸν εἶνε ή φύση, τὴ εὐ-γενικιά, πὸν πάντων αὐτῇ τὴν ὥρα... Και τὴ πρόστομῃ οι άνθρωποι!... Αὐτὸς ο Κουντούρης τὴν άναπόφορος τύπος.

— Έπρεξε τίποτα;... Ρώτησε πε-ριέργος ο νέος.—Εἶδα πὸν χόρεψες μαζί του...

— Οι τρόποι του εἶνε πολὺ κολλαρι-στοί στην έπιφάνειά... Μά χειρότερο πα-ληάνθρωπο δὲν πιστεύω νάχω γνωρίσῃ...
— Μά τί στάθηκε;... Δὲ μπορείς νά μου πῆς, ἐπὶ τέλους;
— Τίποτα τὸ τραγικό... Όμως εἶνε

Έκείνη: — 'Αλήθεια, τώρα τὸ θυ-μήθηκα, Παῦλο!... Πότε θα μιλήσῃς τὸν μπαμπά για τὸς άρραδῶνες μας;

κάποια πράματα, πὸν δείχνουν τὸν άν-θρωπο... Ένα σωρὸ φορές τὸ μάγουλό του βρέθηκε «κατὰ λάθος» ν' άκουμπῇ στο δικό μου... για μιά στιγμή μονάχα έν-νοείται... μά ή στιγμή αὐτῇ ξαναρχό-τανε κάθε τόσο... Κι' έπειτα κάτι ἄλλα, πολλά και διάφορα... καταλαβαίνεις... Και όλα με τέτοιον τρόπο πὸν νά οἰαί-ζουν τυχαία... και νά μὴ δίδουν δικαίω-μα στην παραμικρῇ παρατήρησῃ...
— Και τὸν άφησε έτσι;
— Βρήκες κι' άνθρωπο... Τὸν εἶπα, κάποια στιγμή, «χόρεψτε θαυμάσια, κύ-ριε Κουντούρη... Μονάχα πὸν νά μάς σας πρέπει νά εἶνε κάπως προετοιμασμέ-νη για τὸ εἶδος αὐτὸ τῶν χορῶν»...
— Καί τί σου εἶπε;
— «Δὲ βρῖσκω—μου άπάντησε με κρύο χαμόγελο—«χορεύω ὅπως ὅλοι ο κόσμος... Έσεῖς πὸς χορεύετε;»... «Εγώ — τὸν εἶπα—χορεύω μονάχα για νά χορέψω...» 'Ο ἰδανικός καβαλιέρος για μένα εἶνε ὅποιος δὲ γίνεται καθόλου αἰσθητός... Καί εἶνε ἀπλοῦστατο τὸ γιατί! Μ' ένδ-σφέρει ο χορός... Ποτὲ ο άνδρας πὸν με χορεύει... Αὐτὸς εἶνε... πὸς νά σε-πά... τὸ άναγκαῖο κακό!».

— Μπράβο!... —έκαμ' ο 'Αντώνης— Εὗ τοῦ ξυνοφάνηκαν αὐτὰ, φαντάζομαι... Εὐτυχῶς, δὲν πρόκειται νά ξαναδῶμε... οὔτε νά ξαναῖδουμε αὐτοὺς τοὺς άνερώ-πους...
'Η Μαργαρίτα τὸν κοίταξε στα μάτια, χωρίς νά δεῖξῃ οὔτε τὸ χαρομένο ξαφια-σμά της, μά οὔτε και τὴν εὐπιστία της:
— Γιατί;... Ρώτησε ἄπλά: Δὲ φαντά-ζομαι νά πέρασες άσκημα... Έσύ χορέ-ψες μ' αὐτῇ πὸν ήθελες κι' ὅπως ήθελες...
Ο 'Αντώνης, σαν νάχε ποτιστῇ άπό τὸ μάθημα της Λούση, ὡς τὸ κακόκαλο άσχις κιδάς τὴν εφαρμογῇ της διδασχῃς:
— Έννοια σου—εἶπε, κάνοντας τὸν πειραγμένο τάχα—και δὲ θά τὴν ξαναχο-ρέψω... Ένα χορὸ άκούα τῆς ὑποσέχῃ-κα—τὸν τελευταίον... Καί δὲν έχει πιά οὔτε βίζιτες σ' αὐτὸ τὸ ξενόδοξο... οὔ-τε σουτῃ - φέρτα... και κυοδέντες!...
'Η Μαργαρίτα δὲ σήκωσε τὰ μάτια της άπό πάνω του. Δὲν τὴν φάνηκε νά κορῇ τὰ λόγια του καποιο αὐλλήπτο φάτσο, πὸν τ' αὐτῇ της βρῖσκανε στη φωνῇ του. Καί της φαινότανε πολὺ παράξενο, γιατί δὲ μπορούσε ποτὲ νά βάλῃ ο νοῦ της πὸς άρχσε νά στήνῃ «μπαχαρή» ο νεοφίτιστος μαθητῆς της Λούση:
— Μά γιατί;... Τὴ σοῦρε ξαφνικά; Ρώτησε, περιέργῃ.
— Δὲν ξέρω... Δὲ μ' άρέσει τὸ πε-ριβάλλον...
— Όσο γι' αὐτὸ... Έκαμε γελών-τας—έπρεπε νά τὸ ξαίρη άπό πρὶν...

Εἶχαν βάλῃ τῇ «ρούμπα νέγρος» στη ραδιόλα. Κύμα φαιδρὸ συνεπῆρε τὰ καπ-τις ὀργαντίνες, τὸς ταφάδες σε παρδα-λό σύγνεφο γεμάτο ἀπαλό σουσουρο, σαν νά περνοῦσαν κοπάδια τρυγῆνια. Κάτω άπό τις φίνες στόφες ο αειμόδες τῶν λα-γώνων έδινε στο σύνολο μιά νότα πρωτό-γονη, πὸν ἀποόρητοσε τὸ τὰμ - τὰμ και τῇ γύμνια τῶν Νέγρων:
— Δεσποινίς — έκαμ' ο 'Αντώνης μ' ὠπόκληση εὐθυμῇ στη Μαργαρίτα—θέλετε

νά γίνω ή άναγκαῖα ένόχλησή σας σ' αὐτῇ τῇ ρούμπα;...
— Άντί ν' άποκριθῇ, τὸν πῆρε άπό τὸ χέρι και, φτάνοντας, στα ζευγάρια μαζί του, παρήτησε τὸν εαυτὸ της στο διακρι-τικό άγκάλιασμά του. Χωρίς νά τὸ θέλῃ, χωρίς νά τὸ νοιώθῃ, σαν νά γύρευε ὡστό-σο νά βάλῃ τὸ κορμί της σ' αντιδικία με της Λούσης, έπιστράτεψε ὅλη τῇ λεβεντιά και τῇ νεανική της χάρη... Σκιρτοῦσε, αὐ-τοσχεδίαζε φιγούρες, έκανε τοῦλλες, τού-φευγε, γλιστροῦσε έφερνε γύρος ἐπὶ τόπου, μ' άξονα τὸν εαυτὸ της κι' έπειτα γύριζε στην άγκαλιά του, για νά συνεχί-σῃ με τὸν πὸ ἴσχυο τὸν πὸν κλασσικό τρόπο. Κι' ή φουστίτσα της ή φλογάτῃ διπλώνονταν, τινάζονταν άπάνω σ' αὐ-τῆς τις άπότομες ἐναλλαγές κι' έδειχνε τὸ χυτὸ πὸς της περισσότερο άπ' δτι θά-σπινε ποτὲ ή ἴδια. Τόνισσε κι' έσκυδε τότες άνασφοκκινισμένη, για νά τὸν μουρμουρίσῃ στ' αὐτῇ:
— Ντρέπομαι... Εὐτυχῶς δὲν πρό-κειται νά ξαναδῶμε... Έτσι δὲν εἶ-πες;...
Οι νέες κυρίες και τὰ κορίτσια, πὸν εἶ-χανε τριγυρίσει πρὶν τὸν 'Αντώνη, πρᾶ-σινίσαν άπ' τὸ κακό τους. Καί μονάχα ή Λούση, με τὴν ασάλευτῃ σιγουριά της, πὸς τὸ παιχιδί θάτανε τελικά δικό της, βρήκε τρόπο χορεύοντας τώρα με τὸν Κουντούρη, νά ζυγώσῃ και νά τοῦε πῇ δυνατά:
— Εἰσάστε τὸ πὸν ταριαστό ζευγάρι! 'Η Μαργαρίτα κούνησε τὸ κεφάλι, σ' άφανο «ευχαριστῶ». Ο 'Αντώνης χόρεψε ὕστερα μ' ένν - δυό κυρίες, πὸν τὸν ρίχ-τηκαν χοντρικά. Μά γλήγορα παρήτησε τὸ στίβι και τραβήχτηκε στο πεζούλι της βεράντας, καρτερώντας μ' άγωνία τὸν τε-λευταίον χορὸ. Ένοιωσε τὴν άνάγκη νά συγκεντρωθῇ στὸν εαυτὸ του, νά σκεφτῇ ὅσα εἶχε άκούσῃ άπό τῇ Λούση. Άπομο-νώνηκε, σε μιά γωνιά, κοιτάζοντας τὰ νε-ρά τῶν κόρφου, πὸν εἶνε πάρη νά σκο-τενιαῖουν. Έτσι και μέσα του τάνοιω-θε ὅλα μουντά. Τὰ λόγια της Λούση, μ' ὅλους τοὺς γελαστοὺς ὀρίζοντες της ευτυ-χίας πὸν τὸν άνοξαν, σαν νά είχαν τσα-κίσῃ κάτι πολύτιμο: Αὐτῇ ή προσγειώ-σῃ, αὐτὸ τὸ πραγματικό βόλεμα, τὸ λογικό-καλοῦπι, πὸν τὸν ζητοῦσε νά βάλουν τὴ σχέση τους—αὐτῇ ή «πειθαρχία» ὅπως τὸν εἶχε ὀνομάσῃ—τοῦ εἶχε άφήσῃ μιά γεύση πικρῇ. 'Ητανε σαν νά τὸν εὐ-

'Η Κυρία με θυρὸ:
— Άκούστε, δεσποινίς!... Πῆστε στὸν άνδρα μου τὴν τιμῇ τοῦ καπέλ-λου, για νά... πάψῃ τὰ σαχλά γέλια του!...

Εκείνος: — Μιά λέξη μόνο, δεσποινίς Λόλα!... Μια λέξη, πείτε μου και θα με κάνετε τον ευτυχέστερο άνθρωπο του κόσμου!...
— Βλάκα!...

πνύσαν από κάποια μαγεία ονείρου σε μια ταχτοποιημένη εξοχική κατοικία. Αυτός φανταζότανε και λαχταρούσε κάτι άλλο. Και, ξαφνικά, του μιλούσαν γι' αγάπη μοιρασμένη! Πώς μπορούσε—ρωτιότανε και ξαναρωτιότανε μέσα του—να τον αγαπάει σοβαρά και να του λένε να παντρευτεί μια άλλη, μόνο και μόνο για να κρύψει το αίσθημά του και να αποκοιμήσει τις υπνώσεις των άλλων;... Αυτά όλα του φαινότανε τόσο ανιγνιστικά και τον βύθιζαν σε τέτοια σιγή, που δεν είδε πως η Μαργαρίτα χόρευε με το Ρεντίτι, ούτε πως είχε μπη στην εστίαση κι είχε πίσω της μια ατέλειωτη φιλοκουδέντα...

Είχε μυχρώσει πια καλά, που πήρε τη Λούση, να χορεύουν. Πικρές σκιές είχαν κυριέψει τη βέρα. Δύο νυχτερίδες απόροκλητες μπήκαν και κόβαν κι αυτές, αυτοσχεδιάζοντας ένα μενουέττο αίθριο, γεμάτο υποκλίσεις και άστεια τρικλίσματα πάνω απ' τα κεφάλια των ζευγαριών. Ένας γρύλος άγνωστο που καταλαγιασμένος μπερδεύε τους μεταλλικούς του ρυθμούς με την ανέκφραστη μουσική της ραβδόλας.

Η Λούση για λόγους τάχα αισθητικούς, είχε κανονίσει να μην ανάψουν άμεσα τα φώτα. Ακούμπησε, από τα πρώτα λικνίσματα, το μάγουλό της στο μάγουλο του Αντώνη. Την έσφιξε δυνατά πάνω του.

— Μ' αγαπάς; τη ρώτησε στ' αλήθεια.
— Όσο θές φαντάζεσαι... Μά πρέπει ν' ακούσεις καλά, ότι θα σου πω... Δε θα ιδωθούμε πιά.

— Αδύνατο!—έκαμε με λαχτάρα. Πρέπει ναρχεσαι κάπου... κάπου.

— Αν έρθω... για σένα και μόνο... να τ' ξαίρουν... Όρθω πάντα με τον Κουντούρη... ή με κάποιον άλλον... Και θα είμαι όσο παίρνει περιποιητική μαζί του... Μπορείς να το βαστήξεις;... Δε θα σε προσκαλέσω να καθίσεις στη συντροφιά μας... Θα σε χαιρετήσω μόλις... φυχρά... με το κεφάλι... Δε θα σου μιλήσω... ούτε θα σε κοιτάσω... σαν να μην υπάρχεις... Μπορείς ν' αντέξεις;... Μέτρησε καλά τη δύναμή σου!

Τον ένοιωσε να τρέμει:
— Όχι!—της είπε στ' αλήθεια: Δε θα μπορέσω!... Σε θέλω μονάχα μ' εμένα... Και μονάχα για μένα... Όλη για μένα!

— Παιδί!—έκαμε τρυφερά—Αυτό θα γίνω... αυτό θα γίνεται... Ακούσε πώς... Αμα περάσει από σήμερα μια

βδομάδα... Από τις δέκα ως τις δώδεκα, το μεσημέρι... θα κοιτάζεις το παρθεύρο μου... Όταν δής κρεμασμένο ένα κόκκινο πανί—είνε μια κόκκινη κομπινάζον—θα ξαίρης, ότι αυτό θα πη πως θα σε περιμένω... τρεις απ' τα μεσάνυχτα... Θα κάνω την αδιάθετη... Θα τους διαλύσω το παιχνίδι... Θα ταβανήχτω γωρίς... Θα βρης την πόρτα του ξενοδοχείου ανοιχτή... Θα ανέβεις και θα πιάς κατ' ευθείαν από το μέσο της κουζίνας... από την πίσω σκαλίτσα στην τράτα... Τώρα που θα φεύγετε θα σου δείξω με τρόπο το διάδρομο... Έκεί στην τράτα, θα με βρης... Θα μπορούμε να μιλήσουμε με την ησυχία μας δυο ώρες... Για την πόρτα του ξενοδοχείου... μη σε μέλλει!... Εγώ θα τα βολέψω... Εσύ ένα πρῶμα θα προσέξεις... να μη σε μιστή κανείς από το σπίτι σου... Έλα, γέλα τώρα!... Όπως θα γελάω κι' εγώ... Σου διηγούμαι κάποια ιστορία πολύ άστεια!... Ο Αντώνης έβαλε τα δυνατά του να γελάσει όσο μπορούσε πιά φυσικά. Μερικά ζευγάρια γύριαν και κοιτάζαν:

— Θα με βγάλης θεατρίνο πρώτης γραμμής!—της μουρμούρισε στ' αλήθεια.

Η Λούση γέλασε με την καρδιά της, αυτή τη φορά:

— Γιατί όχι; Πρέπει να μάθεις να παίζεις και συ το ρόλο σου όπως ολοι.

Ο νέος σήπασε. Χόρευε τώρα συμβατικά. Φαινότανε σκεπτικός:

— Δε σε βλέπω ένθουσιασμένο με το σχέδιό μου!... Μαντεύω τι συλλογίζεσαι... «Πόσο εύκολα παίρνει τις αποφάσεις της!... Θα λες μέσα σου για μένα...» Αν κάνεις τέτοιες σκέψεις, αγόρι μου, μ' αδικείς... Κι' αδικείς και τον εαυτό σου... Αν δε σ' αγαπούσα... όπως σ' αγαπώ... όχι συνάντησή, τη νύχτα, δε θα σουδινά... μα δε θα σ' άφινά να μ' αντικρίσεις... ούτε με τηλεσκοπιο!

— Τι αγαπείς σε μένα;—τη ρώτησε, κοιτάζοντας την στα μάτια μ' αγωνία.

Βάσταξε ήρωικά τη ματιά του:

— Το χαριτωμένο νεό!—του αποκρίθηκε θαρρετά—Είσαι το κομψότερο παιδί, που αντίκρισαν τα μάτια μου... Κι' έχεις τον αντίκρυν άεζ, όσο κανείς... Αυτό είναι όλο;—ρώτησε σχεδόν ερωτικά.

— Είπε και τίποτ' άλλο; Αποκρίθηκε; Μπορεί εσύ να δώσεις στην αγάπη άλλο νόημα; Αν μπορείς, κάμε το!...

Και τον κοίταξε, άστραφτη με τη σιγουριά του θηλυκού που ξαίρη να δώσει τη μάχη του.

Η ΣΥΝΕΧΕΙΑ στο επόμενο.

Λίγο γέλιο

Διαφωνία

Κάποτε μια ηλικιωμένη κυρία, που ταξίδευε μόνη της στο διαμέρισμα ενός βαγονιού, αποκοιμήθηκε. Έπάνω στον ύπνο της όμως έκανε κάποιον άβηλητο κρότο. Ξύπνησε τρομαγμένη και είδε ότι στο διάστημα που κοιμότανε είχε μπη στο ίδιο διαμέρισμα κι άλλος ταξιδιώτης. Κατακόκκινη από τη ντροπή της γι' αυτό που έκανε, χωρίς να το θέλη, η κυρία είπε:

— Έλπιζω κύριε, ότι αυτό θα μείνη έντελως μετοξύ μας.

— Τί λέτε κυρία μου; απάντησε ο άλλος. Εγώ θα σας ερωτήσω να άνοίζουμε το παράθυρο για να φύγει!...

Μεταξύ φιλενάδων

Η πρώτη. — Έδώ και μια εβδομάδα ήμουν τρελή για τον Νίκο... Σήμερα ούτε θέλω να τον δω στα μάτια μου...
Η δεύτερη. — Είπε αφάνταστο το πώς αλλάζουν οι άνδρες μέσα σε μια εβδομάδα.

ΞΕΝΟ ΧΙΟΥΜΟΡ ΕΒΡΑΪΚΕΣ ΙΣΤΟΡΙΕΣ

Το κόλπο του Ίακώβ

Ο νεαρός Ίακώβ γνωρίζει μι' άμορο φη κοπέλλα και της προτείνει έναν ωμμαντικό περίπατο στο δάσος της Βουλώνης στο Παρίσι. Η κοπέλλα δέχεται και το βραδάκι, οι δυο νέοι βρίσκονται καθισμένοι σ' ένα παγκάκι. Ο Ίακώβ άρχίζει τα χάδια και τα φιλήματα. Συγχρόνως παρακαλεί την κοπέλλα, να έχη τα αυτιά της σκεπασμένα με τα χέρια της, όσο αυτός θα είναι άπηρχολημένος με τα χάδια! Όταν στο τέλος οι δυο νέοι χωρίζονται, η κοπέλλα ερωτά τον Ίακώβ γιατί της είπε να σκεπάσει τ' αυτιά της.

— Για λόγους, προνοίας, αγαπητή μου, απήντησε ο Ίακώβ. Προχθές, μι' άλλη κοπέλλα, την ώρα που την φιλούσα, μουκλῆψε το πορτοφόλι!...

Στο ποτάμι.

Ο Ίακώβ με τη γυναίκα του, τη Σάρα, πηγαίνουν στο ποτάμι να κολυμπήσουν. Πρώτη πέφτει η Σάρα αλλά άμέσως μπηγίε τις φωνές:

— Βοήθεια, Ίακώβ πνί... πνί... πνίγομαι!...

— Καλά, αγαπητή μου, φωνάζει ο Ίακώβ. Άλλά ρίξε μου πρώτ' τά... σκουλαρίκια σου!...

Η προμήθεια.

Ο γιατρός ένδε χωριού έπισκέπτεται για δεύτερη φορά τον Σερμουήλ Γκρός που είχε άρρωστος, και αφού τον εξετάζει με προσοχή, του λέγει:

— Κύριε Γκρός, μπορείτε να εύχαριστήσετε το Θεό!... Είσαθε έντελώς υγιής!...

Ο Γκρός έκφραζε, τις εύχαριστίες του και φέρνει την κουδέντα σε άλλο θέμα. Ο γιατρός όμως τον διακόπτει και του λέγει:

— Συγγνώμη, κύριε Γκρός... Φαίνεται, ότι ξεχάσατε ότι μου χρωστάτε τις δυο τελευταίες έπισκέψεις...

— Δεν τις ξεχάσα, γιατρέ μου, άπαντά ο Γκρός. Ένόμιζα όμως ότι δεν θα μου παίρνατε λεπτά.

— Γιατί;
— Γιατί εγώ... μετέδωσα την άρρώστεια σ' όλο το χωριό!... Δικαιούμαι λοιπόν, νομίζω, ένα έδως προμήθειας!

Τερματολόγος

Ίακώβ: — Αυτός ο Κοέν είναι μεγάλος τερματολόγος!

Ίσαάκ: — Γιατί;

Ίακώβ: — Λέγει, δεξιά και άοιστε, ότι πηγαίνει στο λουτρό κάθε έξαμνο!...

Στο κρεματόριο

Ο Βενιαμίν Μπλούμ μπαίνει στο γραφείο του κρεματορίου (όπου καίνε τους νεκρούς) και ζητεί άρισμένους πληροφορίες. Ο υπάλληλος του άπαντά με προθυμία ότι οι νεκροί καίνονται μέσα σ' ένα φούρνο όπου υπάρχει πολύ ύψηλη θερμοκρασία.

— Καίτε επίσης και τις γυναίκες; Φυσικά. Έχετε καμιά για κάψιμο; ρωτάει ο υπάλληλος.

— Ναι... Θα ήθελα να κάψω την γυναίκα μου!

— Πολύ καλά. Να ειδοποιησετε το Γραφείο Κηδεϊών να την φέρη έδω με τη νεκροφόρο...

— Δεν υπάρχει, λόγος για νεκροφόρα... λέγει ο Βενιαμίν. Η γυναίκα μου με περιμένει στην πόρτα...

ΜΟΥΣΙΚΕΣ ΣΕΛΙΔΕΣ

ΑΠΟ ΤΙΣ ΣΥΝΑΥΛΙΕΣ ΑΥΤΗΣ ΤΗΣ ΕΒΔΟΜΑΔΟΣ ΤΟΥ ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ ΑΘΗΝΩΝ

Οί Μεγάλοι καί τὰ ἔργα των

ΧΑΙΝΤΕΛ : ΚΟΝΤΣΕΡΤΟ ΓΚΡΟΣ-ΣΟ ΕΙΣ ΣΟΛ ΜΕΙΣ. ΑΡ. 1.
Κυριακή 26 Ίανουαρίου ὥρα 7.45.

Ο Χάιντελ (γεννήθηκε στη Χάλλε το 1685, απέθανε στο Λονδίνο το 1759). Έγραψεν έν δυο δώδεκα «Κοντσέρτι Γκρόσσ» για όρχήστρα έγχορδων. Ώς σόλα (κοντσέρτινο) χρησιμοποίησε δυο βιολιά και ένα βιολοντσέλλο. Ολόκληρη σειρά των 12 Κοντσέρτων, γράφηκε μέσα στον μήνα Οκτώβριον του 1739, είν το Λονδίον, και δημοσιεύθηκε τον Απρίλιο του 1740, ως έργον 6. Τα κοντσέρτα εξετελέσθησαν τότε πολλές φορές και είχαν πάντοτε πολλή επιτυχία. Διαφέρονται σε έπτά μέρη. Το πρώτον μέρος είναι άργό, συνήθως «μοντεράτο» ή «μαεστόζο». Ακολουθεί ένα «άλλέγκρο» και ένο «αντάτζιο». Όπου δίδεται εύκαιρία είν τα δυο βιολιά και είν το βιολοντσέλλο να άναπτύξουν μόνα των τα θέματα του κοντσέρτου. Έπεται μια «φούγκα» («άλλέγκρο»), και το φινάλε είν τρία μέρη.

Δημιουργός του «Κοντσέρτου Γκρόσσ» υπήρξε ο Ίταλος Στραντέλλα γύρω άπό τα 1630. Η άνομοια δικαιολογείται, εκ του ότι υπάρχουν περισσότεροι του ένδε σολιστες. Ο Χάιντελ απεικόνισε την μορφή των κοντσέρτων αυτών, και δεν δεσμεύεται πλέον από την άρχικη άσχημη φόρμα.

ΡΑΒΕΛ : ΙΣΠΑΝΙΚΗ ΡΑΦΩΔΙΑ
Δευτέρα 27 Ίανουαρίου ὥρα 12.00

Συχνά γίνεται σύγκριση του Μωρίς Ραβέλ (1875—1937) με τον Μωρίς Μάρε, όμως η τεχνικότητα του ένδε είναι άρκετα διαφορετική από του άλλου. Ο Ραβέλ είναι λιγώτερο (ιμπρεσιονιστικός, διανοητικός και άκρδέστερος από τον Ντεμπισσύ. Χρησιμοποιεί συχνά συγχορδίες έξόλης, ένώ ο Ντεμπισσύ προτιμά τις συγχορδίες ένάπης. Εκτός από αυτά ο Ραβέλ είναι σε μερικά έργα αισθηματικώτερος, πολλές φορές μάλιστα, γίνετα λιρικός και έλεγειακός ακόμα.

Ίδιαίτη ικανότητα είχαν ο Ραβέλ είν την άπόδοση άτιστοφίας Ισπανικής. Είν την «Ισπανική Ραφωδία», μια Σουίτα σε έσσρα μέρη, γραμμένη το 1907. Ο Ραβέλ περιγράφει σκηνές του έθνους της Ισπανίας και λαϊκούς χορούς. Ίδου οι τίτλοι και οι όδηγίες, που δίδει ο ίδιος ο συνθέτης. Πρώτο μέρος: Πρελούδιο στη νύχτα, αήδονικά, με καλέλια. Δεύτερο μέρος: Μαλαγκουένια, άργά και αισθηματικά.

Α νηγγέλης προχθές άπό το Μόναχον ότι το Δικαστήριον «Αποναζικοποίησε» θά άσκηλήθ με την περίπτωση του Ριχάρδου Στράους ό όποιος θεωρείται ο μεγαλύτερος — έν τη ζωή — μουσικοσυνθέτης της έποχής μας.

Ο Στράους είν σήμερα ηλικίας 82 έτών. Γεννήθη το 1864 είν το Μόναχον και έγραψε μεταξύ άλλων άριστουργήματα ως είν τα: «Σαλώμη», «Ηλέκτρα», «Ρόζενκαβαλιερ», «Ντύν Ζούαν» κ.λ.π. Το Δικαστήριον ά συνεδρίασε είν το «Γκάριμ» διά να άποφασίση άπαξ διά παντός, άν άληθείη ή όψη ή όποια κυκλοφορεί άπό έτών άτι ο Στράους υπήρ

ξε Ναζι ό όποιος έπωφελήθη άπό το καθεστώς του Άδόλφου Χίτλερ. Ο Ριχάρδος Στράους είν τώρα είν την Αυστρία και άπέκτησε την αυστριακή υπηκοότητα.

Πρό της καταρρέσεως του Ράιχ διήνοχτο τον χειμώνα είν την Βιέννην και το κύλο καιρί είν το Γκάριμ και θεωρείται ως Γερμανός πολίτης της περιοχής αυτής.

Τρίτο μέρος: Χομπανέρα. (Πρόκειται περί ρυθμού ταγκό, παρμένο από την Κούβα. Ο Ραβέλ είχε γράψει άρχικώς την Χομπανέρα το 1895, για δυο πιάνο. Τέταρτο μέρος: «Φέρια», όπου περιγράφεται ένα λαϊκό πανηγύρι. Η μουσική γίνεται ζωρή και θορυβώδης.

ΜΕΝΤΕΛΣΟΝ, ΓΑΜΗΛΙΟ ΕΜΒΑΤΗΡΙΟ.

Τετάρτη 29 Ίανουαρίου, ὥρα 14.40

Το 1843, ο Βασιλεύς Φρειδερίκος-Γουλιέλμος Δ' της Πρωσίας άνέθεσε είν τον Μέντελσον να γράψη έντεμείζα για το «Όνειρον Θερινής Νυκτός» του Σαίκσπηρ. Ο συνθέτης που είχαν ήδη το 1826 (είν ηλικία 17 έτών τότε) γράψη την περίφημη Εισαγωγή για το ίδιο έργο, συνέθεσε 12 ακόμη κομμάτια, τα όποια παρενελέθησαν είν την παράστασιν που δόθηκε στο Πότσνταμ είν τας 14 Οκτωβρίου 1843. Ο ίδιος ο Μέντελσον διήνυσε τότε την όρχήστρα. Είν το τέλος της τετάρτης πράξεως, άήχεν το «Γαμήλιο Έμμεδτήριο» που μαζί με το αντίστοιχο από τον «Αδελφονκριν» συνάγωνίζονται σε δημοτική κόητα. Ένώ όμως το τελευταίο έχει χαρακτήρα χαρτωτό και πανηγυρικό, το έμμεδτήριο του Μέντελσον, με την μελωδία που κατεβαίνει, άνώμαλα, μπορεί να ηη κανείς, ότι πασα τον ευθύ του, έχει μια νότα μελαγχολίας και άπαισιόδοξ άς μάλλον.

ΣΜΕΤΑΝΑ : «ΜΟΛΛΑΥΑΣ».
Τετάρτη 29 Ίανουαρίου ὥρα 14.40

Ο Φρειδερίκος Σμετάνα (1824—1884), ό «πατέρας της Βοημικής μουσικής», όπως συνήθως έπονιμάζεται, έγραψε έναν κύκλο από έξ συμφωνικά κομμάτια του φέρουν το γενικό τίτλο «Η πατρίδα μου». Το δεύτερο από αυτά, γραμμένο το 1874, άναφέρεται στον ποταμό Μολδάνα. Ο συνθέτης περιγράφει, τα δυο ρεύματα, το ένα έσπτο και ζωρό, το άλλο δροσερό και ήρεμο, που ένωούνται με ταξύ των και σχηματίζουν τον όρημτικό ποταμό, ό όποιος κυλά μέσα από τις διάφορες περιφέρειες της Βοημίας, από τα όσα, από τα λιβάδια και από την πολυχρωμή όψη, μέχρις ότου έφάση στην πλατιά κοιή, μέσα ά ό την όποια ά προσχώρησ με μεγαλοπρέπεια προς την Πράγα.

Ο Σμετάνα έχει έπηρεασθή άρκετά από τον Βάγνερ. Είν τον «Μολδάνα» κάνει περισ

Ο Ριχάρδος Στράους δικάζεται είν το Μόναχον

ΕΙΝΕ «ΝΑΖΙ» Ο ΜΕΓΑΛΥΤΕΡΟΣ ΕΚ ΤΩΝ ΞΕΝΩΝ ΜΟΥΣΟΥΡΓΩΝ;

Ξε Ναζι ό όποιος έπωφελήθη άπό το καθεστώς του Άδόλφου Χίτλερ. Ο Ριχάρδος Στράους είν τώρα είν την Αυστρία και άπέκτησε την αυστριακή υπηκοότητα.

Ο Κούστ Άρνολντ — καθηγητής του πιάνου — ό όποιος είναι μέλος της Μουσικής Υπηρεσίας «Αποναζικοποίησης» του Δικαστηρίου του Μόναχου, έδήλωσε ότι πιστεύει ότι ο Ριχάρδος Στράους θα κηρυχθή είν τον χειμώνα είν την Βιέννην και το κύλο καιρί είν το Γκάριμ και θεωρείται ως Γερμανός πολίτης της περιοχής αυτής.

Ο ΦΡΕΙΔ. ΣΜΕΤΑΝΑ

σώτερο έντύπωση, ότι για την άπόδοση της κινήσεως του ποταμού, χρησιμοποιείται άκριβώς ή ίδια μέθοδος που εφαρμόζει ο Βάγνερ είν τον «Χρυσόν του Ρήνου» όταν περιγράφει την γένεση των στοιχείων.

ΜΟΤΣΑΡΤ : ΣΥΜΦΩΝΙΑ ΣΕ ΣΟΛ ΕΛΑΣΣΟΝ.
Πάρεσκη, 31 Ίανουαρίου ὥρα 12.

Μέσα σε έξ έβδομάδες, το καλοκαίρι του 1788, ο Μότσαρτ, έγραψε τις τρεις άραιότερες συμφωνίες του: σε μί ύφ. μείζ., σε σόλ έλ. και είν ντό μείζ. (του «Διός»). Το πρώτο μέρος της συμφωνίας σε σόλ έλ. (άλλεγκρο μολτο) του ά άκούσαμε, θεωρείται από τα άριστουργήματα της μουσικής άρχιτεκτονικής. Αρχίζει με το γνωστό εισαγωγικό θέμα (μί-ρέ-ρέ, μί-ρέ-ρέ, μί-ρέ-ρέ— σί κ.λ.π.), που στήριζεται επάνω σε δυο μόνο νότες. Μετά την μερική επανάληψη, έμφανίζεται, συγγενές θέμα σε σί ύφ. μείζ. Το κύριο δεύτερο θέμα άκμα, άντθετο από το εισαγωγικό, είναι σε γραμματική καταβολή, και σε μέζονα κλίμακα. Ακολουθεί άνάπτυξη του πρώτου θέματος, με βάση πάντοτε τις δυο πρώτες νότες. Έδώ ο Μότσαρτ επιτυγχάνει μοναδική ποιότητα στην ενορχήστρωσή του. Τα τρία θέματα, επανέρχονται κατά την κυρίως επανάληψη, για να συμπληρώσουν την μορφή της Σονάτας και το πρώτο μέρος της λαώνε με τρεις δυνατές συγχορδίες.

Ο Ριχάρδος Στράους έγραψε μιαν όπεραν το 1935 από ένα διβλίον γραμμένο από Έρσάιν. Έπίσης πολλά άλλα έργα του έχει έμπνευσθή από ιστορίες Έβραίων συγγραφέων. Ο Κούστ είν πέν. έξ άλλου ότι ο Στράους έζοισε μόνον διά την μουσικήν του και ήννοσε την Ναζιστικήν ιδεολογίαν εναντίον των Έβραίων. Ητο άναπόφευκτον προσέθεσε οι Ναζι να θελήσουν να πλησιάσουν τον Στράους, διά λόγους προπαγανδιστικούς. Άλλά άκείνος άπλώσε τους ήνέχους. Ο Κούστ είν ερωτάται το έξ:

—Δεν γνωρίζω πώς θα αντιμετώπισαμε την περίπτωση ένώς καλλιτέχνου του όποιου το έργο «Ρόζενκαβαλιερ» ήνοισε την σκιά του Μπρετολιτκής Όπερας της Νέας Υόρκης το 1946...

Αύριον Κυριακήν και Ώραν 13.30'

«Σας χαρίζουμε Μισή Ώρα από τόν
Ραδιοφωνικόν Σταθμόν 'Αθηνών»

Το Πρόγραμμα και οι Έκτελεστές που
εψηφίσθησαν από τους αναγνώστες μας.

Η ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ

Ο ΤΩΝΗΣ ΜΑΡΟΥΔΑΣ

Ο Διαγωνισμός για τόν καταρτισμό ενός Προγράμματος ελαφράς μουσικής από τους αναγνώστες του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» έσημειωσε εξαιρετική επιτυχία. Την περασμένη Κυριακή στις 13.30 εμφανίσθησαν στο Μικρόφωνο, σύμφωνα με τα αποτελέσματα του Διαγωνισμού και την απόφαση της Οριζομένης Επιτροπής, στην ειδική έκδοσή της για τους αναγνώστες του Περιοδικού «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Η προθυμία των καλλιτεχνών να προσέλθουν υπήρξε συγκινητική, και το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» τους εκφράζει τις θερμότερες ευχαριστίες του. Γι' αυτό και η έκδοσή είχε εξαιρετική επιτυχία. Όσοι την παρακολούθησαν εκφράζονται με ενθουσιασμό.

Η Σοφία Βέμπο, η Στέλλα Γκρέκα, η Καίτη Παρίτη, ο Νίκος Γούναρης και ο Φώτης Πολυμέρης υπήρξαν περιφωτισμένοι στα τραγούδια τους, και η ελαφρά ορχήστρα του μαέστρου Μιχάλη Σουγιούλ καλύπτει από κάθε άλλη φορά, Μισή Ώρα όμως δεν ήταν άκορη για να επαρκήσει στην έκτακτη του Προγράμματος που κατήρτισαν οι αναγνώστες του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ». Γι' αυτό αποφασίστηκε να διατεθεί μισή Ώρα ακόμη του Προγράμματος της αύριον Κυριακής στις 13.30 για να εκτελεσθεί και το υπόλοιπο Πρόγραμμα.

Το Πρόγραμμα αυτό κατήρτισε ως εξής: Η ελαφρά ορχήστρα του μαέστρου Μιχάλη Σουγιούλ θα συνοδεύσει τους κάτωθι καλλιτέχνες στο εξής πρόγραμμα:

- 1) ΚΟΥΛΑ ΝΙΚΟΛΑΪΔΟΥ: «Για σένα» (Μωράκη).
- 2) ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ: «Πού νάσαι τώρα» και «Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ, σ' αγαπώ».
- 3) ΤΩΝΗΣ ΜΑΡΟΥΔΑΣ: «Αθήνα μου γλυκειά» και «Το όργανόκι».
- 4) Η ΧΟΡΩΔΙΑ Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΟΥ: «Στ' ης Πλάκας τις ανηφοριές» και «Τόν κόσμο έχω βασίλει».
- 5) Ο ΟΜΙΛΟΣ ΣΙΜΩΝΟΣ ΚΑΡΑ: Δύο δημοτικά τραγούδια: α) «Καράδι - καρδάκι» (Καλαματιανός). β) Σουτρός - Χασάπικο.

Το Πρόγραμμα έγινε με αυστηρή επιλογή και των καλλιτεχνών και των τραγουδιών και σύμφωνα με τις προτιμήσεις των αναγνωστών του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ». Η Επιτροπή εισήγαγε επί εβδομάδας για την διαλογή των Δελτίων. Το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» αισθάνεται εξαιρετική ευχαρίστηση διότι προσφέρει, στους αναγνώστες του και την δεύτερη αυτή έκδοσή με τους καλλιτέχνες Έλληνες καλλιτέχνες του Ελαφρού Τραγουδιού, και με τα τραγούδια που οι άκροατοι - αναγνώστες μας εδίαλεξαν.

Ο ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΦΩΝΗΤΙΚΩΝ ΤΑΛΕΝΤΩΝ

Η προθεσμία για την υποβολή των Δελτίων συμμετοχής στον Διαγωνισμό Φωνητικών Ταλέντων έληξε από μινός, και η ημερομηνία που από την αρχή είχαν οριστεί για την πρόσκληση των υποψηφίων προς εξέταση από την Εξεταστική Επιτροπή έπεσαν ήδη. Ατυχώς λόγοι τεχνικοί, που δεν προέκυψαν από το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ», και αντίθετοι προς την επιθυμία του Περιοδικού, επέβαλαν την καθυστέρηση της προσκλήσεως. Οι λόγοι αυτοί εξακολουθούν να υπάρχουν.

Ελπίζουμε να μας συγχωρήσουν οι αναγνώστες γι' αυτή την καθυστέρηση, ης δεν οφείλεται σε μας. Ελπίζουμε τώρα πλέον βεβαίως ότι, στο επόμενο τεύχος θα αναγγείλουμε τον καταρτισμό και την σύνθεσι της Εξεταστικής Επιτροπής. Ελπίζουμε ακόμη ότι θα αναγγείλουμε τα ονόματα της πρώτης σειράς υποψηφίων, οι οποίοι πρέπει να προσέλθουν προ της Εξεταστικής Επιτροπής και την ημερομηνία της προσελεύσεως. Οι υποψήφιοι είναι πάρα πολλοί και γι' αυτό η εξέταση πρέπει να γίνει τμηματικά.

Ο ΚΩΣΤΑΣ ΜΑΝΙΑΤΑΚΗΣ

Ο Γ. ΑΘΑΝΑΣΙΑΔΗΣ

Τα συγχρητίζοντα που έλαχε λουδούν νάμας διαβιβάζουν οι αναγνώστες μας δια την έκδοσή της της περασμένης Κυριακής το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» τα μεταβίβει προς όλους τους εκτελεστές του ωραίου προγράμματος: Σοφίαν Βέμπο, Στέλλα Γκρέκα, Καίτη Παρίτη, Νίκον Γούναρη, Φώτην Πολυμέρη τον μαέστρο Σουγιούλ και τα μέλη της ορχήστρας του.

Το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» τους εκφράζει και τις ιδιαιτερείς του ευχαριστίας.

Θύελλα σέ μητρική καρδιά

ΤΟΥ ΑΜΕΡΙΚΑΝΟΥ ΣΥΓΓΡΑΦΕΩΣ ΤΖΑΙΗΜΣ ΚΑΙΗΝ

90*

— Ναί, είπε με αναιδεια ο Μόντε. Σου παίρνω χρήματα... Είπε αλήθεια. Μάθε όμως ότι συχαίνομαι τους ανθρώπους της κουζίνας... Μυρίζουν λαρδί!...

— Δέν συχαίνεσα, όμως τα λεπτά τους!...

— Υστερα χαμηλώνοντας τη φωνή της, προσέθεσε:

— Άνακατεύεσαι πολύ στη ζωή μου! Και στα σχέδια που κάνω για τη Βέτα... Με ποιά δικαίωμα;...

— Έκείνος ανασήκωσε τους ώμους.

— Ήξερα, είπε ότι κάποτε θα φθάναμε σ' αυτό το σημείο... Θέλεις και τη Βέτα και την επιτυχία... Και το αντίτιμο είμαι εγώ!...

Και παίρνοντας ένα ύφος γεμάτο προστυχία, προσέθεσε:

— Άντε να ψήνης πηττες!... Σε βαρέθηκα!...

Καθώς έκανε ν' ανοίξει την πόρτα για να βγεί από το γραφείο, η Μίλντρεντ τον σταμάτησε:

— Στάσου ένα λεπτό! του είπε. Ξέχασα κάτι. Θα έκανες πολλά έξοδα συνδεύοντας τη Βέτα. Δέν ξέρω πόσα...

Και πήρε στα χέρια της το καρνέ των τσεκ, όπου έγραφε ένα αρκετά μεγάλο ποσό. Ο Μόντε παρακολουθούσε τις κινήσεις της με βλέμμα αρπακτικού πουλιού.

— Άν δεν φθάνουν, να μου το πής! Και τούδωσε το τσεκ. Εκείνος το πήρε, το τσέπωσε και τράβηξε προς την πόρτα λέγοντας:

— Δέν ξέρω τί αισθάνονται όσοι παίζουν πουρμπουάρ... Πάντως μπορείτε να σημειώσετε στη μερίδα μου: «έξωφληγή»!

ΚΕΦΑΛΑΙΟ 9

Οι φίλες που είχαν φθάσει σ' αψτιά της Μίλντρεντ για το φλερί της κόρης της με τον Τέδ Φόρεστερ δέν ήταν καθόλου άδασιμες. Τίς ήξερε όλους ο κόσμος. Σαν μητέρα όμως που ήταν η Μίλντρεντ τα έμαθε τελευταία από όλους.

Το αίσθημα αυτό της Βέτας με τον Τέδ άρχισε πριν δυο μήνες, σε κάποιο γλέντι πολύ γρήγορα δε ανεπτύχθη μεταξύ των δύο νέων ένας τρυφερότατος σύνδεσμος, που τον προστάτευε και τον καλλιεργούσε ο Βάλλυ Φέυ.

— Όπου ένα πρωί...

— Μίλντρεντ, είπε η Άντα, σε ζητεί η κυρία Φόρεστερ! Θέλει να μιλήσει ιδιαιτέρως μαζί σου.

— Πέρασε την άμέσως μέσα, είπε η Μίλντρεντ, και να μη μας διακοπή κανείς, σε παρακαλώ...

Η κ. Φόρεστερ μπήκε μέσα με ύφος που δέν μορτυρούσε τίποτε το ευχάριστο. Φαινόταν αγέρωχη, και ο τρόπος με τον οποίο έκνιζε τη Μίλντρεντ ήταν ένδειξη κριτικής περιφρονητικής. Η κοντόσωμη αυτή αρχοντογυναίκα που είχε το πληθωρικό της σώμα σφιγμένο στους κορσέδες, ήθελε να δείξει από την πρώτη στιγμή στην Μίλντρεντ ότι την έχωριζε μαζί της μεγάλη κοινωνική διαφορά.

— Σεις είσθε η κυρία Πίος; ρώτησε.

με ύφος στριμμένο. Είμαι η μητέρα του Τέδ...

— Η Μίλντρεντ της έδειξε μια πολυθρόνα. Μόλις κάθισε η γρηά, άρχισε:

— Ήθελα πολύ να σας γνωρίσω... Πιστεύω να νικήσουμε τις δυσκολίες... Σας μίλησε η Βέτα;...

— Η Μίλντρεντ την κύτταξε με άπορία. Η άλλη εξηκούλυνε:

— Η κόρη σας σκέφθηκε ότι ένας γάμος μεταξύ αυτής και του γιου μου... Τέλος πάντων... Δέν πρόκειται να...

Κάθε κορίτσι θέλει να παντρευθεί. Και κυττάζει να βρή τον καλύτερο... Ο Τέδ όμως δέν σκέπτεται τίποτο πράγμα... Είνε άλλως τε πολύ μικρός ακόμα...

— Έννοείτε για γάμο των παιδιών μας; ρώτησε η Μίλντρεντ, που τώρς μόλις άρχισε να μπαίνει στο νόημα.

— Η κ. Φόρεστερ έκανε ένα υμοφασμό που έδειχνε μεγάλη δυσανεξία.

— Δέν έννοώ τίποτε τέτοιο! είπε. Κάθε συζήτηση θα ήταν ανεπιθύμητη...

— Η Μίλντρεντ χαμογέλασε.

— Μά πως θα τον παντρευθεί η Βέτα αφού αυτός δέν θέλει, ρώτησε.

— Η κ. Φόρεστερ που νόμιζε ότι η πολυθρόνα είχε κορφή, σηκώθηκε.

— Δέν μπορώ να διαβάσω στο μυαλό του άλλου!... είπε. Πάντως δέν θα άνεχθώ να συκοφαντηθεί ο Τέδ ότι παρέσυρε την κόρη σας... Θα έμποδισω με κάθε τρόπο τα σχέδια της Βέτας!...

Και χωρίς ν' αποχαιρετήσει τη Μίλντρεντ η γρηά Φόρεστερ έφυγε.

Μόλις έμεινε μόνη, η Μίλντρεντ άρχισε να δημαγωγεί συλλογισμένη μέσα στο σαλόνι. Τί έσημαιναι όλα αυτά; Είχε λοιπόν τόσο πολύ προχωρήσει ο σύνδεσμος της Βέτας με τον Τέδ; Από τα λόγια της κ. Φόρεστερ φαινόταν καθαρά ότι κάτι τέτοιο συνέβαινε...

Χωρίς να χάσει καιρό λοιπόν, η Μίλντρεντ πήγε να βρή τη Βέτα.

— Θέλω να σου μιλήσω!... της είπε.

— Ο δικηγόρος πήρε στα χέρια του ένα χαρτί και είπε:

— Θα σας δώσω το χαρτί που έτοιμάσα, για να το υπογράψω ή να αρνηθεί η κυρία Φόρεστερ...

Και άρχισε να διαβάει:

«Παραίτημα όλων των δικαιωμάτων έμου και των κληρονόμων του, επί της περιουσίας ης θα περιήρχετο εις τόν Θεόδωρον (Τέδ) Φόρεστερ, ως αποζημιωθείσα έπαρκώς».

— Μά γιατί να μη μείνουμε παντρεμένοι; φώναξε ο Τέδ κι έκανε να σηκωθεί.

— Η μητέρα του, όμως, τον τράβηξε από το μανίκι και μ' ένα βλέμμα που τον κεραυνόβησε, τον υπέχρεωσε να καθήσει πάλι και να κλείσει το στόμα του.

— Συμφωνείτε; ρώτησε ο δικηγόρος. Άν είσθε σύμφωνοι, δε υπογράψω ή κυρίω...

Πήρε το λόγο ο Βάλλυ:

— Η πελάτισσά μου άρχισε να λέγει, αισθάνεται ότι έδωθε ανεπανορθώτως... Ζητεί ως αποζημιώσιν δέκα χιλιάδες δολάρια...

— Η κ. Φόρεστερ τινάχθηκε από τη θέση της. Ο δικηγόρος που τη συμβουλευόταν μ' ένα βλέμμα, άπνιχσε:

— Είνε πολύ εύκολο να ζητάει κανείς! Στην περίπτωση όμως αυτή δέν υπάρχει κανένας λόγος αποζημιώσεως...

— Δέν υπάρχει; είπε ο Βάλλυ. Έγώ σας λέω ότι υπάρχει και θα πληρώσετε!

— Η Μίλντρεντ που μέχρις εκείνη τη στιγμή...

— Η υπηρέτρια: — Να μη ξαναπεί ο Κύριος ότι δέν... γυαλίζω καλά το πάτωμα!...

— Η κ. Φόρεστερ τινάχθηκε από τη θέση της. Ο δικηγόρος που τη συμβουλευόταν μ' ένα βλέμμα, άπνιχσε:

— Είνε πολύ εύκολο να ζητάει κανείς! Στην περίπτωση όμως αυτή δέν υπάρχει κανένας λόγος αποζημιώσεως...

— Δέν υπάρχει; είπε ο Βάλλυ. Έγώ σας λέω ότι υπάρχει και θα πληρώσετε!

— Η Μίλντρεντ που μέχρις εκείνη τη στιγμή...

— Η υπηρέτρια: — Να μη ξαναπεί ο Κύριος ότι δέν... γυαλίζω καλά το πάτωμα!...

— Η κ. Φόρεστερ τινάχθηκε από τη θέση της. Ο δικηγόρος που τη συμβουλευόταν μ' ένα βλέμμα, άπνιχσε:

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 25

ΤΟ ΜΑΥΡΟ ΠΟΥΛΙ

Γης ΜΑΡΙ-ΖΑΚ ΜΠΡΙΟΥΣ

Όταν ξύπνησα, μου φάνηκε πώς θα πέθαινα. Χρειάστηκε να περάσει αρκετή ώρα μέχρις ότου θυμηθώ τις βαθείες εισπνοές του χλωροφორμίου που μου θάλωσαν τη σκέψη και με βύθισαν στο λήθαργο. "Υστερα σιγά-σιγά, ξανάδρισα τη μία μετά την άλλη τις αισθήσεις μου. "Αρχισα ν' ακούω, ν' αισθάνομαι το άρωμα των λουλουδιών που ήταν στα βάζα, ν' ξαναγυρίζω στη ζωή. Το βλέμμα μου όμως ήταν ακόμα θαμπό. Κάποια στιγμή, ψιθύρισα : «'Ηλιέ μου, που είσαι ήλιε της ζωής μου ;»

Την ίδια στιγμή άνοιξα τα μάτια μου και τόν είδα ν' ακούει πάνω από το κεφάλι μου και ν' αγγίζει μ' ένα βλέμμα γεμάτο τρυφερότητα. "Ω! Τί φωτεινό που ήταν το βλέμμα του!... Αυτό μου ξανάδωσε, το φως, αυτό μ' έκανε ν' ανοίξω τα μάτια μου.

— Φαμπρίς!... ψιθύρισα κι έπεσα πάνω σε βροχόν λήθαργο...

Πόση ώρα έμεινα άναίσθητη, βυθισμένη στη ληθαργική αυτή κατάσταση; Δεν ξέρω. Όταν ξανάνοιξα τα μάτια μου είδα την 'Αδελφή Ζερμαίν που κρατούσε στην αγκαλιά το μαυρό. Τότε θυμήθηκα ότι είχα γίνει μητέρα, ότι είχα φέρει στον κόσμο ένα πλασματάκι, σάρκα από τη σάρκα μου και από τη σάρκα του Φαμπρίς. Του Φαμπρίς!...

— Ποι έινε ο άνδρας μου; ρώτησα με σθησιμένη φωνή την 'Αδελφή.

— Εκείνη χαμογέλασε :
— Περιμένει στο σαλόνι πότε θα ξυπνήσετε... απάντησε.

Και πλησιάζοντας στο κρεβάτι μου, μουδαίξε το μαυρό :

— Κυττάξτε τί χαριτωμένο αγοράκι! είπε. Και τί ήσυχο! 'Ακόμα δεν άκουσα τη φωνή του...

Δεν το δρήκα καθόλου χαριτωμένο... 'Ηταν ένα πλάσμα μαυροκόκκινο, άσχημο και ζωάρμενο! Γιατί μέ κορόιδευε η 'Αδελφή!...

— Είδοποιήστε σας παρακαλώ, τόν άνδρα μου ότι, ξύπνησα και τόν περιμένω! είπα.

Η 'Αδελφή Ζερμαίν έβγαλε το μαυρό στη κούνια, το σκέπασε και βγήκε έξω άθόρυβα.

Έκανα ν' αμισοσηκωθώ στο κρεβάτι. 'Αδύνατον! Μου φάνηκε σαν ν' αέμιχαν δεμένη. Δεν μπορούσα καθόλου ν' ααλέψω, δεν είχα καθόλου δύναμη, ήμουν σαν παράλυτη... Φαίνεται πως θα έχασα πολύ αίμα! συλλογίσθηκα. Κι αυτή ή μυρωδιά του χλωροφორμίου;... Τό στόμα μου είχα μιά γεύση πικρή, άνοστη, άπαισία!... Πώς να ήταν τό πρόσωπό μου; Τί έντύπωση θα έκανα στον Φαμπρίς;...

"Ω! Και τώρα;... Πόσον καιρό θα έμεινα στο κρεβάτι; Και τί θα έκανε σ' όλο αυτό τό διάστημα ο Φαμπρίς;... "Αν τόν έπαιρνε καιμιά επίτηδεια;... "Ω! Θεέ μου!... Πολύ μου στοίχισε αυτό τό μαυρό!...

— Ο άνδρας μου μπήκε μέσα γεμάτος λαχτάρα. "Ετρεξε στο κρεβάτι μου, με φίλησε στο μέτωπο — γιατί όχι στα χείλη; — μου χάιδεψε τα μαλλιά και είπαι:

— Μη μιλάς άγάπη μου, γιατί είσαι πολύ αδύνατη και δεν κάνει ν' άχνης δυ νάμεις... Θα μιλώ ενώ γιά τούς δυό μας... Λοιπόν, τό αγοράκι μας έινε σωστό κοουκλί. Και τί καλοθεμεμένο! Θεωρώ πως έχει τα μάτια μου και τό στόμα σου, άν και δεν μπορεί ν' ααατάλαξη κανείς

— Ο πατέρας: "Εγώ στην ηλικία σου, δεν φορούσα ποτέ καινούργια ρούχα. Μου έδιναν τα παλιά κοστούμια του πατέρα μου. Τό ίδιο πρέπει ν' άκνης και σύ!...

— Φαμπρίς μ' άγαπάς πάντοτε; οα- τισα.

— Μά τί έρώτηση έινε αυτή; ρεις τί είσαι τό πάν γιά μένα;... μάλιστα πού...

— Ποιόν άγαπάς πιό πολύ, Φαμπρίς; 'Εμένα ή τό μαυρό;

— Είσαι μιά μικρή ανόητη και δεν σου άπαντώ! είπαι και μέ φίλησε στο μάγουλο.

Πέρασε μιά βδομάδα. 'Εξακολουθούσα ν' είμαι ακόμη στο κρεβάτι. Η πτέρυγα της κλινικής όπου με είχάν βάλει, ήταν άφιερωμένη στην 'Αγία 'Ορσολία. Και πάνω από τό κρεβάτι μου είχάν κρεμασμένη την εικόνα της. Τό μαυρό δυνάμωσε άρα με την ώρα. 'Ηταν ένας παίδερος σωστός! Τό πρόσωπό του δεν ήταν πιά μαυροκόκκινο. Είχε πάρει μιά ρόδινη άπόχρωση και τα ματάκια του έλμπαν σαν χάντρες. Σιγά-σιγά τα χαρακτηριστικά του ήμερωναν. "Αρχισα ν' ά το συμπαθώ. Πρό πάντων από τί μέρα πού είδα ότι κάτω από τόν άριστερό μαστό του είχα μιά μούρη έληά! Την ίδια ακριβώς πού είχα κι ο Φαμπρίς στο 'διο μέρος! 'Ο Φαμπρίς!... 'Ο νους μου έτρεχε διαρκώς κοντά του. Πού ήταν; Τί έκανε; Με ποιους μιλούσε; Με θυμόταν; Με είχα στο νού του ή... "Ω! Θεέ μου! Πολύ κακό πράμα ή ζήλεια!...

— Ένν πρώι δεν μπόρεσα ν' κρατηθώ, και τόν ρώτησα :

— Λοιπόν, πώς περνάς τις ώρες σου, άγαπημένο μου;

— Με τό ν' αέ βλέπω όταν είμαι κοντά σου, και με τό ν' αέ σκέπτομα, όταν δεν σε βλέπω! απάντησε.

— Και ύστερα;

— "Υστερα; Κάνω περίπατο στην έ-

— Με ποιους;... Με διαφόρους φίλους μας... Πότε-πότε πηγαίνω και σε φιλικά σπίτια, όπου με προσκαλούν... "Α, έβχα σα ν' α σου πώ ότι άρχισα και άγγλικά με τόν 'Αγρύ τόν άδελφό της Μαρσέλλ... Θε λουν ν' αέ δούν, άλλ' ο γι�τρός δεν έπι- τρέπει ακόμα έπισκέψεις. Φοβάται μήπως σε κουράσουν. Είσαι ακόμα πολύ αδύνα- τη... Ξέρεις; Τό σπίτι τους έινε έδώ κοντά. Φαίνεται από τό παράθυρο!...

Μου φάνηκε ότι έχονα τις αισθήσεις μου. Τό βλέμμα μου θάμπωσε, τ' άφτια μου βούιζαν... Τό μαυρό άρχισε ν' άκσιή... "Ωστόσο συγκέντρωσα τις λιγοστές δυνά- μεις μου και ρώτησα :

— Φαμπρίς, μ' άγαπάς;...

Είχα άρχισεί ν' αθυμώω βλέποντάς τον γερόν, ν' α πηγαίνω έρχεται, ν' α γελάη, ν' α κάνη διάφορα πράγματα, πού έγώ δεν μπορούσα ν' α κάνω... Κι αυτή ή Μαρ- σέλλ πού την έβλεπα κάθε μέρα, ενώ έγώ ήμουν α καρφωμένη στο κρεβάτι;

— Σε λατρεύω, Λούση μου! Δεν έινε άνάγκη ν' α με ρωτάς κάθε φορά... Τό ξε- ρεις ότι σ' άγαπώ... Κυττάξε ν' α δυνά- μωσής γρήγορα...

Μπορεί ν' αλεγε την άλήθεια. "Εγώ δ- μως δεν μπορούσα ν' α τόν πιστέψω. Μού ήταν άδύνατο ν' α πιστέψω... Γιατί έ- κανε παρέα με τη Μαρσέλλ;...

Τη θυμόμουνα κολά αυτή την κοπέλλα. Και την έβλεπα διαρκώς μπροστά μου με τα μάτια της φαντασίας. 'Ηταν μιά με- λαχροινή κοπέλλα, με ώραιό γυμνασμένο σώμα με γλυκό πρόσωπο, γεμάτη νάζι και γλύκα... "Ενώ έγώ!...

Όταν άρχισα ν' α ξαναδρίσκώ κάπως τις δυνάμεις μου, πήρα τόν καθρέφτη από τό κομοδίνο και κυττάχθηκα. Θεέ μου!... Πώς με φιλούσε και με χάιδεψε ο Φα- μπρίς;... Ποι είχα πάλι εκείνο τό δροσε- ρό προσώπάκι με τό αιώνιο χαμόγελο στα χείλη;... Τώρα ήμουν μιά δυστυχισμέ- νη ύπαοξη, χλωμή, αδύνατη, έλεεινή... Και ο Φαμπρίς φεύγοντας από μένα, πή- γαινε κι έβρισκε τη Μαρσέλλ! "Ω! Θεέ μου!...

— Ο πυρετός πού εξακολουθούσε επίμονα γιά μέ βασανίζη, μούφερνε κάτι σαν πα- ραληρημα της μνήμης. Ζούσα με μιάν ύ- περδιέγερση πού πρώτη φορά στη ζωή μου τη γνώριζα. Θυμόμουνα όλες τις λε- πτομέρειες της κοινής ζωής με τόν Φα- μπρίς, την πρώτη μας συνάντηση στο μι- κρό δάσος του Λαβαϊτόν, τις έκδρομές και τα νυκτερινά μας μπάνια στο ποτάμι... Ξαφνικά θυμήθηκα, ότι, έκείνο τό πρώι ο Φαμπρίς μού είπαι ότι θα πήγαίμε με τη Μαρσέλλ και με τ' άδελφία της γιά μιά νιο! Για μιά στιγμή ή καρδιά μου σταμά- τησε κι αισθάνθηκα ένν δυνατό πόνο.

— Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ή 'Α- δελφή Ζερμαίν.

— Είπαι ή ώρα ν' α θηλάσετε τό παιδί! είπαι.

— Η Μαρσέλλ μού έστειλε άνθη. Και την άλλη μέρα ήλθε ν' α με δρ. Μόλις μού ά- νήγγειλαν την έπίσκεψή της, είπαι ν' α με καθήσουν σε μιά σαλ-λόγκ και φρόντισα ν' α περάσω στα χείλη μου λίγο ρούζ.

— Άλλ' ή Μαρσέλλ πέρασε την περισσότε- ρη ώρα της παίζοντας με τό μαυρό, σαν ν' ατάνε κι αυτή παιδάκι. Ν' α ήταν άραγε τόσο άθωα όσο φαίνότανε;... Μπορεί... 'Ηταν όμως πολύ όμορφη, κ. ο Φαμπρίς δεν μπορούσε ν' α δρίσκη σε μένα κανένα

— Επ'ι τέλους ήρθε ή μέρα πού με πήραν από την κλινική και με πήγαν στο σπίτι. Μαζί με τό μαυρό ήρθε και τό μαυρό που- λ'ι μαζί μου... 'Ο Φαμπρίς με τη πρόφαση ότι είχα πάρει την κανονική του άδεια, μού είπαι ότι ήθελε ν' α τη χορή κι άρχισε τις έκδρομές. 'Η Μαρσέλλ έρχότανε πολύ συχνά πότε με τόν έναν και πότε με τόν άλλο άδελφό της. 'Εμεινε άρες ολόκληρες παίζοντας με τό παιδί. Μου μιλούσε γιά χίλια δυό πράγματα. Τό ύφος της φαινό- ταν άθωο. Όποτε όμως έβλεπε τόν Φα- μπρίς, τα μάγουλά της κοκκίνιζαν... "Τί συχαμένο κορίτσι! Δεν μπορεί λοιπόν ν' α κρυφί;», έλεγα μέσα μου.

Μιά μέρα πού έπιασε δυνατή βροχή κι' άναγκάσθηκαν ν' α μείνουν όλο τό απόγευ- μ'α στο σπίτι, ή Μαρσέλλ και τα τρία ά- δελφία της, παίξαμε τό παίγνιδάκι με τις έρωτήσεις.

Είπαι πολύ άπλό παίγνιδι. 'Ο-κ'αθένας παίρνει ένα χαρτί όπου έινε γραμμένες

20 έρωτήσεις και άπαντάει στην κάθε μιά. "Υστερα συγκεντρώνονται όλες οι ά- παντήσεις και διαβάζονται μεγαλοφώνως. Τό πάν έιναι ν' α μαντέψουν οι παίκτες ποιός απάντησε στο κάθε έρώτημα.

Θ' α θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή αυτή τη σκηνή. Οι παίκτες διάλεξαν έμένα γιά ν' α διαβάσω τις άπαντήσεις. "Αρχισα λοι- πόν ν' α τις διαβάζω τη μία μετά την άλ- λη. Κάποια στιγμή ήρθε ή σειρά της ά- κολουθης έρωτήσεως :

— Ποιό πρόσωπο ζηλεύετε περισσότερο στον κόσμο; Στην έρώτηση αυτή ύπ'α- ραν διάφορες άπαντήσεις άσήμαντες. 'Η- ταν όμως και μιά πού μ' έκανε ν' α χλω- μιάσω : «Τό πρόσωπο πού ζηλεύω περισ- σότερο από όλους στον κόσμο, έινε μιά νεά γυναίκα πού έφερε στον κόσμο τό πρώ- το της παιδί!»

Τό γράψιμο ήταν της Μαρσέλλ! Μόλις διάβασα αυτή την άπάντηση δ- λ'ι γύρισαν και μ' έκυττάσαν. Μού ήθε- σαν λιποθυμία. 'Ο Φαμπρίς ήθελε κοντά μου ν' α με φίληση. Και ή Μαρσέλλ γελού- σε πασάξενο. 'Εκείνη τη στιγμή αισθάν- θηκα τό μαυρό πουλί ν' α με τιμπάη δυ- νατά στην καρδιά μου...

Πέρασα μιά νύχτα γεμάτη έφ'αλτες. Τό πρώι τα μάτια μου ήσαν κόκκινα.

— Μά τί έχεις; ρώτησε ο Φαμπρίς, ά- νήσυχος.

— Τίποτε, Φαμπρίς... Με άγαπάς;... Χαμογέλασε.

— Δέ σουπα ν' α με ρωτάς; 'Αφού τό ξέρεις ότι σε λατρεύω...

— Και ή Μαρσέλλ; ρώτησα με άγω- νία.

— 'Η Μαρσέλλ; έκανε έκείνος με ά- πορία. Ποιά Μαρσέλλ;

— 'Εξάσ'α έσκασε στα γέλια :

— Έχει γούστο ν' α ζηλεύης τη Μαρ-

— Με ποιους;... Με διαφόρους φίλους μας... Πότε-πότε πηγαίνω και σε φιλικά σπίτια, όπου με προσκαλούν... "Α, έβχα σα ν' α σου πώ ότι άρχισα και άγγλικά με τόν 'Αγρύ τόν άδελφό της Μαρσέλλ... Θε λουν ν' αέ δούν, άλλ' ο γι�τρός δεν έπι- τρέπει ακόμα έπισκέψεις. Φοβάται μήπως σε κουράσουν. Είσαι ακόμα πολύ αδύνα- τη... Ξέρεις; Τό σπίτι τους έινε έδώ κοντά. Φαίνεται από τό παράθυρο!...

Μου φάνηκε ότι έχονα τις αισθήσεις μου. Τό βλέμμα μου θάμπωσε, τ' άφτια μου βούιζαν... Τό μαυρό άρχισε ν' άκσιή... "Ωστόσο συγκέντρωσα τις λιγοστές δυνά- μεις μου και ρώτησα :

— Φαμπρίς, μ' άγαπάς;...

Είχα άρχισεί ν' αθυμώω βλέποντάς τον γερόν, ν' α πηγαίνω έρχεται, ν' α γελάη, ν' α κάνη διάφορα πράγματα, πού έγώ δεν μπορούσα ν' α κάνω... Κι αυτή ή Μαρ- σέλλ πού την έβλεπα κάθε μέρα, ενώ έγώ ήμουν α καρφωμένη στο κρεβάτι;

— Σε λατρεύω, Λούση μου! Δεν έινε άνάγκη ν' α με ρωτάς κάθε φορά... Τό ξε- ρεις ότι σ' άγαπώ... Κυττάξε ν' α δυνά- μωσής γρήγορα...

Μπορεί ν' αλεγε την άλήθεια. "Εγώ δ- μως δεν μπορούσα ν' α τόν πιστέψω. Μού ήταν άδύνατο ν' α πιστέψω... Γιατί έ- κανε παρέα με τη Μαρσέλλ;...

Τη θυμόμουνα κολά αυτή την κοπέλλα. Και την έβλεπα διαρκώς μπροστά μου με τα μάτια της φαντασίας. 'Ηταν μιά με- λαχροινή κοπέλλα, με ώραιό γυμνασμένο σώμα με γλυκό πρόσωπο, γεμάτη νάζι και γλύκα... "Ενώ έγώ!...

Όταν άρχισα ν' α ξαναδρίσκώ κάπως τις δυνάμεις μου, πήρα τόν καθρέφτη από τό κομοδίνο και κυττάχθηκα. Θεέ μου!... Πώς με φιλούσε και με χάιδεψε ο Φα- μπρίς;... Ποι είχα πάλι εκείνο τό δροσε- ρό προσώπάκι με τό αιώνιο χαμόγελο στα χείλη;... Τώρα ήμουν μιά δυστυχισμέ- νη ύπαοξη, χλωμή, αδύνατη, έλεεινή... Και ο Φαμπρίς φεύγοντας από μένα, πή- γαινε κι έβρισκε τη Μαρσέλλ! "Ω! Θεέ μου!...

— Ο πυρετός πού εξακολουθούσε επίμονα γιά μέ βασανίζη, μούφερνε κάτι σαν πα- ραληρημα της μνήμης. Ζούσα με μιάν ύ- περδιέγερση πού πρώτη φορά στη ζωή μου τη γνώριζα. Θυμόμουνα όλες τις λε- πτομέρειες της κοινής ζωής με τόν Φα- μπρίς, την πρώτη μας συνάντηση στο μι- κρό δάσος του Λαβαϊτόν, τις έκδρομές και τα νυκτερινά μας μπάνια στο ποτάμι... Ξαφνικά θυμήθηκα, ότι, έκείνο τό πρώι ο Φαμπρίς μού είπαι ότι θα πήγαίμε με τη Μαρσέλλ και με τ' άδελφία της γιά μιά νιο! Για μιά στιγμή ή καρδιά μου σταμά- τησε κι αισθάνθηκα ένν δυνατό πόνο.

— Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ή 'Α- δελφή Ζερμαίν.

— Είπαι ή ώρα ν' α θηλάσετε τό παιδί! είπαι.

— Η Μαρσέλλ μού έστειλε άνθη. Και την άλλη μέρα ήλθε ν' α με δρ. Μόλις μού ά- νήγγειλαν την έπίσκεψή της, είπαι ν' α με καθήσουν σε μιά σαλ-λόγκ και φρόντισα ν' α περάσω στα χείλη μου λίγο ρούζ.

— Άλλ' ή Μαρσέλλ πέρασε την περισσότε- ρη ώρα της παίζοντας με τό μαυρό, σαν ν' ατάνε κι αυτή παιδάκι. Ν' α ήταν άραγε τόσο άθωα όσο φαίνότανε;... Μπορεί... 'Ηταν όμως πολύ όμορφη, κ. ο Φαμπρίς δεν μπορούσε ν' α δρίσκη σε μένα κανένα

θέλητρο, όπως είχα καταντήσει...

Κάποια στιγμή έφθασε κι αυτός. Μόλις είδε τη Μαρσέλλ της χαμογέλασε δείχνον- τας όλα του τα δόντια. "Υστερα, κάθισε κοντά μου. Μοσχοβολούσε ύπαιθρο, άξυ- γόνο, ήλιο!

— Γιατί αυτό τό κουρασμένο ύφος, μι- κρούλα μου; με ρώτησε.

Φαίνονταν εξαιρετικά διαχυτικός άπέναν- τί μου. 'Εμένα όμως μού ήρθε ή διάθεση ν' α τόν μπασίσω! Τί πράγμα έινε αλή- θεια ή ζήλεια τό μαυρό αυτό πουλί με τό φαρμακερό ράμφος!...

Την άλλη μέρα ή Μαρσέλλ μού έστειλε μυθιστορήματα. Τα δρήκα όλα άνούσια, και μούρθε ν' α τα πετάξω από τό παρά- θυρο!

Μέσα στα τρίαδ'α του Είπαι μου γεν- νήθηκε ένα μαυρό πουλί πού θέριευε, πί- νοντας τό αίμα μου κι έπιδραδύνοντας την ανδρωσή μου! Πολύ γρήγορα γιγαν- τώθηκε τόσο πολύ μέσα μου ώστε ν' α μη μ'α ν' α ήσυχάσω!... "Ω!... Πόσο μού σφιγγε την καρδιά!...

— Ο Φαμπρίς έμεινε τώρα περισσότερες ώρες κοντά μου. 'Αλλά τό μεγαλύτερο διά- στημα τό περνούσε παίζοντας με τό μα- υρό. Και τό μαυρό πουλί μού ψιθύριζε :

— «Δεν σε προσέχει! 'Αγαπάει πιό πολύ τό μαυρό από σένα!... 'Εσύ εξώφλησες πιά! 'Η Μαρσέλλ έινε τόσο όμορφη!...».

Επ'ι τέλους ήρθε ή μέρα πού με πήραν από την κλινική και με πήγαν στο σπίτι. Μαζί με τό μαυρό ήρθε και τό μαυρό που- λ'ι μαζί μου... 'Ο Φαμπρίς με τη πρόφαση ότι είχα πάρει την κανονική του άδεια, μού είπαι ότι ήθελε ν' α τη χορή κι άρχισε τις έκδρομές. 'Η Μαρσέλλ έρχότανε πολύ συχνά πότε με τόν έναν και πότε με τόν άλλο άδελφό της. 'Εμεινε άρες ολόκληρες παίζοντας με τό παιδί. Μου μιλούσε γιά χίλια δυό πράγματα. Τό ύφος της φαινό- ταν άθωο. Όποτε όμως έβλεπε τόν Φα- μπρίς, τα μάγουλά της κοκκίνιζαν... "Τί συχαμένο κορίτσι! Δεν μπορεί λοιπόν ν' α κρυφί;», έλεγα μέσα μου.

Μιά μέρα πού έπιασε δυνατή βροχή κι' άναγκάσθηκαν ν' α μείνουν όλο τό απόγευ- μ'α στο σπίτι, ή Μαρσέλλ και τα τρία ά- δελφία της, παίξαμε τό παίγνιδάκι με τις έρωτήσεις.

Είπαι πολύ άπλό παίγνιδι. 'Ο-κ'αθένας παίρνει ένα χαρτί όπου έινε γραμμένες

20 έρωτήσεις και άπαντάει στην κάθε μιά. "Υστερα συγκεντρώνονται όλες οι ά- παντήσεις και διαβάζονται μεγαλοφώνως. Τό πάν έιναι ν' α μαντέψουν οι παίκτες ποιός απάντησε στο κάθε έρώτημα.

Θ' α θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή αυτή τη σκηνή. Οι παίκτες διάλεξαν έμένα γιά ν' α διαβάσω τις άπαντήσεις. "Αρχισα λοι- πόν ν' α τις διαβάζω τη μία μετά την άλ- λη. Κάποια στιγμή ήρθε ή σειρά της ά- κολουθης έρωτήσεως :

— Ποιό πρόσωπο ζηλεύετε περισσότερο στον κόσμο; Στην έρώτηση αυτή ύπ'α- ραν διάφορες άπαντήσεις άσήμαντες. 'Η- ταν όμως και μιά πού μ' έκανε ν' α χλω- μιάσω : «Τό πρόσωπο πού ζηλεύω περισ- σότερο από όλους στον κόσμο, έινε μιά νεά γυναίκα πού έφερε στον κόσμο τό πρώ- το της παιδί!»

Τό γράψιμο ήταν της Μαρσέλλ! Μόλις διάβασα αυτή την άπάντηση δ- λ'ι γύρισαν και μ' έκυττάσαν. Μού ήθε- σαν λιποθυμία. 'Ο Φαμπρίς ήθελε κοντά μου ν' α με φίληση. Και ή Μαρσέλλ γελού- σε πασάξενο. 'Εκείνη τη στιγμή αισθάν- θηκα τό μαυρό πουλί ν' α με τιμπάη δυ- νατά στην καρδιά μου...

Πέρασα μιά νύχτα γεμάτη έφ'αλτες. Τό πρώι τα μάτια μου ήσαν κόκκινα.

— Μά τί έχεις; ρώτησε ο Φαμπρίς, ά- νήσυχος.

— Τίποτε, Φαμπρίς... Με άγαπάς;... Χαμογέλασε.

— Δέ σουπα ν' α με ρωτάς; 'Αφού τό ξέρεις ότι σε λατρεύω...

— Και ή Μαρσέλλ; ρώτησα με άγω- νία.

— 'Η Μαρσέλλ; έκανε έκείνος με ά- πορία. Ποιά Μαρσέλλ;

— 'Εξάσ'α έσκασε στα γέλια :

— Έχει γούστο ν' α ζηλεύης τη Μαρ-

— Με ποιους;... Με διαφόρους φίλους μας... Πότε-πότε πηγαίνω και σε φιλικά σπίτια, όπου με προσκαλούν... "Α, έβχα σα ν' α σου πώ ότι άρχισα και άγγλικά με τόν 'Αγρύ τόν άδελφό της Μαρσέλλ... Θε λουν ν' αέ δούν, άλλ' ο γι�τρός δεν έπι- τρέπει ακόμα έπισκέψεις. Φοβάται μήπως σε κουράσουν. Είσαι ακόμα πολύ αδύνα- τη... Ξέρεις; Τό σπίτι τους έινε έδώ κοντά. Φαίνεται από τό παράθυρο!...

Μου φάνηκε ότι έχονα τις αισθήσεις μου. Τό βλέμμα μου θάμπωσε, τ' άφτια μου βούιζαν... Τό μαυρό άρχισε ν' άκσιή... "Ωστόσο συγκέντρωσα τις λιγοστές δυνά- μεις μου και ρώτησα :

— Φαμπρίς, μ' άγαπάς;...

Είχα άρχισεί ν' αθυμώω βλέποντάς τον γερόν, ν' α πηγαίνω έρχεται, ν' α γελάη, ν' α κάνη διάφορα πράγματα, πού έγώ δεν μπορούσα ν' α κάνω... Κι αυτή ή Μαρ- σέλλ πού την έβλεπα κάθε μέρα, ενώ έγώ ήμουν α καρφωμένη στο κρεβάτι;

— Σε λατρεύω, Λούση μου! Δεν έινε άνάγκη ν' α με ρωτάς κάθε φορά... Τό ξε- ρεις ότι σ' άγαπώ... Κυττάξε ν' α δυνά- μωσής γρήγορα...

Μπορεί ν' αλεγε την άλήθεια. "Εγώ δ- μως δεν μπορούσα ν' α τόν πιστέψω. Μού ήταν άδύνατο ν' α πιστέψω... Γιατί έ- κανε παρέα με τη Μαρσέλλ;...

Τη θυμόμουνα κολά αυτή την κοπέλλα. Και την έβλεπα διαρκώς μπροστά μου με τα μάτια της φαντασίας. 'Ηταν μιά με- λαχροινή κοπέλλα, με ώραιό γυμνασμένο σώμα με γλυκό πρόσωπο, γεμάτη νάζι και γλύκα... "Ενώ έγώ!...

Όταν άρχισα ν' α ξαναδρίσκώ κάπως τις δυνάμεις μου, πήρα τόν καθρέφτη από τό κομοδίνο και κυττάχθηκα. Θεέ μου!... Πώς με φιλούσε και με χάιδεψε ο Φα- μπρίς;... Ποι είχα πάλι εκείνο τό δροσε- ρό προσώπάκι με τό αιώνιο χαμόγελο στα χείλη;... Τώρα ήμουν μιά δυστυχισμέ- νη ύπαοξη, χλωμή, αδύνατη, έλεεινή... Και ο Φαμπρίς φεύγοντας από μένα, πή- γαινε κι έβρισκε τη Μαρσέλλ! "Ω! Θεέ μου!...

— Ο πυρετός πού εξακολουθούσε επίμονα γιά μέ βασανίζη, μούφερνε κάτι σαν πα- ραληρημα της μνήμης. Ζούσα με μιάν ύ- περδιέγερση πού πρώτη φορά στη ζωή μου τη γνώριζα. Θυμόμουνα όλες τις λε- πτομέρειες της κοινής ζωής με τόν Φα- μπρίς, την πρώτη μας συνάντηση στο μι- κρό δάσος του Λαβαϊτόν, τις έκδρομές και τα νυκτερινά μας μπάνια στο ποτάμι... Ξαφνικά θυμήθηκα, ότι, έκείνο τό πρώι ο Φαμπρίς μού είπαι ότι θα πήγαίμε με τη Μαρσέλλ και με τ' άδελφία της γιά μιά νιο! Για μιά στιγμή ή καρδιά μου σταμά- τησε κι αισθάνθηκα ένν δυνατό πόνο.

— Εκείνη τη στιγμή μπήκε μέσα ή 'Α- δελφή Ζερμαίν.

— Είπαι ή ώρα ν' α θηλάσετε τό παιδί! είπαι.

— Η Μαρσέλλ μού έστειλε άνθη. Και την άλλη μέρα ήλθε ν' α με δρ. Μόλις μού ά- νήγγειλαν την έπίσκεψή της, είπαι ν' α με καθήσουν σε μιά σαλ-λόγκ και φρόντισα ν' α περάσω στα χείλη μου λίγο ρούζ.

— Άλλ' ή Μαρσέλλ πέρασε την περισσότε- ρη ώρα της παίζοντας με τό μαυρό, σαν ν' ατάνε κι αυτή παιδάκι. Ν' α ήταν άραγε τόσο άθωα όσο φαίνότανε;... Μπορεί... 'Ηταν όμως πολύ όμορφη, κ. ο Φαμπρίς δεν μπορούσε ν' α δρίσκη σε μένα κανένα

— Επ'ι τέλους ήρθε ή μέρα πού με πήραν από την κλινική και με πήγαν στο σπίτι. Μαζί με τό μαυρό ήρθε και τό μαυρό που- λ'ι μαζί μου... 'Ο Φαμπρίς με τη πρόφαση ότι είχα πάρει την κανονική του άδεια, μού είπαι ότι ήθελε ν' α τη χορή κι άρχισε τις έκδρομές. 'Η Μαρσέλλ έρχότανε πολύ συχνά πότε με τόν έναν και πότε με τόν άλλο άδελφό της. 'Εμεινε άρες ολόκληρες παίζοντας με τό παιδί. Μου μιλούσε γιά χίλια δυό πράγματα. Τό ύφος της φαινό- ταν άθωο. Όποτε όμως έβλεπε τόν Φα- μπρίς, τα μάγουλά της κοκκίνιζαν... "Τί συχαμένο κορίτσι! Δεν μπορεί λοιπόν ν' α κρυφί;», έλεγα μέσα μου.

Μιά μέρα πού έπιασε δυνατή βροχή κι' άναγκάσθηκαν ν' α μείνουν όλο τό απόγευ- μ'α στο σπίτι, ή Μαρσέλλ και τα τρία ά- δελφία της, παίξαμε τό παίγνιδάκι με τις έρωτήσεις.

Είπαι πολύ άπλό παίγνιδι. 'Ο-κ'αθένας παίρνει ένα χαρτί όπου έινε γραμμένες

20 έρωτήσεις και άπαντάει στην κάθε μιά. "Υστερα συγκεντρώνονται όλες οι ά- παντήσεις και διαβάζονται μεγαλοφώνως. Τό πάν έιναι ν' α μαντέψουν οι παίκτες ποιός απάντησε στο κάθε έρώτημα.

Θ' α θυμάμαι σ' όλη μου τη ζωή αυτή τη σκηνή. Οι παίκτες διάλεξαν έμένα γιά ν' α διαβάσω τις άπαντήσεις. "Αρχισα λοι- πόν ν' α τις διαβάζω τη μία μετά την άλ- λη. Κάποια στιγμή ήρθε ή σειρά της ά- κολουθης έρωτήσεως :

Κατὰ τὰ ἔτη 1922 καὶ 1923, ἀνέβηκαν στὴ Βιέννη οἱ ὅπερες τοῦ Βέμπερ. Οἱ φίλοι τοῦ Σούμπερτ ἔπαυσε λήθηκα τότε γιὰ τὰ ἐπιτάλματα τὰ ἔργα του. « Ἀλφόνσο Ἐστέλλα » καὶ « Ροζαμούνδη ». Ἡ ἀποτυχία τοῦ ἐσημείωσαν. δὲν ἀπεγοήτευσε οὐτὲ τὸν Σούμπερτ, οὐτὲ τοὺς φίλους του. Ἄν ὁ Μπετόβεν ἦταν πολὺ μεγάλος γιὰ τὴν ἰδέαν τῆς σκηνῆς τοῦ θεάτρου, ὁ Σούμπερτ ἦταν πολὺ ἀγνός.

— « Πάμε νὰ φύγωμε, τὴν ἄρχίζει ἡ ἀνάπτυξη τοῦ θέματος », εἶπε γι' αὐτὸν ὁ Ντεμπουσώ, ὅταν παρακολούθησε τὴν ἡμιτελὴ Συμφωνία.

— « Ὁ Σούμπερτ; Μὰ αὐτὸς κάνει μόνον γιὰ τὴν γεροντοκορία », γράφει κάποιος Σκριάμπιν.

Ὁμως ὁ Μπετόβεν, λίγο πρὶν πενθάνει, διαβάλλοντας τὰ « λίντε » τοῦ Σούμπερτ εἶπε γι' αὐτὰ: « Ἐδὼ μέσα βρίσκεται θεὸς σπινθήρ. Αὐτὸς ὁ Σούμπερτ θὰ μὲ ξεπεράσει! ».

Καὶ τὰ μὲν συμφωνικά ἔργα παίρνουν ἀκόμα συχνὰ, Σπανιώτερα, ὅμως, ἀκούονται τὰ τραγούδια, τὰ « λίντε », ποὺ εἶναι τὸ καθεῖνα ἓνα μικρὸ λυρικό ἀριστούργημα, μὰ ἔχει τὸ μειονέκτημα, ὅτι τελειώνει γρήγορα. Ἀκριβῶς γιὰ τὴν ἐξουδετέρωσιν τοῦ μειονεκτήματος αὐτοῦ, ὁ Οὐγγὺς Μπερτέ, ἀνέλαβε νὰ συναρμολογήσῃ πολλὰ ἀπ' τὰ « λίντε » καὶ νὰ μᾶς παρουσιάσῃ « Τὸ Σπίτι τῶν 3 Κοριτσιῶν », μὴ κομικὴ ὅπερ ἢ μᾶλλον μὴ ὀπερέττα, ἡ ὁποία, ἂν καὶ δὲν ἐξοφλεῖται ἀπὸ τὸν Σούμπερτ, ἀντικεινόμενος ἀποκλειστικὰ σ' αὐτόν.

Ἡ Λυρική Σκηνὴ ἔκαμε ἀριστα νὰ ἀνεβάσῃ τὸ « Σπίτι τῶν 3 Κοριτσιῶν ». Φυσικὰ τὸ ἔργο εἶναι ἰδιαίτερα δημοφιλὲς στὴ Βιέννη. Ἀλλὰ καὶ σὲ ὅλη τὴν Εὐρώπην ἀρᾷ σὲ ἐξαιρετικὰ εἰς τὴν ἄγχιαν δίδεται πολὺ συχνὰ. Στὴν Ἀμερικὴ ἐπίσης. Μόλις πρὸ δύο μηνῶν ἐπαίχθη κε στὴν Οὐάσιγκτον.

Ἡ πρεμιέρα τῶν « Οὐλμπιών », τὴν ὁποίαν ἐτίμησε καὶ ὁ Βασιλεὺς, ἐδείξε ὅτι ἔχομε καὶ στὴν Ἑλλάδα τὰ μέσα νὰ ἐμφανίσωμε μὴ καλὴ παράσταση. Βέβαια, δὲν ἔλειπον τὰ μειονεκτήματα. Ἀλλὰ τὸ τέλειον θὰ τὸ ἐπιτύχωμε μόνον ὕστερα ἀπὸ νοῦν καὶ ἀπὸ μακάρι παρόσδοξον.

Ἀπὸ τοὺς πολυάριθμους ἐκτελεστὰς σημειώνομε τὴν κ. Ζ. Βλαχοπούλου ποὺ ἐτραγούδησε μὲ ἐξαιρετικὸ

72 μέρες μέσα στη γη!

Ἡ εἰδησιὶς ἔρχεται ἀπὸ τὰς Ἰνδίας. Ὁ φακίρης Μαλαβίγια πέθανε σὲ ἡλικίαν 85 χρονῶν, στὴν ἱερὰ πόλιν τοῦ Μπεναρές κοντὰ στὸν ποταμὸ Γάγγη καὶ κηδεύθηκε μὲ μεγάλες τιμὲς.

Ὁ φακίρης Μαλαβίγια ποὺ ὑπῆρξε ὑπόδειγμα ἐναρέτου καὶ σοφοῦ ἀνδρός, εἶχε γινεὶ διάσημος πρὸ ἑτῶν 45 αἰτίας ἐνὸς καταπληκτικοῦ πειράματος: Αἱ σθανθεῖς κάποτε ὅτι οἱ δυνάμεις τοῦ τὸν ἐγκαταλείπουν καὶ θέλοντας νὰ ζήσῃ πολλὰ χρόνια ἀκόμη, ἀπεφάσισε νὰ ἀκολουθήσῃ τὴν σχετικὴν κούραση ἐφαρμόζοντες οἱ Γιόγκι, στὰ ἱμαλάια. Πορεκάλεσε λοιπὸν νὰ τὸν κλείσουν σ' ἓνα μεγάλο φέρετρο ἀπὸ μολύβι καὶ νὰ τὸν θάψουν σὲ βάθος 3 μέτρων. Στὴ θέση αὐτὴ ὁ Μαλαβίγια ἐβίει 72 ὁλόκληρες μέρες στερούμενος τελείως τροφῆς καὶ ἀέρος!

Ὅταν τὸν ἐξέθαψαν τὴν 73ῃ μέρα, τὸν δοῖκαν τρομακτικὰ ἀδύνατον, ἀλλὰ ἐξακολουθοῦσε νὰ ζῇ. Ὑστερα ἀπὸ λίγες μέρες ἀνέκτησε τελείως τὰς δυνάμεις του. Παράλληλα ἔνα βοῦν τὴν μνήμη του καὶ ὅλη τὴν διαύγεια τοῦ πνεύματός του.

Τὸ σχοινὶ ποῦ... ξεσταίει!

Ἐνὸς Γάλλου ηλεκτρολόγου ἀνεκάλυψε τὸν οἰκονομικώτερον τρόπο τῆς ἀτομικῆς θερμάνσεως. Πρόκειται γιὰ ἓνα σχοινὶ συρματίνου, πᾶχος ἐνὸς δακτύλου, ποὺ ἔχει στὴν ἄκρην μὴ μικρὴ μπαταρία. Τὸ σχοινὶ αὐτὸ τὸ τυλίγεται στὸ σῶμα σας, ἐνῶντες τὴν δύο ἄκρες καὶ ζεσταίνεσθε περίφημα!

Ἔτσι τοὺς ἀποκαλεστοῦν βεβαιῶναι ἓνα παρισινὸ περιοδικό.

μυρρίο. Τὸν κ. Α. Δελένδαν, τὸν κ. Π. Ἐπιτροπᾶν, τὸν κ. Ν. Γλυνὸν τὸν κ. Ν. Παπαρηγόστον, τὸν κ. Ν. Ντουφεξιάδην καὶ τὰς κυρίας Μ. Παπαδοπούλου, Μ. Κουραχάνη, Γ. Ἀμαξοπούλου καὶ Ε. Πετράκη. Ἐκτὸς ἀπὸ τὰ φωνητικὰ ὑπῆρχαν καὶ πολλὰ μέλη πρόεδρος, ὅπου οἱ ἐκτελεστὰς εἶχαν νὰ ἐπιδείξουν καὶ ταλέντο ἡθοποιίας. Πολὺ τοὶ ἐπέτυχαν, ὅχι καὶ ὅλοι. Ὁμως ὁ κ. Ντουφεξιάδης ἦταν ἀποκάλυψις.

Λόγῳ τοῦ εἶδους τοῦ ἔργου, ἰδιαίτερα φροντίδα εἶχε δοθῇ στὰ μπαλλέτας. Τὸ ἀποτέλεσμα ἦταν ὀπλοῦτα ἱκανοποιητικὰ. Ὁ κ. Α. Γριμάνης, ἡ κ. Λιλὴ Μπερδέ, ἡ κ. Μ. Συρμπούλου, ἡ κ. Ε. Καραγιαννίδου, ἡ κ. Τ. Βαρουῆτη καὶ ὁ κ. Α. Βακουλὴς ἦσαν ἐξαιρετικοί.

Οἱ σκηνογραφίαι καὶ οἱ ἐνδυμασίαι τοῦ κ. Ν. Ζωγράφου πολὺ καλαίσθητες καὶ πολυτελεῖς.

Τὸ σύνολον μπορεῖ νὰ δι-εκδικήσῃ τὸν χαρακτήρισμό μίας πολὺ καλῆς παραστάσεως, τὴν ὁποία ἀξίζει κα-νεὶς νὰ ἰδῇ.

Γ. ΡΟΠΑΪΤΗΣ

Ἡ ταβέρνα τῶν νάνων

Στὸ Σικάγο ὑπάρχει μὴ καὶ σμικρὴ ταβέρνα, μοναδικὴ στὸ εἶδος τῆς. Ὁ διευθυντὴς τῆς, καθὼς καὶ ὅλο τὸ προσωπικὸ τοῦ κέντρου εἶναι... νάνοι!

Ἀλλὰ οἱ νάνοι, αὐτοὶ δὲν περριζοῦνται μόνον στὰ καθήκοντα τοῦ σεβιδιόρου. Προικισμένοι μὲ πολυποικίλα ταλέντα, ἐκτελοῦν διάφορα, νοῦμερα ποὺ διασκεδάζουν ἐξαιρετικὰ

τοὺς πελάτες τῆς ταβέρνας.

Στὴ φωτογραφία ποὺ παραθέτομε ὁ διευθυντὴς τῆς ταβέρνας Νικόλας Μικαῆλς ἐτῶν 42. Ὁ Μικαῆλς παντρεύθηκε τελευταίως τὴν Ζάν Ριόρντεν, νάνο κι αὐτὴν, ποὺ ἐργάζεται στὴν ἴδια ταβέρνα ὡς σεβιδιόρα, ἰσοροποίστρια, σκηπευτρίστρις, ταχυδακτυλουργὸς καὶ... πηρονοφάγος!...

Τὰ φαντάσματα τῆς Βαλτιμόρης

Οἱ κάτοικοι τῆς Βαλτιμόρης τρομοκρατήθηκαν τὸν περασμένο μῆνα ἀπὸ κάτι παράξενες ὁπτασίαι, ποὺ κατηγγέλησαν στὴν ἀστυνομία.

Τὸ πρῶτο σχετικὸ τηλεφῶνμα ἦταν τὸ ἀκόλουθο: « Ἀστυνομίε! Ἀκούστε τί μοὺ συνέβη! Καθὼς ἤμουνα μέσα στὸ αὐτοκίνητό μου ἀκούσα κά- τι παραξένους κτύπους ἀπὸ πᾶν. Βγαίνω ἔξω καὶ τί νὰ δῶ; Ἐνῶς ἀνδρὸς κρεμῶνται ἀπὸ τὸ ποιο ἀκαθόριστο ἀντικείμενο, ποὺ δὲν μποροῦσ' νὰ τὸ διακρίνω καλὰ, γιατί ἦταν σκοτάδι. Μοὺ εἶπε « Καλημέρα! » τοῦ εἶπα κι ἐγὼ « Καλημέρα! » κι ὕστερα ἀπομακρύνθηκε πετώντας, μὲ κατεύθυνση πρὸς τὸ νεκροφῆρι! »

Μιὰ ὥρα ἀργότερα ἡ ἀστυνομία ἐπαίρνε ἓνα ἄλλο τηλεφῶνμα ἀπὸ τὸ ζεῦγο Οὐίλιαμ Λόρς: « Τὸ παρόξενον αὐτὸ πρᾶγμα ἦταν μετέωρον, σὲ ὕψος 120 μέτρων περίπου. Στὴν ἀρχὴ εἶδαμε ἓνα κόκκινο φῶς. Ὑστερὰ φάνηκε κάποιος ἀλεξίπτωτος. Ἀπὸ κάτω κρεμῶταν ἓνας ἀνθρώπος. »

Τέλος, ὁ κ. Λιή, μουσικὸς σ' ἓνα καμπάρ ἐπὶ τὴν ἀστυνομία, ἀνέφερε τὰ ἀκόλουθα: « Αὐτὸ ποὺ εἶδα βοισκότανε σὲ ὕψος 50 μέτρων περίπου. Ἦτανε κάτι σὰν πυκνὸ σύννεφο. Στὸ κέντρον ἐξορμῶν ἓνα φῶς. Κάποιος φώναζε ἀκατάστατα νὰ ξεχωρίσω ἀν φῶναζε « Καλημέρα! » ἢ « Βοή- »

θεια! ».

Ἡ ἀστυνομία μπροστὰ σὲ αὐτὴ τὴν συρροὴ τῶν καταγγελιῶν ἀναστατώθηκε. Ἀλλὰ φυσικὰ δὲν μπόρεσε ν' ἀνεκαλύψῃ τίποτε. Τὴν ἄλλη μέρα ὁ μῦθος δὲν ἄρρηξε. Ἀπὸ τὸν ἀεροναυτικὸν Σταθμὸν τοῦ Λόκεχουστ ἀνῆγγελε ὅτι τὴν περασμένη νύχτα εἶχε ἐξαπολύσει πέντε εὐερεσάτα μὲ 4 παρατηρητὰς στὸ καθεῖνα. Ἐστὶν οἱ κάτοικοι τῆς Βαλτιμόρης ἡσύχασαν καὶ δὲν φοβοῦνται πιά τὰ φαντάσματα.

Ἡ *Ξερπαντίνα*
Πτερυγία
Αραχνὴ
Ἐκορπὰ
γέλοια
καὶ
Χαρά

ΑΘΗΝΑΙΝΗ ΒΙΟΤΕΧΝΙΑ
ΕΠΕΞΕΡΓΑΣΙΑΣ ΚΑΡΤΩΝ
Κ. Α. Μ. ΑΓΙΟΥ 4, ΑΘΗΝΑΙ

Ο ΤΡΙΤΟΣ ΣΚΕΛΕΤΟΣ

ΜΑΡΣΕΛ ΑΛΛΑΙΝ

60Ν

Ὅταν ὕστερα ἀπὸ ἀρκετὰ τὰ τῆς ὥρας, ὁ Λεὼν Ρούντ ἀβρῆκε τὴν αἰσθησὶν τῆς, ὅτι φορούσε χειροπέδες ὅταν ἐξαπλωμένος στὸ πάτωμα τοῦ ἐργαστηρίου τοῦ Δοικου Τρυσσέν. Τὸ σῶμα του ἔφερε σὲ ὅλα τὰ μέρη. Ὁ κοῦργος ποὺ τοῦ εἶχε ἐπιτε καὶ τὸν ἀνέβασε πάνω, φαί-αι ὅτι τὸν πέταξε μὲ ὀρμὴν μὴ στίς πλάκες τοῦ δαπέ-υ, καὶ γι' αὐτὸ παγοῦσε τό-δυνατὰ...

Σιγὰ - σιγὰ, ὁ Λεὼν ἄρχισε συγκεντρῶν τὴν σκεψὶν. Ἦταν, λοιπὸν, αἰχμαλω-ς τοῦ Τίγρη; Καὶ τὴν ἰδίαν γλῶσσιν ἀπὸ τὴν νύχτα του; Ὑπάρχει, σκέφθηκε. Καὶ μὲ ἄς, τινάχθηκε πάνω, γιὰ νὰ ἐτάσῃ τὴν κατάστασιν.

Ἐκανε δύο - τρία βήματα σὲ τὸ μακάριο ἐργαστήρι-ο τοῦ σκελετοῦ καὶ τὴν νε-κεφαλὴν. Ἀπὸ τὸ τζάμι τοῦ κοῦργου ποὺ ἐβλεπε στὴν-ὴ ἔμπαινε τὸ ἀδύνατον φῶς τῆς αὐγῆς. Ἐξαφνὰ τὸ πόδι του νεοσοῦ ρεπόρτερ ἐσκόντα-σε πάνω σ' ἓνα ἀνθρώπινο σῶ-μα!

— Ὁρᾷ! Φύγε!... Ἐ πιασά τὸν Τίγρη!... Μίλα γρήγορα!... Τὸν Τίγρη;... Μίλα γρήγορα!... Ποῦ τὸν ἐπίασες;... Ἀνέβαινε τὴ σκάλα... Πήδησε ἐπάνω του καὶ τοῦ πέ-ρσε τὴν... χειροπέδες. Ὑ-στερὰ τὸν πήρα στὸν ὥμο-μου καὶ τὸν ἀνέβασα ὡς ἐ-δῶ...

Χωρὶς νὰ τὸ θέλῃ, ὁ Λεὼν Ρούντ, παρὰ τὴν τρανυκότη-τῃς στιγμῆς, ἔσκασε στὰ γέ-λια.

— Δὲν ἐπίασες τὸν Τίγρη, φίλε μου, εἶπε. Ἐμένα ἐπία-σες!... Ἐγὼ φορῶ τὴν χειρο-πέδες σου!... Ἐκανε ὁ Ἀνρὺ μὲ ἀπογοήτευσιν...

Κι' ἔκανε νὰ μισησθῇ. Ἄλλ' ὁ Λεὼν δὲν ἐμπόδιζε. Μὴ κουνίεσαι, τοῦ εἶπε. Ὅα ἐξανοίξῃς τὸ τραῦμα σου!... Ποῖος σὲ χτύπησε;

— Ὁ Ἀνρὺ προσπάθησε νὰ θυ-μηθῇ. Ποῖος; Ποῖος;... ψιθύ-ρισε... Ἀ! Δὲν ξέρω... Μιὰ μαχαίρα!... Βάλε τὸ γέ-ρι σου στὴν τσέπη μου. Ὅα βῇς τὰ κλειδιά ποὺ ἀνοίγουμε τὴν χειροπέδες...

— Ὁ Λεὼν ἔβλεπε στὴν τσέπη τοῦ φίλου του, βρῆκε τὸν κρῖ-κο μὲ τὰ κλειδιά καὶ τὰ δάωσε στὸν Ἀνρὺ.

— Ὅα ἔχῃς τὴ δύναμιν νὰ γυρίσῃς τὸ κλειδί; τὸν ρώτησε. Τὴν εἶχε... Καὶ σὲ μισὸ δευτερόλεπτο, ὁ Λεὼν ἦν μὲ τὰ χέρια ἐλεύθερα... Οἱ χειροπέδες δὲν τὸν ἐμπόδιζαν πιά.

— Ἀνρὺ!... Ἀνρὺ!... φώ-ναζε... Εἶμαι ἐγὼ ὁ Λεὼν, ὁ Λεὼν Ρούντ!... Τίποτε!... Ὁ Ἀνρὺ ἐξα-κολούθησε νὰ μὲν ἀναίσθη-τος. Ἐνα ῥίγος διέτρεξε τότε τὸ σῶμα τοῦ Λεὼν. Κατάλαβε ὅτι κάθε λεπτὸν ποὺ περνοῦσε ἦταν πολὺτιμο γιὰ τὴν ζωὴ τοῦ φίλου του. Ἐπρεπε νὰ τὸν σῶ-σῃ... Ἀλλὰ πῶς;

Μιὰ φωτεινὴ σκίην πέρασε τότε ἀπὸ τὸ μυαλὸ του. Σὲ μιὰ γωνίαν τοῦ ἐργαστηρίου βρισκό-ταν μὴ βρύση. Καὶ κάτω ἀπὸ τὴν βρύση, ἔνας κοῦβας. Ὁ Λεὼν σκῶνεται πλησιάζει στὴ βρύση, μὲ ἀπεγνωσμένην προσ-πάθειαν ἀνοίγει τὸ ρομπινέ, γεμίζει τὸν κοῦβον καὶ ὕ-στερὰ, σκύβοντας τὸν παίρνει στὰ δόντια του καὶ τὸν ἀδειάζει ὁλόκληρον πάνω στὸ ἀναισθητὸ σῶμα τοῦ φίλου του.

Τὸ ἀποτέλεσμα ὑπῆρξε ἀκα-ριαῖο. Ὁ Ἀνρὺ ἀνοίξε τὰ μά-τια του. Ὁ Λεὼν ἔσκυψε ἀπὸ πάνω του καὶ ὠτίησε μὲ ἀγα-νία: — Ἀνρὺ!... Ἀνρὺ!... Μὲ ἀναγνωρίζεις; Εἶμαι ἐγὼ... Ὁ Λεὼν...

Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ἀνρὺ ἀνοι-ξε τὸ στόμα του, ἀλλὰ δὲν εἶ-χε δύναμιν ν' ἀρθρώσῃ λέξιν. — Ἀνρὺ!... ἔσανε εἰς ὁ Λεὼν!... Ζῆς;... Μίλησέ μου, γρήγορα!... Ποῖος σὲ τραυ-μάτισε;

Τότε, ὁ ἀστυνομικὸς κατα-βάλλοντας μὴ ὑπεράνθρωπην προσπάθειαν ψιθύρισε: — Λεὼν!... Φύγε!... Ἐ πιασά τὸν Τίγρη!... Μίλα γρήγορα!... Ποῦ τὸν ἐπίασες;... Ἀνέβαινε τὴ σκάλα... Πήδησε ἐπάνω του καὶ τοῦ πέ-ρσε τὴν... χειροπέδες. Ὑ-στερὰ τὸν πήρα στὸν ὥμο-μου καὶ τὸν ἀνέβασα ὡς ἐ-δῶ...

Ποῖος εἶσαι; Μεθυμένος εἶνε αὐτὸς ποὺ κουβαλᾷς; — Ὁχι, τραυματίας; ψιθύ-ρισε ὁ Λεὼν ποὺ εἶχε ἀποκά-νει ἀπὸ τὴν κούρασιν. Καὶ ἀμέσως, σωρῶσθηκε λι-πόθυμος...

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ 5ον

Ὅταν ὁ Λεὼν συνῆλθε, εἶδε ὅτι ἦταν ἐξαπλωμένος σ' ἓνα κρεβάτι μὲ ἄσπρα σεντόνια. Τὸ παράθυρον τοῦ δωματίου εἶ-χε σιδερένια κάγκελλα.

— Ποῦ βρίσκομαι; ψιθύρι-σε. Ποῦ εἶνε ὁ Ἀνρὺ; Τὴν ἴδιαν στιγμὴν ἡ πόρτα ἀ-νοίξε καὶ μπῆκε μέσα μὴ γυνὴ νοσοκόμα. Μόλις τὴν εἶδε, ὁ Λεὼν κατάλαβε ὅτι βρισκόταν σὲ νοσοκομεῖο.

— Εὐχάριστε, παλληκάρι μου; τὸν ρώτησε ἡ Ἀδελφὴ. Τί συνέ-βη, λοιπὸν;... Μίλα ἐλεύθε-ρα, δὲν εἶμαι τῆς ἀστυνομίας ἐγὼ!...

Στὴ λέξιν ἀστυνομία, ὁ Λεὼν χαμογέλασε.

— Καὶ ὁ συνάδελφός μου; ρώτησε. Πῶς εἶνε ὁ Ἀνρὺ; — Ὁ συνάδελφός σου; Ἀνρὺ τὸν λένε; Τὸν εἶδα... Τὸν σιγίρῃσες γιὰ καλὰ, ὅπως εἶ-δα...

— Τί; Νομίζεις ὅτι ἐγὼ τὸν χτύπησα;... Μὰ δὲν εἶμαι ἐ-γὼ! διαμαρτυροῦμαι ὁ Λεὼν. — Καλὰ!... Καλὰ!... εἶπε ἡ νοσοκόμα. Δὲν μ' ἐνδι-αφέρει!... Σοῦ εἶπα ὅτι δὲν εἶμαι τῆς ἀστυνομίας!... Ἀλ-λά τὴν μαχαίρα!... Τρύπησε τὸ πλυντήριον... Ὅα εἶνε θ-μα ἂν θὰ τὴν γλυτώσῃς!... Ἐ-σύ δὲν εἶσαι πληγωμένος!...

— Ἀλλὰ περιέργω!... Δὲν ἦρθε ἀκόμα κανὼν... ἀπὸ τὸ Τμήμα! — Ἀπὸ τὸ Τμήμα; ἐπανέλα-βε ὁ Λεὼν.

Ἡ νοσοκόμα χαμογέλασε. — Ἀκούσε, νεαρό μου, εἶ-πε. Δὲν ὑπάρχει λόγος νὰ σοῦ τὸ καὶ δῶ. Εἶσαι κρατούμε-νος!... Τὸ δωμάτιον αὐτὸ εἶ-ναι γιὰ τοὺς κρατούμενους καὶ γιὰ τοὺς τραυματισμένους κα-κούλους ποὺ μᾶς φέρνουν οἱ ἀστυνομικοί...

Ὁ Λεὼν ἀνασπώθηκε στὸ κρεβάτι του. — Ἀκούσε, Ἀδελφὴ μου, εἶ-πε. Ὅα σοῦ πῶ κάτι ποὺ εἶνε πολὺ σοβαρὸ... Σὲ παρακα-λῶ νὰ εἰδοποιήσῃς ἀμέσως τὸν διευθυντὴ τοῦ νοσοκομείου... Πρέπει νὰ κληθῇ γρήγορα... Καὶ νὰ μὴ φέρῃ ἡμέσως χαρτὶ θάκελλο καὶ ὑλάν!...

Ἡ νοσοκόμα χαμογέλασε. — Σὰν πολλὰ μᾶς ζητᾷς, παλληκάρι μου... Χωρὶς... θάκελλο!... Δὲν σοῦ εἶπα ὅτι εἶσαι κρατούμενος;

— Ὁ Λεὼν κατάλαβε ὅτι ἐπρε-πε νὰ κοπιάσῃ λιγάκι, γιὰ νὰ πείσῃ τὴν νοσοκόμα. Πῶς λοι-πὸν, ἤξερε ὅπως καὶ εἶπε: — Ἀκούστε, δεσποινίς, ἐγὼ νὰ σοῦ ἐμπνεύσῃ ἓνα μενάλω μυστικόν... Ονομάζομαι Λεὼν Ρούντ!

— Ὁ!... Αὐτὴ τὴ φορὰ δὲν ἦ-ταν ἀνάγκη νὰ συνεχίσῃ. Στὸ ἄκουσμα τοῦ ὀνόματός του ἡ

Ἀδελφὴ ποὺ τὸ ἤξερε ἀπὸ τὴν ἐφημερίδες, ἀνεσκήρτισε.

— Ἀλήθεια; φώναξε. Εἶσαι ἀλήθεια ὁ Λεὼν Ρούντ;

Καὶ χωρὶς νὰ περμῆν ὑπᾶν-τησιν, ἐτρέψε στὴν πόρτα καὶ βγῆκε ἔξω. Τρία δευτερόλεπτα ἀργότερα, ἐμπῆνε μέσα ἓνας γιαντὸς ποὺ μόλις τὸν εἶδε ὁ Λεὼν, τὸν ἀνεγνώρισε ἀμέσως.

— Ἦταν ὁ διάσημος χειρουργὸς Οὐφίε, παλαιὸς φίλος τοῦ πα-τέρος σου.

— Εὐὲ, λοιπὸν, εἶσαι, Λε-ὼν; εἶπε ὁ δόκτωρ Οὐφίε ἄ-φοῦ τοῦσφξε τὸ χερί... Ἡ Ἀ-δελφὴ ἔκανε σὰν τρελλή... Τί σοῦ συνέβη, λοιπὸν; Καὶ ὁ πα-τέρας σου;

— Ἀκούστε, γιαντὸ, εἶπε ὁ Λεὼν. Κάθε λεπτὸν ποὺ περ-νάει εἶνε πολὺτιμο... Μὲ συν-χωρεῖτε ποὺ σὰς διακόπτω...

— Ὁ πατέρας μου ζῇ... Ἀλλὰ δὲν πρόκειται γι' αὐτὸν τίποτα. Ἐγὼ δὲν μὲγάλως χάρεις νὰ σὰς ζητήσω.

— Μίλα ἐλεύθερα, παδί-μου. — Πρῶτα, νὰ τρέξῃτε κον-τὰ στὸν φίλο μου τὸν Ἀνρὺ... — Ποῦ νὰ τὸν βρῶ; — Εἶνε ἐδῶ στὸ νοσοκο-μεῖο.

— Ἐδῶ;... Ἀ!... Δὲν ξέρω τίποτε... Μόλις ἔφθασα... Δὲν πρόλαβα ἀκόμα νὰ φο-ρέσω τὴν μπλούζα μου... Ὑ-πάρχει, λοιπὸν, κανένας φίλος σου τραυματίας ἐδῶ;

— Ναί... Ὁ ἐπιθεωρητὴς Ἀνρὺ... Πρέπει νὰ τὸν σῶ-στες, γιαντὸ... — Ὅα κάνω ὅτι μπορῶ. Τί ἄλλο θέλεις;

— Νὰ εἰδοποιήσῃτε τὸν κ. Κοστὸν, τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀ-στυνομίας... Εἶμαι ἐλεύθερος, δὲν εἶνε ἔτσι!

— Φυσικὰ, εἶπε ὁ γιαντὸς. — Νὰ τοῦ τηλεφωνήσῃτε ὅτι τὸν περιμένω ἀμέσως στὸ Τμήμα ὅπου βρίσκεται ἡ ἱα-τρικὴ Σχολή... Καὶ μὴ τε-λευταία χάρις, γιαντὸ... Ἐ-νὰ κοῦλούρι κι' ἓνα καφέ... Πεθαίνω τῆς πείνας...

Δέκα λεπτὰ τῆς ὥρας ἀργό-τερα, ὁ Λεὼν, ἐξουεραστος πᾶ-τελείως ἐμπῆνε στὸ αὐτοκί-νητον τοῦ δόκτωρος Οὐφίε καὶ ἔ-βηκε στὸν σωφὸν διαταγῇ, νὰ τὸν ὁδηγήσῃ στὸ Ἀστυνομικὸ Τμήμα, ὅπου δὲν συναντοῦσε τὸν κ. Κοστὸν τὸν διευθυντὴ τῆς Ἀστυνομίας τοῦ Περσιού.

Ἡ ΣΥΝΕΧΕΙΑ στὸ ἐπόμενο.

1926 ΟΡΕ 1947

ΜΑΘΗΜΑΤΑ ΚΟΠΤΙΚΗΣ
ΚΑΙ ΡΑΠΤΙΚΗΣ
ΣΥΝΕΧΗ ΘΕΤΙΚΑ ΑΠΟΤΕ-
ΛΕΣΜΑΤΑ

Ἀθήναι: Περικλέους 44.
Τηλ. 26-391. Πειραιεύς: Ζωσι-
μαδῶν 23α καὶ 23β.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 29

Τὰ ταλέντα μας Μια Έλληνισ ἀρπίστρια

Εἰς τὴν πολυτάραχον ἐπο-
χὴν μας, κατὰ τὴν ὁποίαν ἡ
ζωὴ κατέστη πλέον ἀληθὲς
μορτύριον Ταντάλου, εὐτυχὲς
αἰ ὑπάρξει ἐκεῖναι ὅσαι, ἀπο-
μακρυνόμενα, ἐκ τῆς τύρῃς
τῶν ἐγκοσμίων, μακρὰν τῶν συ-
νήθων μικροσυχολιῶν τῆς ζωῆς
δημιουργοῦν κόσμον ἄλλον ἰδι-
κὸν τῶν, ὥραϊον, ἰδανικὸν καὶ
περιβεβλημένον τὸν φωτιστέφα-
νον τῆς Τέχνης.

Μεταξὺ λοιπὸν τῶν εὐγενῶν
αὐτῶν καὶ προνομιοῦχων ὑπάρ-
ξων, συγκαταλέγεται καὶ ἡ
διακεκομένη Ἑλληνισ ἀρπί-
στρια κ. Θέη Καίσαρη - Ἀρά-
γκη, κόρη τοῦ ἀειμνήστου ἀρ-
χιμουσικοῦ Σπύρου Καίσαρη,
καὶ σύζυγος τοῦ ἐκ Σύρου ἀ-
νωτέρου ὑπαλλήλου τῆς Τραπε-
ζης Ἀθηνῶν κ. Γαβριὴλ Ἀρά-
γκη, τὴν ὁποίαν εἰσερχόμενοι
εἰς τὸ ἐπὶ τῆς οἴκου Μαυρομι-
χάλη 45 καλὲς τεχνικὸν «στου-
ντιό» τῆς εὐρίσκουμεν μεταξὺ
τῶν δύο ἱερῶν ὁργάνων τῆς τέ-
χνης τῆς : τοῦ Πολυχόρου καὶ
τῆς Ἀρπῆς.

Καὶ διὰ μὲν τοῦ πρώτου (ἐ-

Ἡ ἑξαιρετικὴ ἀρπίστρια Κα-
θὲν Καίσαρη - Ἀράγκη

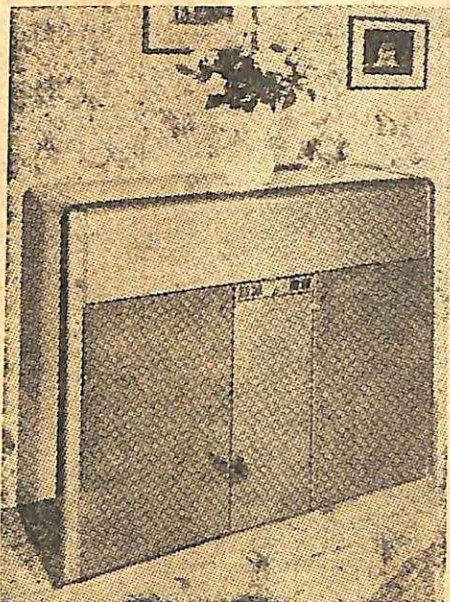
φευροβέντος ὑπὸ τοῦ γνωστοῦ
τυφλοῦ Ἑλλήνος κατασκευασ-
τοῦ ὁργάνων καὶ μουσικολό-
γου κ. Εὐάγ. Τσαμουρτζή),
κατήγαγε νίκας καὶ ἔδρεψε δά-
φνας εἰς τὴν Ἀμερικὴν, ὅπου
μετέβη ἄλλοτε μετὰ τοῦ ἐφευ-
ρέτου, διὰ δὲ τοῦ δευτέρου ἀ-
νεδείχθη ἀπὸ ἐπὶ ἀληθινῇ ἰε-
ρεῖας τῆς βίαις Τέχνης τοῦ Μου-
σικίου Ἀπόλλωνος!

Πρὸ 42 ἀκριβὲς ἔτην ὁ Κων.
Φ. Σκόκος ἐκβεῖται εἰς τὸ
«Ἑθνικὸν Ἡμερολόγιον» τοῦ,
τοῦ ἔτους 1904, τὴν πρώτῃν
Ἑλληνίδαν ἀρπίστριαν, ἀειμνή-
στον Λουκιᾶν Ἰωάννου ἔγραψε
ἐπὶ λέξει :

«Ὅσοι ἐγγνώρισαν τὴν μου-
σικὴν ἐξέλιεν τῆς καλλιτέχνης
δοξασίας πρὸς ἡδυνήθη νὰ
δισσώσῃ φωτεινὴν καὶ ἀειμνή-
στον τὴν «ἰλιουζὸν» τοῦ θεοῦ
τῆς οὐραίου διὰ μέσου τῶν πι-
κοῶν, τῶν ἀπογοητεύσεων καὶ
τῶν σκληρῶν δοκιμασιῶν μετὰ
τὰς ὁποίας τὸ κοινωνικὸν περι-

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 30

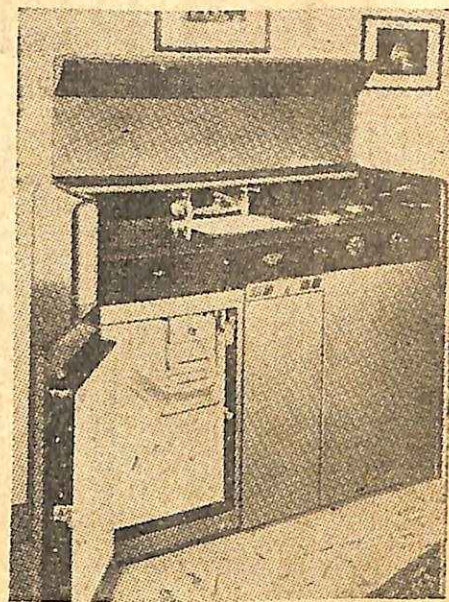
ΜΕΤΑ ΤΟΝ ΠΟΛ ΜΟ Ἀνέσεις τοῦ οπιτιοῦ

Πολλὲς φορές, ὑπάρχει ἀνάγκη μιᾶς
δεύτερης βουζήτης κουζίνας καὶ πα-
γωνιέρας εἴτε διὰ νὰ ψήνῃται καὶ νὰ
διατηροῦνται χωριστὰ τὰ τρόφιμα γιὰ
τὰ παιδιά, εἴτε γιὰ ἕναν ξένον, εἴτε
γιὰ ἕνα νοικοκύρη. Ἰδίως γιὰ μιὰ πολυ-
μελὴ οἰκογένεια, ὅταν ἡ γιὰ γὰ ἡ μιὰ
ἡλικιωμένη θεῖα κατοικεῖ μαζί, ἡ ἕνα
νέο ζευγάρι με τοὺς γονεῖς του, προκύ-
πτει ἡ ἀνάγκη νὰ ἐξασφαλισθῇ ἡ ἀμοι-
βαία ἀνεξαρτησία.

Ἡ λύσις τοῦ προβλήματος αὐτοῦ γί-
νεται μετὰ τὴν νέα ἀνεξαρτητὴ καὶ αὐ-
τάρκη «σύνθετη κουζίνα» ποὺ ἐξυπηρε-
τεῖ τὴν εἰς τὴν παρασκευὴν τοῦ φαγοῦ
τοῦ, ὅσον καὶ εἰς τὸ πλύνισμα τῶν πιά-
των.

Εἰς τὴν ἐμφάνισί της ἡ μικροσκοπι-
κὴ κουζίνα μοιάζει, μετὰ ἕνα κοινὸ ἐ-
πιπλο μετὰλλινον σὲ χρῶμα σταντὶ ἢ
μπρούντζου. Ὅταν εἶναι κλειστὴ, δίδει
τὴν ἐντύπωση ἐνὸς ραδιοφώνου ἢ ἐνὸς
μοντέρνου ντουλαπιῦ. Ἐχει πᾶθος 50
πόντων, βάθος 1.25 μέτρ. καὶ ὕψος
ἐνὸς μέτρου ὅταν εἶναι κλειστὴ καὶ 1.30
ὅταν εἶναι ἀνοικτὴ. Μέσα, ἔχει ἕνα ψυ-

γεῖον ἕνα νεροχύτη, δύο «μάτια» ποὺ
λειτουργοῦν ὅπως στίς σιμὲς σιμίνες ἡ-
λεκτρικὲς κουζίνας μετὰ τρεῖς ταχυτήτες,
θεσέας εἰδικὲς γιὰ τὴν τοποθέτησιν τῶν
κουζινικῶν καὶ, εἰς τὸ ἐπάνω μέρος, ἕ-
να λαμπτήρα ὁ ὁποῖος φωτίζει ὁλό-
κληρον τὸ μηχανήμα.

Ὁ νεροχύτης καὶ τὸ ἐπάνω μέρος τῶν
«ματιῶν» εἶναι κατασκευασμένα ἀπὸ
μαύρη πορσελάνη ποὺ συγκρατεῖται μετὰ
σμάλτο. Ἡ κουζίνα καὶ αἱ συσκευαὶ
λειτουργοῦν μετὰ εἰδικὰ κουμπιά. Ὅταν
ἀνοίγῃ τὸ σκέπασμα ἀνάβει αὐτομά-
τως τὸ φῶς. Κάθε διαμέρισμα εἶναι τε-
λειῶς ἀνεξάρτητον ἀπὸ τὸ ἄλλο. Τὸ ψυ-
γεῖο, εἶναι ἀπὸ ἀτσάλι καὶ εἶναι τοποθε-
τημένο κάτω ἀπὸ τὰ ράφια ποὺ προσ-
ρίζονται γιὰ νὰ φυλάσσονται τὰ κουζι-
νικά.

Ἡ μικρὴ «σύνθετη κουζίνα» παραδί-
δεται ἑτοιμὴ γιὰ νὰ λειτουργήσῃ ἀμέ-
σως. Δὲν χρειάζεται παρὰ νὰ συνδεθῇ
μετὰ τὴν πρίζα τοῦ ηλεκτρικοῦ. Ἡ τιμὴ
τῆς εἰς τὴν Ἀμερικὴ κυμαίνεται ἀπὸ
265 ἕως 330 δολάρια.

ἄλλον συντρίβει καὶ ἀποπνί-
γει πᾶσαν εὐγενὴ ἑξαρσιν.»

Καὶ σήμερον ὅμως θὰ ἡδύ-
ναμεθα νὰ εἰπώμεν τὰ ἴδια διὰ
τὴν σύγχρονόν μας ἀρπίστρι-
αν, «Εἰς αὐτὴν τὴν γῆν τὴν ὁ-
ποῖαν πατοῦμεν, γράφει ὁ Πα-
προσηγόπουλος, τὰ αὐτὰ πρό-
σωπα καὶ τὰ αὐτὰ πράγματα
ἐπανέρχονται πάλαις ἀπασά-
λακτες». Οἱ καλλιτέχναι με-
ταπαύουν καὶ τώρα μετὰ τῆς
ἰδίας ὡς ἄλλοτε δυσκολίας, ἀλ-
λ' ἡ ἰσοφύλα τῆς λαοεῖρας
πρὸς τὸ ἰδανικὸν καὶ ὑπερκό-
σμιον τοῦ δίδει τὴν ἐγκαρτέ-
ρησιν καὶ τὴν ἐπιμονήν.

Λοιπὸν τὸ μουσικὸν αἶσθη-
τήριον τῆς καλλιτέχνης μας,
τὴν ὥρῃσεν ἐκ πολλῶν νεοῦς ἡ-
λικίας ἀκόμην, νὰ ἐκλέξῃ ὡς μέ-
σον ἐξωτερικῶς τῶν εὐγενῶν
κὼν αἰσθημάτων τῆς τῶν Ἀρ-
πῆς, ἐν τῶν λεπτοτέρων καὶ
ποικιλικτέρων ὁργάνων, δι' οὗ
ἡ Δουλὴ ὕμνησε τὴν δόξαν τοῦ
Υψίστου.

Οἱ Αἰγύπτιοι τὴν μετεχειρί-
ζοντο κατὰ τὰς θεοποιητικὰς
τῶν τελετῶν, οἱ δὲ Ἕλληνες,
μὴ γνωρίζοντες ἀκόμην καλῶς

αὐτὴν, προετίμων ἐν τούτοις
τὰ παρεμφερῆ πρὸς αὐτὴν ὁρ-
γανα: τὴν Λύρην, τὴν Κίθαρ ν.
τὴν Βάρβιτον τὴν Φόρμιγκα
καὶ τὴν Μάγαδον, ὅλα πληττό-
μενα διὰ τῆς ἀκρας τῶν δακτύ-
λων («δακτυλόκιστα») κα-
θὼς ἡ Ἀρπα. Πρὸ ἐνὸς δὲ καὶ
πλέον αἰῶνος ὁ Γκλόρυ ἔδωκε
νέαν ὥρῃσιν εἰς τὴν Ἀρπῆν, εἰ
σαγαγὼν αὐτὴν εἰς τὸ μελόδον
μά του «Ὀρφεύς». Ἐκτοτε κα-
τέκτησε τὰς συμφωνικὰς ὁρχή-
στρας εἰσῆλθεν ὡς τὸ ἐκλεκτό-
τερον τῶν ὁργάνων εἰς τὰ Ὁ-
δεῖα καὶ διὰ τὴν συνθετὴν
ὡς ὁ Ρομυνιστῆν, ὁ Μπράμς
ὁ Βάγνερ, ὁ Ρέινκερ, ὁ Σούερ
κερ, ὁ Γκόλντμπεργκ, ἂ. ἔγρα-
ψαν δι' ἡ Ἀρπῆν. Πάλαις ἤκα-
σαν ἐκ τοῦ ραδιοφωνικοῦ
Σταθμοῦ μας τοιαύτας ἐκλε-
κτὰς συνθέσεις παιζόμενας ἀ-
πὸ τὴν κυρίαν Ἀράγκη μετὰ τὴν
γνωστὴν τῆς δεξιότητι καὶ
λεπτότητα. «Ἡ Πηγή» τοῦ
Χάσελμάουζ τοῦ «Μικρὸν δάος»
τοῦ Ἰβίου, ἡ «Γκαρδὸν» τοῦ Λού-
λη, τὸ «Λαόγκ» τοῦ Μπετόβεν
καὶ διάφορα ἄλλα ἐκλεκτὰ κομ-
μάτια, ἀπεδόθησαν μετὰ ὅλον

ΑΙΜΙΛΙΟΣ ΣΠΗΛΙΟΣ

Λισθηματικὰ διηγήματα

'Αηδινὴ ἀγάπη....

Τῆς ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΠΕΝΤΛΕΡ

Ἔγχαν περᾶσαι ἀπὸ τότε, εἰ-
κοσι ὀλόκληρα χρόνια! Ἡ Φελί-
τσια ἦταν τότε τριάντα ἑπτὰ
χρόνων καὶ τὸ πρόσωπό της δὲν
εἶχε πιά τὴ νεανικὴ φρεσκάδα
τῆς πρώτης νεότητος.

Εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια...
«Ὁ!... Μετὰ τὸ πόνον θὰ θυμάταν
ἡ Φελίτσια τὴν σπαρακτικὴν σκη-
νὴν τοῦ χωρισμοῦ μετὰ τὸν ἀγαπῶ-
μένο της... Ἐφυγε γιὰ τὴ Νότιον
Ἀμερικὴν μετὰ τὴν ὑπόσχεσιν ὅτι
μόλις θὰ πλούτισε θὰ γύριζε νὰ
τὴν παντρευθῇ. Καὶ ὅμως περά-
σαν εἰκοσι ὀλόκληρα χρόνια. Ἡ
Φελίτσια τὸν περιέμενε πάντα.
Ὡστόσο...

Ἐνα ἀπόγευμα, πῆρε τὴν ἀ-
πόφασιν νὰ γράψῃ στὸν ἀγαπῶ-
μένο της ὅτι δὲν θὰ μπορούσε
πιά νὰ τὸν θεωρῇ ὅπως ἄλλοτε.

Ἡ ἀπάντησις ἦρθε ἴσως
ἀπὸ ἐξ ἡμῶν, ὅτι ὅταν ἡ Φε-
λίτσια διάβασε τὸ γράμμα, ἡ
καρδιά της ὑλάσσει ἀκόμην πρὸς
πολὺ. Νὰ τί ἔλεγε τὸ γράμμα:

«Ἀγαπημένη μου, τὸ γράμ-
μα σου με συγκίνησε πολὺ. Τὶ
γλυκὲς καὶ συμπαθητικὰς ἀνοι-
σιες!... Γιά τὴν τοῦ γάμου ὁλο-
κληρῆ ἀνὰ τὰς ἡμέρας... Τὶ σημασία ἔχει
νὰ ἔχῃ ὁ χρόνος γιὰ δύο ἀν-
θρώπους, ποὺ ἀγαπιοῦνται
πραγματικὰ; Ἐπιστρέφω λοι-
πὸν, στήν πατρίδα, γιὰ νὰ βγῶ
ἀπὸ τὴν παράξενη αὐτὴ σκῆψιν
ἀπὸ τὴν κεφαλήν σου. Πιστεύω
νὰ εἶδω σὲ μιὰ βδομάδα, με-
τὰ ἀπὸ τὸ γάμου... Ὡστό-
σο, σοὺ κάνω καὶ τὴν ἐξῆς προ-
ειδοποίησιν ὥστε νὰ μὴ στενο-
χωρεῖσαι γιὰ τὰ γκρίνια σου
μαλλιά καὶ νὰ μὴ τὴν οὐτιδῇ
ποὺ νὰ γράφεις ὁτιδήποτε...

Ἐδὼ καὶ τρεῖς μῆνες, εἰμαι
πολύς! Μοῖς συνέβη κάποιο δυστυ-
χηματὶστὸν ἐν τῇ ἐπαύριον
τῆς ἡμέρας ποὺ ἔλαβον τὸ ἀ-
γαπημένον μου γράμμα σου. Ἐ-
τοίμη ἡ φοβία γιὰ τὴν οὐτιδῇ
σου. Δὲν θὰ ὑποδῶ νὰ σὲ
βλέπω καὶ θὰ διατηρῶ πάντοτε
τὴν ἀνάμνησιν τῆς παιδικῆς σου
δυστογνῶμιας»

Τυφλός!... Ἡ Φελίτσια δὲν
φοβόταν πιά οὔτε τὰ γκρίνια
μαλλιά της, οὔτε τὴν οὐτιδῇ
της.

«Ὑπερὸ ἀπὸ μιᾶς ἐβδομάδας,
ἦρθε. Ἐπῆρσε ἕνα δωμάτιον
ἐν τῇ οὐτιδῇ καὶ τὸ ἴδιο ἀπόγευ-
μα πῆγε στὸ σπιτάκι της, ὅπου
γούμμενος ἀπὸ ἕνα καυκαίσιον.

Τὴν ὥρα ποὺ ἔπλεον τὸ τοῖς
τους, καθισμένη ἀπὸ τὸ τοῖς
τῆς, τῆς εἶπε:

— Αὐτὸ ποὺ μοὶ συμβαίνει
σήμερον Φελίτσια, εἶναι κατὰ
περισσότερον ἀπὸ ὑπὸ ἄλλο.

— Ναι, Παῦλε ἀπάντησε ἡ
αἰνῆ. Μοιάζει με παραινῆσις...
— Ἀλλὰ γιὰ πᾶς μου, ρώτη-
σε πάλι ἐκεῖνος. Δὲν βοήθησε
κανένας ἄλλος στὸ διάστημα
αὐτό;

— Ὁχι, Παῦλε. Κανένας. Πρὸς
ἐμένα πάντοτε σένα.

— Ὁ!... Ἄν τὸ ἔγεραι, ψι-

θύρισε ὁ Παῦλος.

— Ἄν ἦξεραι τί :
— Ὅτι με περιέμενες πάντα.
«Ὁ! Ἀγαπημένη μου, πόσα
χρόνια περᾶσαν χαμένα!... Ἄν
τὸ ἔγεραι!

— Πᾶς μου τα ὅλα. Παῦλε, εἰ-
πε ἡ Φελίτσια. Γιά τὴν εἶχες πᾶ-
σει νὰ μοὶ γράφεις :

— Ἐπαῖς νὰ σοὺ γράφω,
γιατὶ ἔλεγον ὅτι σὲ κρατοῦσα
δεμένη, καὶ σοῦκοβα τὴν τύχη,
ἐνῶ σὲ ζητοῦσαν τόσοι καὶ τό-
σοι σὲ γάμο. Στὰ πρῶτα πέν-
τε χρόνια, ἔφθασα δύο φορές
στὸ σημεῖον νὰ γίνω πλούσιος.

Τὴν τελευταία, ὅμως, στιγμὴν,
τὰ ὄνειρά μου διαλύθηκαν καὶ
βοήθηκα πάλι τελειῶς ἀπέντα-
ρος. Λίγους μῆνες μετὰ τὴν
δεύτερη οικονομικὴ μου κατα-
στροφὴν πῆρα ἕνα γράμμα ἀ-
πὸ σοῦ, ὅπου μοὶ ἔγραψαν ὅτι
δὲν ἦταν σωστὸ νὰ σὲ κρατῶ
δεμένη, ἀφοῦ δὲν εἶχα τίποτε
νὰ σοὺ προσφέρω.

— Καὶ ὅμως, ἐγὼ σὲ περιέμε-
να πάντοτε, Παῦλο. Καὶ τώρα
ποὺ γύρισες...

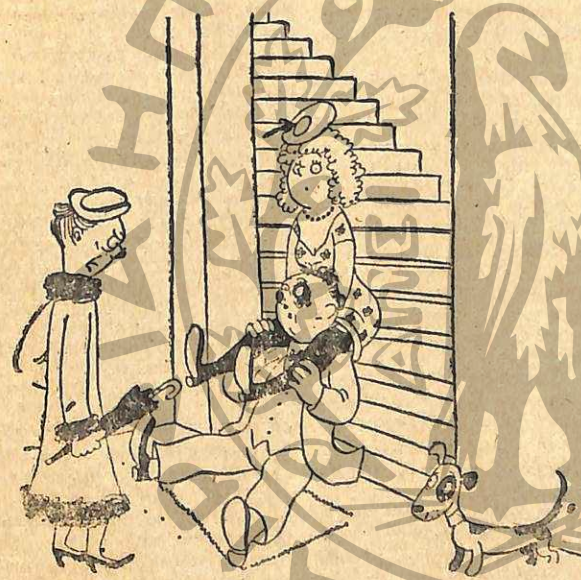
— Γύρισα, ὅμως τελειῶς ἀ-
χρηστος... Τυφλός...

— Καὶ τί σημασία ὑπορεῖ νὰ
ἔχῃ αὐτό, Παῦλε; Θὰ βλέπῃς
μετὰ τὰ δικά σου αἰτία...

Ἡ Φελίτσια ἀπλῶς τὸ γέρι
τοῦ καὶ τῆς χαίρισε τὰ μαλλιά.
— Φελίτσια ψιθύρισε, θέλεις
νὰ παντρευθῇς αὐτὸν :

— Αὐτοῦ ;
— Ναι, Ἡ αἰριανὴ νύκτα εἶ-
νε ὡραιότερη ἀπὸ τὴν μεθαι-
ριανήν. Ἀλλ' ἄς βγοῦμε νὰ περ-

«ΜΙΚΡΑ» ΑΤΥΧΗΜΑΤΑ...

— Σὲ βεβαίῳ, χουστὸν μου γυναικοῦλο, ὅτι, πρώτη φῶρα
γινώσκω τὴν δεσποινίδα... Τὴν παρέσυρα μὴ ὥρα πού...
ἔπειτα γλυστοῦντας τὴ σκάλα!...

πατήσουμε λίγο. Πάμε μέχρι
τὴν ἐκκλησίαν νὰ δοῦμε τὸν πα-
πά, γιὰ νὰ κανονίσουμε γιὰ τὸ
γάμο μας...

Ἡ Φελίτσια βῆκε γιὰ νὰ ἐ-
τοιμασθῇ. Ὅταν ἐπέστρεψε ἀ-
πὸ λίγο, εἶπε στὸν Παῦλο ὅτι
τὴν προηγούμενη βροχὴ, τὸ ἐ-
δαφος κοντὰ στήν ἐκκλησίαν εἶ-
χε πάθει καθίζησις. Ὡστόσο,
δὲν ὑπῆρχε κίνδυνος καὶ ξεκί-
νησαν.

Ἡ Φελίτσια τᾶς χάσει.
— Παῦλε!... φώναξε. Βλέ-
πεις λοιπὸν; Πᾶς ἴδες :

— Ναι, εἶδα ἡπύνησε ἡ
μα ἐκεῖνος. Δὲν ἦσαν ντε
λῶς τυφλός. Οἱ ντιστοὶ κατὰ
θῶσαν νὰ μοὺ σώσουν τὸ ἕνα
ματὶ ἄλλ' ἐγὼ σκέφθηκα νὰ
σοὺ τὸ κοῦψω. Θὰ με συνωσέ-
σης, Φελίτσια, γιὰ τὴν μικρὴ αὐ-
τὴ ἀπάτη :

— Μὰ... μὰ γιατί τᾶκανες
αὐτό Παῦλε; Γιατὶ μοῦπερ ὅτι
ἦσαν τελειῶς τυφλός:

— Θὰ σοὺ τὸ ἐξηγήσω, ἀγά-
πη μου... Ὅταν πῆγα νὰ γάμ-
μα σου, ὅπου μοὶ μιλοῦσε
γιὰ οὐτιδῇ καὶ γιὰ γκρίνια μαλ-
λιά, φοβήθηκα μήπως ἀρνηθῇς
νὰ με εἶς. Δὲν ἔγεραι με ποῖον
τρόπον θὰ ὑποβόλῃς νὰ σὲ πεί-
σω, ὅτι ἡ ἡλικία δὲν λογαρά-
ζεται, ὅταν ὑπάρχει ἀληθινὴ ἀ-
γάπη. Ὅταν μοὶ μὲν τὸ
δυστύχημα, μοὺ κατέβηκε ἡ ἰ-
δέα νὰ παραστήσω τὸν τυφλό.
Κατάλαβες λοιπὸν;

Ἡ Φελίτσια περᾶσε τὰ ὑπρά-
τας τῆς γῆρας τῆς λαομῶς
καὶ τοῦ ψιθύρισε:

— Κατάλαβα Παῦλε. Ἐκεῖ-
νος ποὺ ἦταν τυφλός ἦσαν ντε
ἐνῶ, ἀγαπημένε μου. Τώρα, ὅ-
μως, βλέπω τί θὰ πῇ ἀληθινὴ
ἀγάπη!...

ΜΑΡΓΚΑΡΕΤ ΠΕΝΤΛΕΡ

ΚΑΤΣΗΣ «ΑΡΑΧΝΗ»

Γνωρίζετε, 100% λεπτεῖς ἐξ-
τρα (μετὰ μικρὸ ἐλαττωμα) σὲ
πολὺ χαμηλὰ τιμὰς. ΚΟΜ-
ΠΙΝΑΙΖΟΝ ὀθονά.

ΘΗΣΕΩΣ 17

(Πάροδος Κολοκοτρώνη)

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 31

λυτή» άκαταστασία με τις σπομένες, ασυνάρτητες εικόνες και τις αλληλουσιγόμενες ταινίες. Και ποιά Τέχνη είναι σε θέση να συλλάβει την κίνηση που χαρακτηρίζει την εποχή μας εκτός από τον κινηματογράφο που στηρίζεται ακριβώς πάνω σ' αυτή;

Άλλως τε το σωστότερο θα ήταν να μη κρίνουμε με προκαθωρισμένες αρχές. Άν δηλαδή τούτο πέφτει στα όρια της παντομίας ή εκείνο δεν δίνει την ποιητική αξία του λόγου. Άς πάρουμε το αποτέλεσμα: συγκινεί ή όχι ένα καλό έργο; Και δεν είναι μονάχα αυτό. Η νέα αυτή Τέχνη έχει μια απλότητα και μια καθαρότητα που επιτρέπει στον καθένα να παρακολουθήσει ένα έργο χωρίς να πέσει μέσα στον κυκλώνα των τάσεων και των συγκρούσεων που παρουσιάζει ο φαγκλά ή σύγχρονη ποίηση. Γι' αυτό άλλως τε πλησιάζει την αρχαία Τέχνη που συγκινούσε ολόκληρο το λαό. Άλλά και πάνω απ' όλα μπορεί να αποδώσει ακριβώς εκείνο που νοιώθει ο σύγχρονος άνθρωπος και μάλιστα με συνδυασμό όλων των Καλών Τεχνών. Έτσι και στην αρχαία τραγωδία ο χορός, ή μουσική ή υποκριτική βρίσκονταν σε μια ένότητα δηλαδή κάτι σαν την ραϊτουτική τέχνη των Ινδών. Στη ραϊτουτική τέχνη υπήρχε μια περίεργη, ανεξερεύνητη ως τα τώρα, σύνδεση των τεχνών που το κύριο χαρακτηριστικό της ήταν η εμπνευση του ζωγράφου από ένα τραγούδι ή αντίστροφα με συνοδεία της υποκριτικής του χορού, της ποίησης και της αγκαματένιας άκνησίας των χορευτριών.

Αυτή την υπερσύνθεση γνωρίζει σήμερα ο κινηματογράφος. Κι' έτσι διαθέτει τις προϋποθέσεις για να αναπτυχθεί σαν την αρχαία τραγωδία ή να δώσει ένα μνημειώδη «ρυθμό» στην εποχή μας. Αυτό είναι σύμφωνο με την ανάπτυξη της σύγχρονης τεχνικής και τις φιλοσοφικές αντιλήψεις που πρόσθεσαν κοντά στις γνωστές διαστάσεις του πλάτους, του ύψους, του βάθους και την τέταρτη διάσταση: τον χρόνο. Καιρός λοιπόν ήταν να προστεθεί και στην Τέχνη η διάσταση του χρόνου που δε σημαίνει τίποτε άλλο παρά Κίνηση, δηλ.

το γνώρισμα της έπονης μας. Άς επιχειρήσουμε τώρα να καταλήξουμε κάπου. Το ρώτημα αν ο κινηματογράφος είναι ή έβδομη Τέχνη ή όχι, με όλα τα συνακόλουθα ζητήματα, δεν είναι εκείνο που αντιπροσωπεύει την τωρινή του εξέλιξη. Η ταινία μπήκε σήμερα στη διδασκαλία ή μικροφωτογραφία αντικαθιστά τα γράμματα. Τα έπίκαιρα, το δημοσιογραφικό ρεπορτάζ. Το χρώμα έλαβε μιαν άγνωστη στη ζωγραφική έκταση με την κίνηση που του δίνεται. Επιχειρούν ακόμα με κινούμενα σχήματα να μορφοποιήσουν τη μουσική. Το χορόδραμα μπορεί να ξαναζωντανέψει. Το «έκραν» τέλος παρουσιάζει πράγματα που κανένα μάτι δεν μπόρεσε να δει ως τα τώρα.

Πώς μπορεί γι' αυτά τα πρωτόφαντα πράγματα γι' αυτή την ολόενα μεγαλύτερη διεξόδυση του φίλμ στη ζωή μας, να ρωτήσει κανείς αν πρόκειται μονάχα για μια καλή τέχνη, την έβδομη, την όγδοη ή την τρίτη;

Έτσι δεν μπορεί κανείς να προσαρμόσει τις γνωστές έννοιες και τεχνολογίες στην κινηματογραφία γιατί τί θα πη συρρεαλισμός, τι εξιστανισμός, κυβισμός κλασσική τέχνη στον κινηματογράφο;

Καταλήγοντας νομίζουμε ότι ο κινηματογράφος είναι μια ολωσδιόλου νέα μορφή έκφρασης του ανθρώπου όπως ή Έπισημη και ή Τέχνη, δηλαδή, δεν αποτελεί ένα παρακλάδι της Τέχνης, ούτε ένα παρακλάδι της Έπιστήμης. Είναι κάτι καινούργιο που δεν γνωρίζει τις γνωστές μας μορφές μα που αντίθετα δημιουργεί νέες είδη, καινούργιες έννοιες.

Μορφώνει διαφορετικά αισθήσεις μας, μας κάνει να ξανοδούμε αλλοιώτικα τον κόσμο.

Έτσι, ένας Γάλλος σοφός διατύπωσε το έξης επίγραμμα: «Ο φακός είναι ένα καινούργιο μάτι στο σύμπαν — άγνωστο τίς — που πρόκειται να δει — άγνωστο τίς. Θα δει άρα γε ως μέσα στην ψυχή; Ός μέσα στο συλλογισμό μας στο υποσυνείδητο; Ό; άποκαλύψει άρα γε μια νέα πλευρά του πολύπτυχου άγνωστου ανθρώπου;»

ΣΠ. ΓΡΑΝΙΤΣΑΣ

ARGENTINA

**ΔΥΡΙΟΝ ΚΥΡΙΑΚΗΝ
ΤΕΛΕΥΤΑΙΑ ΑΠΟΓΕΥ-
ΜΑΤΙΝΗ ΕΜΦΑΝΙΣΙΣ
ΤΗΣ ΜΕΓΑΛΗΣ ΚΑΛΙΤΕΧΝΙΔΟΣ**

ROSITA SERRANO
ΣΕ ΝΕΟ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

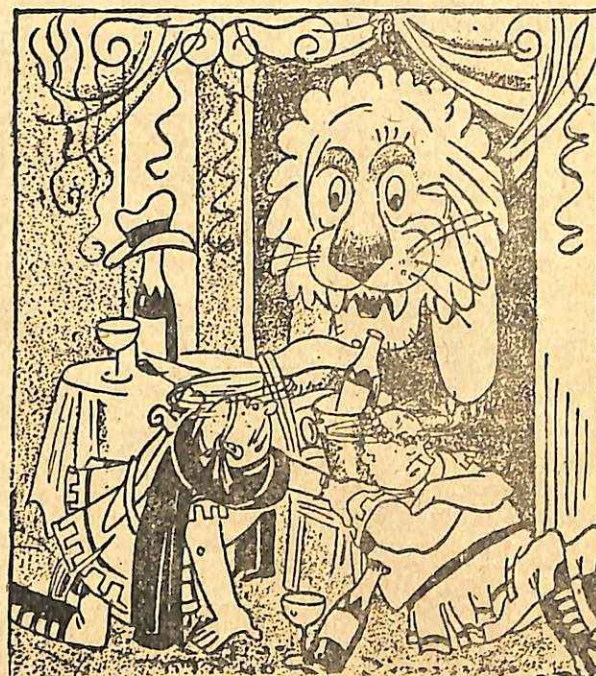
ΤΗΛ. 27.632

Ξένη γελοιογραφία

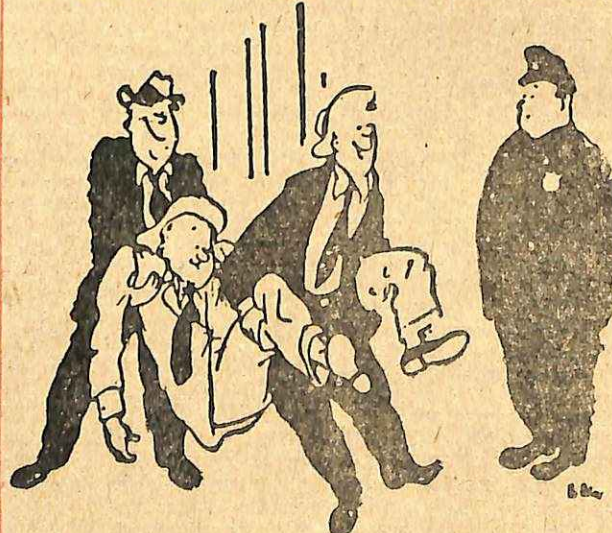
ΗΡΩΙΚΟ
ΜΕΘΥΣΙ

— Τί ώραίες που είναι οι... γάμπες σου, χρυσό μου!..

‘Ο πρώτος που συνήλθε :
— Ξύπνα, Δημητράκη! Πέσαμε στ' άγρια θηρία!...

— Πού τον κουβαλάτε σεις αυτού;...
— Είναι ό... σωφέρ μας και πρέπει να μάς πάη στο σπίτι!...

‘Η Λάτιρα της ‘Εβδομάδος

ΟΛΙΓΗ ΑΛΗΘΕΙΑ..

Κύριε Πόρτερ και λοιποί
Πού ήρθατε ως Έπιτροπή,
Νά δητε αν πεινάμε;
‘Ισως σας πούνε μερικοί
‘Ελληνες... άνθελληνικοί
‘Ότι καλοπερνάμε!..

Δεν θα σας πούμε το γιατί
Μπορεί άπλως νάναι βελτοί
Και θέλουν να σας πείσουν
‘Ότι δεν είμαστε φτωχοί
Πώς ή ‘Ελλάδα εύτυχεί
Νά σας παραπλανήσουν!..

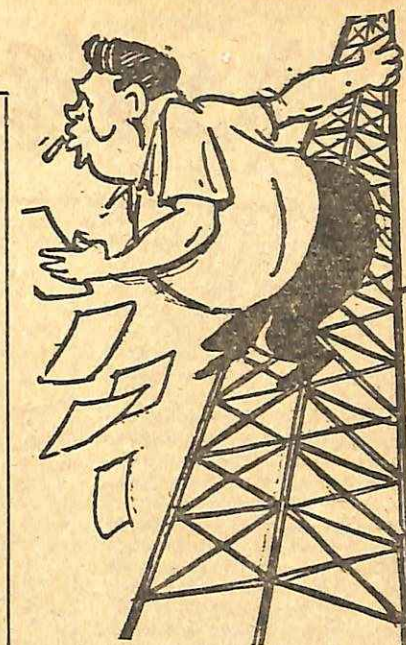
‘Εάν σε κάποιο μαγαζί
Πέντε πλούσιοι χαζοί
Ξοδεύουν τον παρά τους
Δεν πάτε σε μια γειτονιά
Νά δητε κόσμο και ντουλιά
Πώς ζούν στη σφοδρά τους;

Δεν πāt' έδω, δεν πāt' έκε!
Νά δητε πόσοι νηστικοί
Κοιμούνται, κάθε βράδυ
Κι ή Έπιτροπή σας έν χορώ
Νά πη άμέσως : ‘Απορά
Πώς ζούν έν ‘Ελλάδι!...

‘Αλλά σας πήραν μερικοί
Κατεργαράιοι τραγικοί
Με φούμαρα μεγάλα
Για να σας πούν τρόπον τινά
Πώς έχει ή ‘Ελλάς — και δεν πεινά
Και του πουλιού το γάλα!

Κύριε Πόρτερ! Προς Θεού
‘Ακου το πόνο του λαού
Πού ήθε και χειμώνας
Και μην άκούσης τους φελλούς
Με τους μισθούς τους στραγγυλούς
Μεγαλοπατεώνας!...

ΓΙΑΝΝ

Γνωστοποιήσεις μελλόντων γάμων...

‘Αφού ο Κώδις ο ‘Αστικός
Τό θέλει αναγκαστικάς
Οι γάμοι ν' αναγγέλλονται διά του Τύπου πάντα
Αυτό είν' ένα σύστημα πούχει πολλή άβάντα.
Διότι έτσι φυσικά
Και σκάνδαλα κοινωνικά
Μπορούν ν' απέφυγνουν — ιδίως ή διαγαμία —
Και όσα άλλα γίνονται, τέρατα και σημεία!...

Με άλλους λόγους δηλαδή, αν κάποιος παντρεμένος
Θέλει να ξαναπαντρευτεί, θα τό «γνωστοποιήση»
‘Η σύζυγός του θα τό δη, όποτε, ώρισμένως
Θά έπέμβη και τον δεύτερο τον γάμο θά έμποδίση!.
Είπε το σπουδαιότερον. ‘Υπάρχουνε και άλλα
Τού άποτρέπουν σκάνδαλα κοινωνικά μεγάλα
Ο τάδε είναι μέθοδοι. Κάποια τον έρωτεύεται
Χωρίς να ύποπτεύεται
Χωρίς να έξη ή άτυχής πώς κάνει χαρακίρι
Κι ή προίκα της ολόκληρη θά πάη στο ποτήρι!..
Οι άλλες πού τον ξέρουνε θά την είδοποιήσουν
Και τέτοιο γάμο — εύτυχας — θά τον παρεμποδίσουν!..

‘Ο δείνα είναι άνύπανδρος μά έχει μια μνηστή
Πού μάλλον τη δορέθηκε και... δορκε κάποιαν άλλη.
Γνωστοποιεί τον γάμο του και μόλις άκουστή
‘Ερχεται ή πρώην ή μνηστή κι άμέσως — το γάλλει!..
Κι, αυτός ο γάμος θά χαλά!
Κι άλλα πολλά, κι άλλα πολλά.
Θά φέρη αναστάτσει αυτός ο νέος Νόμος
Και πρέπει να καταργηθή, πιστεύουμε, συντόμως
Διότι αναγκαστικά
Υπερασπίζε, πρό παντός μόνον τά θηλυκά!...

Αυτοί πού νόμους κάνουνε δεν σκέπτονται σοφά
Οι γάμοι πάντα θάπρεπε να γίνωνται κρυφά
Κι έν περιτώσει πάση
Νά μην προφθαίνη καθεμιά στο γάμο ν' αντιδράση!...

‘Αν οι γυναίκες έχουνε και νάζια και καμώματα
‘Εμείς οι άντρες έχουμε πικίλα έλαττώματα
Και αν ο γάμος δεν μπορεί να τηρηθή κρυφός
Κάθε γαμπρού έλαττώμα θά έοχετα, στο φώς.
— Πόπη παιδί μου, τί έσπases; Τόν Στέφανο θά πάρης;
Είπε μετρητής, χαρτόμωτρο, στριμμένος και ζηλιάρης
Οι συγγενείς θά παίρνουνε για τον γαμπρό χαμπάρι
Κι ή Πόπη θ' άποκλείεται τον... Στέφανο να πάρη!..

Αυτά κι αυτά κι άλλα πολλά θά παρατηρηθούν
Κι οι άνδρες; Σ' ένα ζήτημα θά ικανοποιηθούν
Σε γάμου γνωστοποίησης Ρωμής με Βρετανό
Κάποιας Ρωμής θά θίγεται πού θαν' έρατευμένος
‘Όποτε κόσμο θά χαλά και γη και ουσία.
Κι έτσι την κόρη τη Ρωμή θά θά την παίρνει ξένος!
Αυτό είναι το κέρδος μας των άτυχών άνδρών...
Κατά τά άλλα, φαίνεται το ζήτημα φαίνοιν
Διασκεδαστικώτατον ο κόσμος να διαβάξη
‘Ότι ο Ρόμπερτ Τζέιμσον τον γάμο του έποιάσε

Με τη Μαριόγκα Κουρκουτή
‘Απ' το χωρίον Κορωπί
‘Η με μια Στρούγκα, Νίτσα
Απ' την ‘Αγουλνίτσα!...

Είπε το μόνο κέρδος μας, ή μόνη εύθυμία
Διά των «γνωστοποιήσεων» τη σοδάρη ζημία!..

ΔΗΜΗΤΡΗΣ ΓΙΑΝΝΟΥΚΑΚΗΣ

‘Επιτροπές... ‘Επιτροπές!

‘Επιτροπών πληθώρα
Μας έρχεται στη χώρα
Για όποιαδήποτε ζημία
Κι όποια τυχόν παρεκτροπή
‘Αμέσως έρχεται και μια
Στον τόπο μας ‘Επιτροπή.
‘Επιτροπές έπιτροπών
Μας έρχονται, από πέρα
Κι έχουνε πιά, ένα σκοπό
Νά πάρουν λίγο άέρα!...

‘Επιτροπή οικονομικών
‘Επιτροπή συνόρων
‘Επιτροπή έμπορικών
Πραγμάτων διαφόρων.
‘Επιτροπή για το νερό
‘Αν πρέπει ή όχι να κοπή
Κι εύθως με ύφος σοβαρό
Πρέπει κανέναν να τό πη
Για τόν... κακό μας τόν καιρό
Πώς δεν μας ήρθε έπιτροπή!..

Στην τόση τη ζαλάδα μας
Θ' αναγνωρίση πλέον πώς,
Πώς κατοικείται ή ‘Ελλάδα μια
Μονάχα από ‘Επιτροπές
‘Επιτροπές για την τροφή
‘Επιτροπές για σωματά
Και μια ‘Επιτροπή κρυφή
Νά βλέπη και να μελετά
Χωρίς σκοτούρες και ντροπές
Τί κάνουν οι... ‘Επιτροπές!..
ΑΡΙΣΤΟΦΑΝΗΣ

ΜΠΑΣΚΕΤ
ΚΑΙ ΑΝΩΜΑΛΟΣ

Η ιδέα της διοργάνωσης «άνωμαλου δρόμου» για τους καλαθοσφαιριστές υπήρξε αξιόπαινος και άριστη. Και ο άνωμαλος δρόμος έγινε την περασμένη Κυριακή. Έν τούτοις αυτόν έλαβαν μέρος 41 μόνον δρομείς ενώ είχε γνωστό ότι κάθε ομάδα της πρωτεύουσας διαθέτει 10—15 τουλάχιστο. Αυτό μας αναγκάζει να σκεφθούμε για μια ακόμη φορά ότι τόσο τα σωματεία όσο και οι ίδιοι αγωνιστές έλάτιστα σημάδια δίνουν στον βαθύτερο σκοπό της άσκήσεως.

Αλλοίμονο! Σήμερα καθήκον να γίνεται αθλητισμός για... χειροκροτήματα!

ΠΕΡΙΘΑΥΣΙΣ ΚΑΙ ΦΟΥΤ-ΜΠΟΛ.

Γίνεται, κίνησις να δημιουργηθεί Ταμείο «Υγείας και Περίθαυσις των ποδοσφαιριστών. Θά είνε ούτο έν είδος ασφαλίσεως για τους τυχόν τραυματισμένους ή τους καθισταμένους αναπήρους οι οποίοι θά αποζημιούνται ή και θά συνταξιοδοτούνται. Δεν είνε γνωστόν σε ποιά αποτέλεσμα θά φθάση ή προσπάθεια. Πάντως όμως δεν βρίσκουμε την ιδέα και κακή. Αφού το φούτ-μπόλ έγινε επικερδέστατη επιχείρησις, αφού αποφέρει τόσον έσοδα γιατί να μη έσφαλίζονται οι αγωνιστές; Οι φιλάθλοι από τις εξέδρες, με την άσφαση προέλευσή τους, τους έχουν «χρησιώσει» αρκετές φορές τα πόδια.

ΣΤΗΝ ΑΣΤΥΝΟΜΙΑ

Πρώτο το «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ» έδωσε στη δημοσιότητα την έισηση της δημιουργίας στην Αστυνομία μιας ομάδος αθλοπαιδιών. Σήμερα βρίσκεται πάλι πρώτο στην ευχάριστη θέση να πληροφορήση τους αναγνώστες του ότι όχι μόνο αθλοπαιδίες καλλιεργούνται στο Σώμα αλλά και πάλη. Ειδικότερον στον Πειραιά έχει συστασθή ύμδα παλαιστής ή οποία θά κώμη έντός ολίγων εξαιρετικών ευφάνισιν. Το μόνο υπόδειγμα στην εξέλιξη των αστυνομικών αθλητών είνε οι «τετρωαφίες» και οι «επιθυμίες». Αλλά και γι αυτό έλπίεται ότι θά ένδιφερούν οι άνωτατοι βαθμοί του Σώματος όπως και ο άριμίδιος ύπουλος, οίτινες έξεδήλωσαν μέχρι σήμερον το έν γενές ένδιαφέρον των.

ΜΕ ΔΥΟ ΛΟΓΙΑ

— Αύριον, είνε τήν αΐθουσα των «Ευποδοχών» συνήχεται ή Γεν. Συνέλευσις της Ενώσεως «Ορειβάτων Φυσιολάτων».

— Το ιστορικό-επιστημονικό σύγγραμμα «Ελλάς και Αθλητισμός» του κ. Τ. Σκελεταρίου προέκυψε, έκπληξιν είνε τους φιλάθλους κύκλους και όλοι εκφορτώνται ένθουσιωδώς.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 36

Λίγα λόγια

Για την όπλομαχία

Με την εύκαιρία των Έλληνογαλλικών

Η όπλομαχία είνε — κατά τους γυμναστικούς — ένά άριστον άγώνισμα γιά την είσυρση ανάπτυξη της ψυχικής, της πνευματικής και της σωματικής καταστάσεως του ανθρώπου. Δυστυχώς το άνδροπρεπές αυτό άγώνισμα δεν έχει καλλιεργηθή σε μεγάλη έκταση στον τόπο μας. Παρ' όλα αυτά ο μωσ άρκετους κολούς όπλομάχους έχει νά επιδείξη ή χώρα μας. Χάριν των φιλάθλων άναγνωστών μας με την εύκαιρία των γυμνασίων συναντήσαν των πρωταθλητών της όπλομαχίας Έλλάδος — Γαλλία — θά κάμωμε έδώ μια σύντομη άναδρομή στην έλληνική όπλομαχική από της άπελευθερώσεως και έντεύθεν.

Πρώτος εισαγών τον άγώνισμα στη χώρα μας ήτο ο Φίλιππος Μύλλερ ο οποίος διδάξε όπλομαχία στη Σχολή Ευελπίδων κι έξέδωσε και τή «εφημερίδα της Ειφασκίας» (1848). Διάδοχος του Μύλλερ ήπρηξε ο Ν. Πύργος ο οποίος είχε διαρρηχθή τον γαλλικό τρόπο εϊφασκίας (γαλλική σχολή). Ο Πύργος διδάξε στη Σχολή Ευελπίδων κι έξέδωσε δύο βιβλία περί εϊφασκίας: Το 1872 το «Πλήρες σύγγραμμα «Όπλομαχική Εϊφασκία» και το 1876 το «Εγχειρίδιον Πρακτικής Σπαρτοκίας». Ο Πύργος διδάξε τήν τέχνη του στα δύο του παιδιά, αλλά μόνο ο Λέων άκολούθησε το στάδιο του όπλοδιδασκάλου. Τήν ίδια εποχή διασπορεύε ιδιωτικήν αϊθουσα σπαρτοκίας ο «Ηλιόπουλος κάποι κοντά στο σημερινό Δημαρχείο».

Το 1890 έξεδόθη από το «Υπουργείο των Στρατιωτικών» διά των Στρατών το «Έγχειρίδιον όπλομαχικής» και το 1891 ο ύπολοχαγός Θ. Χρυσόχοϊδης έκκλωφούρησε την «Μονομαχικήν».

Αργότερα εκλήθησαν να διδάξουν στην χώρα μας οι «Αγγοί όπλοδιδάσκαλοι Περονέτ, Ραζέρ (1904 — 1908) Κλαπιέ (1909—1911). Το 1911 έκλήθη ο «Ιταλός Τζερέρσο ο άπείρος μέχρι του 1940 δίδασκε σ' όλας τις στρατιωτικές σχολές. Το 1934 ως το 1936 στή Στρατιωτική Σχολή Γυμναστικής διδάξε ο Ουγγρος λοχαγός κ. Μπάκα και από το 1937 ο «Ιταλός Περόνε».

Στην Γυμναστική Ακαδημία διδάσκουν οι κ. κ. Νικολόπουλος, Τζερέρσο, Περόνε, Γκαζιάνης και Δρίδας. Στο Πανεπιστήμιο ως το 1934 δίδασκει, οι κατά καιρούς καθηγητές της Γυμναστικής και μόνο από το 1934 έδρυσον γήθη το όπλομαχικήν τμήμα της Πανεπιστημιακής Λέσχης στο όποιο δίδαξε ο κ. Τζερέρσο.

Εκτός απ' αυτές τις Σχολές, το οποίο άγώνισμα άσχιζε νά καλλιεργείται και σε διαφόρους Όμιλους. Το 1888 ίδρύεται απ' τον Χ. Γ. Ράλλη ο «Όμιλος των Φιλόθλων» που στα 1896 συγγαίνεται με την μέχρι σήμερα λειτουργούσαν «Αθηνάϊκήν Λέσχην» ή οποία κατά το 1900 μετωνόμασε το τμήμα όπλομαχίας σε σύλλογον «το Ξίφος» με πρόεδρον το στρατηγό Μηλιώτη Κομνηνό.

Το 1908 ίδρύεται υπό την προεδρία του Ιλαίου Γ. Καραμυλίκη ο «Όπλομαχικός Όμιλος Αθηνών». Από το 1910 ως το 1915 ίδρύθη και έλει ταύνησε στην οδό Βερανζέρου και Πατισίων ή αϊθουσα του «Σύλλογου όπλομάχων και σκοπευτών» με διδάσκαλο τον Ραϊσιν. Ο άργωντής της γυμναστικής έστράφη «Πανελλήνιος Γ. Σ.» διέτρεξε τμήμα όπλομαχίας άπό το 1911 μέχρι το 1925 και τή έπανασυνέστησε το 1942 μέχρι σήμερα. Ο «Πειραιϊκός» είχε ομάδα από το 1909 με πρόεδρον το 1915. Παρόμοιο τμήμα διατηρεί ο «Εθνικός Γ. Σ. Στην Θεσσαλονίκη το σπόρ καλλιεργείται από την «Σπάρτικ Κλάμπ» (μετέπειτα «Ούνιον Σπορτίβ» και τέλος ο «Σύλλογος άποφοίτων Ιταλικών Σχολών» και τήν Χ.Α.Ν.Θ. Στην Θεσσαλονίκη το Γ. Σώμα Στρατού δημιουργεί επίσης έν διαφέρουσα κίνησιν στην αϊθουσα των αϊθουσικών της πόλεως. Όπλομαχία έδιδάχθη επίσης στην Καβάλλα από τον γυμναστή Β. Όρφανιδην (πυκνύον της όπλομαχ. Σχολής Ζουανδύλλ) και στην Κέρκυρα από τον γυμναστή Νικολαΐδην (μετεκαταδεδεχθέν ειδίως έν Ρώμην).

Αιτή είνε με δυο λόγια ή Ιστορία της όπλομαχίας στην Ελλάδα. Αλλά ο άναγνώστης θά έχη τήν περιέργειαν να μάθης και τους αθλητές που εϊργάσθησαν γιά το σπόρ αυτό και έδώ σαν νίκης και διέδωσαν τήν σπαρτοκία. Θά τον ικανοποιήσωμεν:

Μετ' έν των πρώτων συμπεριλαμβανεται ο Όλυμπιονίκης και καθηγητής της Πανεπιστημίου κ. Ι. Γεωργιάδης, οι στρατηγοί Πετρόπουλος, Πιερράκος, Μαυρομυχάλης, Καρακάλλος, οι τέως ύπουργοί κ.κ. Νικολόπουλος, Κ. Γεωργακόπουλος, Δ. Ρεδιάδης, Κ. Κοτζιάς και οι κ. κ. Βαλαωρίτης, Χ. Ζαλοκώστας, Δ. Καμπάς, Π. Μάνος, Ε. Σκοτίδης, Κ. Μπέμπης, Κ. Επτάσσης, Τ. Τριανταφυλλάκος, Παπαδόπου Β. Ζακιάδης, Διομήδης, Σ. Νωτάδης, Γ. Πανάς, Γιαννιόπουλος, Θ. Φουστάνος, Κ. Μανωλέσσος, Ι. Καραμαζάκης, κλπ. Μ. ΛΑΜΠΡΙΝΙΔΗΣ

Η ΖΩΗ
ΤΩΝ ΠΡΟΣΚΟΠΩΝ.

— Οι πρόσκοποι της Νεαπόλεως Κρήτης συνεχίζουν τήν «Μάχη της τριανταφυλλιάς»! Δηλαδή φυτεύουν κατά μήκος των δημοσίων δρόμων της πόλεως των και στον δημόσιο κήπο, τριανταφυλλίες.

— Η κοινωνία της Σύρου έπιδεικνύει ζωηρόν ένδιαφέρον διά των Πρόσκοπων. Ο Ιατρός κ. Μ. Γρίσπας προσέφερε νά εκπαιδεύσει θαμνοφόρους των ομάδων είνε τας Πρώτας Βοηθείας, και έκαμε δύο διαλέξεις επί τοι ίδιου θέματος.

— Είν Νάξον επ' εύκαιρία των Έορτών έγένετο έκδρομή είνε Μοναστήρι Άγ. Χρυσόστομου. Κατά τήν ίδιαν περίοδον οι Πρόσκοποι έπεσκέφθησαν φιλοπονητικά καταστήματα και έδόθησαν άπόρους οικογενείας. Τας ομάδας Νάξου διευθύνουν τώρα οι ύπαρχηγούς Ο. Καπετανάκης και Μ. Αβεντισιάν.

— Το Αθλητικό Τμήμα της Τοπικής Έφορείας Έάννης προέδρευε. Η ποδοσφαιρική ομάδα του έπεβλήθη με 1—0 του Ηρακλέους Έάννης.

— Οι Πρόσκοποι της 16ης Ομάδος Λευσοπού (Κύπρου) μάς γράφουν: «Χαιρετίζοντες τας έξελξεις τους της ύποληπτης Έλλάδος και εϊνόμενοι «εϊταχία γιά τον καινούργιο χρόνο και έκπληρωση των έθνικών παθών».

— Οι Πρόσκοποι Θεσσαλονίκης κατόπιν έράνου συνέλεξαν διάφορα είδη χειμερινά κατ' και σιγορέττα, κονιάκ, κτλ., τα ποία απέστειλαν με βουλευτή χαιρετισμού προς το 575 Τάγμα των συνόρων.

Η ΕΛΕΥΘΕΡΑ ΠΑΛΗ

Η Όμοσπονδία Έλευθέρας Πάλης καλεί δι' εϊσην είνε νη κίνησιν συνέλευσιν όλα τα μέλη της. Έπειτα από τα όσα λυπηρά συμβαίνουν στο άγώνισμα αυτό που δόξα είνε ένας Τζιμ Λόντος, θά απαιτούσαμε νά προσέξουν πολύ οι φίλοι αυτού, να φθάσουν σε έν καλό αποτέλεσμα. Πρέπει, τόσο οι παλαιστές όσο και οι φιλάθλοι νά άποφασίσουν να σεβασθούν το «άθλητικό πνεύμα» και νά έγκαταλείψουν, το έλληνικό μειονέκτημα του «φιλότιμου» και τον «άποικισμό». Δεν έπιτόρεται νά καταπνύνουν τόσο νοσηλά τα «άληματα» και οι «ήνουντες» αυτά ή τε είνε δυνατόν να γίνεται ο άθλητισμός άντικείμενο «δεκαρολογίας».

ΝΕΑΙ ΕΚΔΟΣΕΙΣ

— Έκυκλοφόρησε το Τεύχος Άνταναρίου της μοναδικής προσηγορικής Έπιθεωρήσεως «ΠΑΝ ΤΑ ΕΜΠΡΟΣ» με έξαιρετικήν ύλην.

ΤΟ ΠΑΘΗΜΑ ΤΟΥ ΧΩΡΙΚΟΥ

Ένας χωρικός, ξεκίνησε μια μερα από το χωριό του και πήγαινε στην πολιτεία να πουλήσει ένα γαϊδάρου κι ένα πρόβατο που ήτο το λαϊμό του κρεμοταν ένά μεγάλο κούδουνι. Στο δρομο, το χωριάτη, τον αντάμωσαν τρεις κλέφτες. Ο ένας απ' αυτούς ειπε στους συντροφους του:

— Θά του κλέψω το πρόβατο, χωρίς νά πάρη είδηση. — Κι' εγώ θά του κλέψω το γαϊδάρου, πρόσσεσε ο δεύτερος.

— Αυτά που λέτε δεν είνε και τόσο δύσκολα ειπε ο τρίτος. — Εγώ θά του κλέψω τα ρούχα που φορεί.

Ο πρώτος κλέφτης ζύγωσε σε λίγο κρυφά το πρόβατο, το έβγαλε το κούδουνι και το έδεσε στην ουρά του γαϊδάρου, κι έτσι εξακολουθούσε νά χτυπάει ο χωρικός δεν καταλάβε πως του έκλεψαν το πρόβατο.

Στο στρίψιμο του δρόμου, ο χωρικός γύρισε πίσω και ή βλέποντας το πρόβατο του, έτρεξε νά το ζητήσει. Τότε ο δεύτερος κλέφτης πήγε κοντά στον χωρικό και τον ρώτησε τι του συνέβαινε.

Ο χωρικός του απήντησε πως του έκλεψαν το πρόβατο. — Πριν από λίγο είδα το πρόβατό σου, του ειπε ο κλέφτης. Το έβερνε ένας άνθρωπος κατά το δάσος. Αν τρέξεις μπορείς νά τον προφτάσεις.

Ο χωρικός έτρεξε άμέσως νά βρη το πρόβατό του και παρ' όλο που ο κλέφτης νά προσέχει τον γαϊδάρου του. Ο κλέφτης, όμως, μόλις ο χωρικός απομακρύνθηκε από κοντά του, πήρε το γαϊδάρου κι από δω παν οι άλλοι.

Όταν ο χωρικός ξαναγύρισε, χωρίς το πρόβατό του, φυσικά, είδε με κατάπληξη, πως έλειπε κι' ο γαϊδάρος του. Με κλάματα τότε εξακολούθησε το δρόμο του. Σε λίγο κοντά σε μια μικρή λίμνη, αντάμωσε έναν άνθρωπο που έκλαιγε κι' αυτός.

Ο χωρικός τότε τον λυπήθηκε και τον ρώτησε νά μάθη τι είχε κι' έκλαιγε. — Ο άγνωστος, που δεν ήταν άλλος απ' τον τρίτο κλέφτη, του διηγήθηκε πως του είχαν αναβεί τα χείλη να κολλήσουν στην πολιτεία ένά σακκούλι με χρυσάφι και πως εκεί που κοιμόταν στη λίμνη, το σακκούλι γλύστρησε κι' έπεσε μέσ' στο νερό.

— Και γιατί δε βουτάς στο νερό νά βγάλης το χρυσάφι ρώτησε ο χωρικός. — Φοβάμαι πολύ το νερό, γιατί δεν ξαίρω νά κολυμπώ, ά

ΒΡΑΔΥ ΣΤΗ ΓΕΙΤΟΝΙΑ

Μες στη γειτονιά πέφτει ή σκοτεινιά σβήνει και θαμπώνει πιά το δειλί και τήν ώρα αυτή, ή γιγιάτσα πιστή, στην εικόνα ανάδει το καντήλι.

Έφτασε ή βραδυά τώρα τα παιδιά από τα παιχνίδια κουρασμένα έχουν σκορπιστεί κι' έχει μαζευτεί μέσα στο σπιτάκι του καθένα.

Μες στο σιωπηλό βράδυ, ένά δειλό φως φωταίε σε κάθε παραθύρι κι' όλα τα μικρά σπιτία με χαρά τον καλό προσμένουν νοικοκύρη.

Μ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΝΕΚΔΟΤΟ ΤΟΥ ΚΑΝΑΡΗ

Και ένά ανέκδοτο του πυρπολήτη Κανάρη: Όταν ο ήρωικός Πατριάρχης ήταν νά μη στον κόλπο της Χίου γιά νά κάψη τον τουρκικό στόλο που βρισκόταν εκεί, οι ναύτες του που είδαν τα έχθρικά σκάφη νά φυλάν το στόμιο του λιμανιού φοβήθηκαν και του είπαν νά γυρίσουν στα Παρά. «Νά γυρίσω στα Παρά; φώναξε ο άνδρεϊος πυρπολήτης. Ελέπετε αυτούς τους δρόμους που ύψώνονται άπέναντί μας; Όποιους φοβάται άς ριχτή στη θάλασσα κι' άς φάση εκεί κολυμπώντας. Έγώ όμως θά μείνω ακόμα κι' αν φύγετε όλοι σας. Είμαι άποφασισμένος νά δώ τα Παρά μόνο αφού κάψω τήν ναυαρχίδα των Τούρκων».

Έτσι με τή γενναϊότητα του έμπύκωσε και τους άλλους συντροφους του και έκαμε ένά άπ' τα πιο άξιοτάματα κατορθώματα του Έθνους μας.

Ποκρίθηκε ο άγνωστος. Διά όμως είκοσι χρυσές λίρες σ' αυτόν που θά μου βγάλη το σακκούλι απ' το νερό.

Ο χωρικός τότε χαίρεται ήθελε κ' σκέπτεται. «Νά που με λυπάται, ο Θεός και θέλει νά με άποζημιώσει γιάτί έγασα το πρόβατό μου και το γαϊδάρό μου».

Έβγαλε λοιπόν τα ρούχα του και ρίχτηκε στο νερό, όσος όμως κι' αν έψαξε, δε μπόρεσε νά βρη, φυσικά, τίποτε. Όταν βγήκε απ' τη λίμνη είδε πως τα ρούχα του έλειπαν, μα ζι με τον κλέφτη.

Κι' έτσι ο κουτός χωρικός τήν έπαθε και σκεφτόταν πως άλλη φορά πρέπει νά είνε πιο προσεχτικός και νά μην έμπιστεύεται στον πρώτο τυχόντα,

ΟΙ ΛΙΓΟΛΟΓΟΙ ΣΠΑΡΤΙΑΤΕΣ

Κάποτε οι κάτοικοι ένός νησιού του Αιγαίου, έπειδ ή υπέφεραν από πείνα έστειλαν στη Σπάρτη έναν αντιπρόσωπο γιά νά ζητήσει τρόφιμα. Αυτός όμως αντί νά έκθέσει τήν κατάσταση των συμπατριωτών του με λίγα λόγια, έξεφώνησε έναν λόγο μακροσκελές, σπασμένο. Όταν τελείωσε, οι Σπαρτιάτες του είπαν: «Από τον έπιλόγο σου δεν καταλάβαμε τίποτε. Τήν είσαγωγή σου τήν λησμονήσαμε...» Και χωρίς νά του δώσουν καμιά σημασία τον άφησαν νά γυρίσει άπρακτός στην πατρίδα του. Τότε οι κάτοικοι του νησιού έστειλαν στην Σπάρτη έναν άλλον άπεσταλμένο, που τον συμβούλεψαν νά ναι όσο μπορεί πιο σύντομος. Αυτός τότε πήρε μερικά σακιά και άφοδού παρυσίασθηκε στη Συνέλευση των Σπαρτιατών, τους τα έδειξε και ειπε: «Είνε άδειανό. Γεμίστε το».

Οι Σπαρτιάτες πήραν πράγματι τα σακιά και τα γεμίσαν με στάρι. Κι' όταν ο άπεσταλμένος, φεύγοντας, τους έέφερα σε τίς ευχαριστίες του του είπαν: — Άλλη φορά νά συστήσεις στους συμπατριώτες σας νά είνε λιγότερο φλύαροι. Ότι ήσαν άδεια τα σακιά σας το είδαμε με τα αυτιά μας. Ότι έπρεπε νά τα γεμίσαμε το καταλάβαμε.

ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Τ' αποτελέσματα του μεγάλου μας διαγωνισμού Στο αϊνίμα «Κλείσε τα μάτια σου και δες με» που ή λύση του είνε το Σκοτάδι, πολλά παιδιά μας απήντησαν με άσπια ποιηματάκια, με ζωγραφίες και εκθέσεις.

Οι καλύτερες όμως απαντήσεις ήσαν της μικρής Χριστίνας Αναργούρου (άπό τον Πειραιά), του ήκρον Δημήτρη Κάντη και του Παναγιώτη Διακάνη. Και τα τρία αυτά παιδιά παίρνουν ως βραβείο ένά όροιο βιβλίο με τον τίτλο: «Καλντοτέρα παιδιά».

Ας περάσουν λοιπόν, από τα έσπεια μας Ρηγάλλης 4, νά πάρουν τα βραβεία τους.

Πολύ ώρες ακόμα άπαντήσε μες έστειλαν και οι: Μαρία Ασλάνη, Τάσος Ασλάνης, Μιχαήλ Μαδιάς, Καίτη Σκανδάλη, Έπαμεινώνδας Φίλης και μικρό Θεοφιλοπούλου. Και σ' όλο αυτά τα παιδιά δίνουμε Έπαινο.

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 37

ΣΚΟΤΩΝΟΝΤΑΣ ΤΗΝ ΩΡΑ...

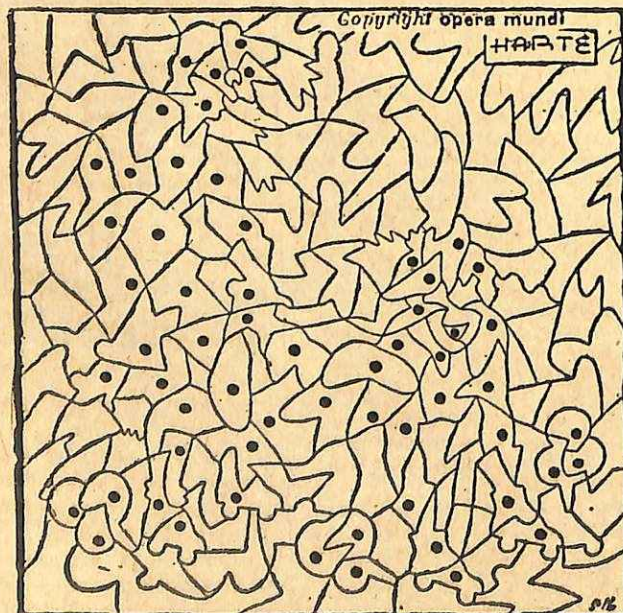
Οριζοντίως:

- 1) Μουσικόν ὄργανον.
- 2) Στρατιωτική περισκελίσ.
- 3) Αναφορική αντίωνυμία.
- 4) Μουσικὸς φθόγγος.—Πρό λεις.
- 5) Μουσικὸς φθόγγος.—'Αν τωυμία (θηλ.).
- 6) Τίτλος ἐργατικῶ ὄργανι σμου.
- 7) Εὐρίσκεται ἐν ζωῇ. — 'Αρθρον (πληθ.).
- 9) Τὰ ζωντανὰ (δημ.).
- 10) Σύνδεσμος ὑποθετικός.
- 11) Ἡ ἴδια λέξις με τὴν πρῶ- την τοῦ ὑπ' ἀριθ. 5.
- 12) Τὸ διαβάζουμε. — Θεό- της αἰγυπτιακή.
- 13) Μονὰς βάρους.— Νῆσος τῶν Κυκλάδων.
- 14) Τὸ πρῶτον συνθετικὸν μίας μεγάλης πόλεως τῆς Καλ- λιστορίας.— Προσωπική ἀν- τωυμία (αἰτ.).
- 15) Σύνδεσμος. — Σκέτο.
- 16) Δὲν ἔχει ὑπότι.— Κάθε Κυριακὴ καὶ ἑορτὲς εἶνε γεμά- τος.

Καθέτως:

- 1) Κεφάλαιον τῆς μουσικῆς ἐκπαιδεύσεως. — Ἡ παρατυ- πία σὲ κάθε παιγνίδι.
- 2) Ἐταιρία φωτογραφικῶν μηχανῶν. — Σύγχρονον στρα- τιωτικὸν Σῶμα.
- 3) Λαϊκὴ ἔκφρασις σημαίνου- σα τὸ τέλος.—Εἶνε ἀνυπόφορα αὐτὴ τὴν ἐποχὴ.
- 4) Ἄπαντα. — Μουσικὸς φθόγγος.
- 5) Τρέχει.
- 6) Ὄνομα ἀμερικανικόν.— Ἀπαγορευτικὸν μόριον. — Πα

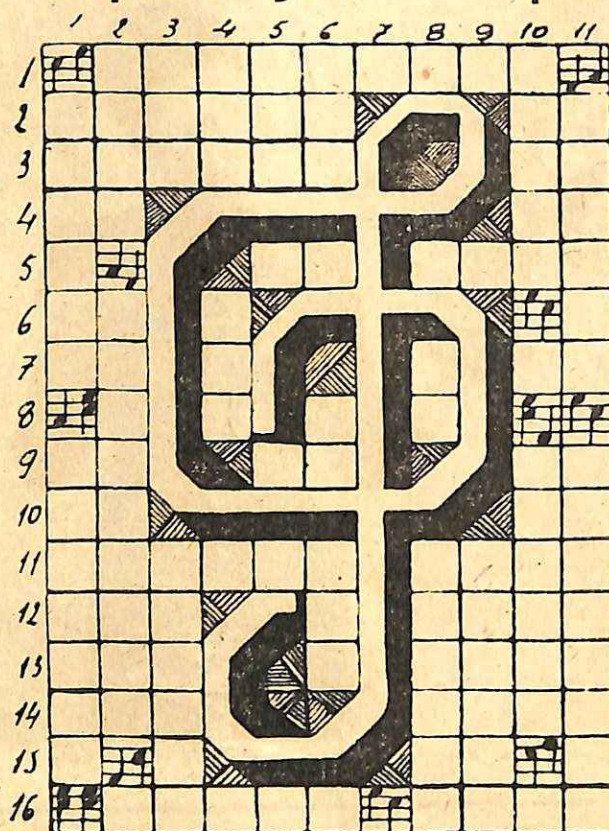
ΓΙΝΕΣΘΕ ΣΚΙΤΣΟΓΡΑΦΟΙ

*Αν γεμίσετε με τὸ μολύβι, τὰ κομμάτια ποὺ εἶνε σημειωμένα με μιά τελεία, θὰ ἔχετε ἓνα ὄμοιο σκίτσο!

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 40

Σταυρόλεξον ὑπ' ἀρ. 18

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

- 9) Τότε πρέπει νὰ γίνεταί κάθε ἐπείγουσα δουλειά μας.
- 10) Ἀνήκουν στὴ μουσική.— Τὸ ὄρος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐτεκά- θισε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε.
- 11) Εἶδος μουσικῆς συνθέσε- ως.—'Αρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀ- σίας θεωρουμένη ὡς ἀποικία τῶν Σινωπέων.

- 9) Τότε πρέπει νὰ γίνεταί κάθε ἐπείγουσα δουλειά μας.
- 10) Ἀνήκουν στὴ μουσική.— Τὸ ὄρος ἐπὶ τοῦ ὁποῖου ἐτεκά- θισε μετὰ τὸν κατακλυσμὸν ἡ Κιβωτὸς τοῦ Νῶε.
- 11) Εἶδος μουσικῆς συνθέσε- ως.—'Αρχαία πόλις τῆς Μ. Ἀ- σίας θεωρουμένη ὡς ἀποικία τῶν Σινωπέων.

(Ἐστάλη ὑπὸ
ΕΜΜ. Π. ΔΙΑΚΑΚΗ)
ΛΥΣΙΣ ΤΟΥ ΣΤΑΥΡΟ-
ΛΕΞΟΥ ΑΡ. 17

(Τὸ Σταυρόλεξον τοῦ προηγου-
μένου φύλλου ἐπῆρεν ἐκ λά-
θους τὸν ἀρ. 16, ἐνῶ ἦτο τὸ
ὑπ' ἀριθ. 17).

Οριζοντίως:

- 1) Τριαντάφυλλο.
- 2) Ἀσπροπόταμος.
- 3) Ὁλόασσι.— Ἄπαρ.
- 4) Ἡλύσια.— Ὀρμιάς.
- 5) Ὀρία.— Παρίσιοι.
- 6) Σάλτισμπουργκ.
- 7) Ἀναμνηστικόν.

Καθέτως:

- 2) Ρωσία.— Λάρισα.
- 4) Ἀποίλης.— Ἀθλία.
- 6) Τύπος.— Ἀμποσον.
- 8) Φωτεινὸν.— Ρίπος.
- 10) Λίμνη.— Μασούρι.
- 12) Οὐστάσα.— Ὄρνιο.

Αἶνιγμα

*Ἐνα νησί ἑλληνικὸ
εἶνε τὸ θηλυκὸ μου
κι' ἓνα καλὸ φαγώσιμο
εὐδὺς, τὸ οὐδὲτό μου.

Ορδογώνιον

++++++

Οριζοντίως: Ἀρχαῖος ποιη-
τῆς. Καθέτως: Θεά, Εὐρωπαί-
κον Κράτος, νῆσος Κυκλά-
δων, πόλις τῆς Κρήτης. Νῆσος,
'Ανεμο ἀντωνυμία.

Πυραμὶς

+++++

Καθέτως: Εὐρωπαϊκὸν Κρά-
τος. Οριζοντίως: Προσταγῇ
πόλις τῆς Ἀλβανίας, Ἑλλην
ποιητὴς χώρα τῆς Ἀφρικῆς.

Πρόβλημα

Πόσες μεταβολές ἡμπορεῖ
νὰ πάρῃ ἡ λέξις Σ κ ὠ ρ ος διὰ
νὰ καταλήξῃ ἀπορος.

Λύσεις
τῶν προηγουμένων

ΑΙΝΙΓΜΑ: Ἀέριον.—'Εριον
—Ριον.—'Ιον.—'Ον.
ΓΡΙΦΟΣ: Εἰς οἶνον ἀριστος
ἀμύνεσθαι περὶ πά-
της.

ΚΥΒΟΛΕΞΟΝ: Α Π Α Σ
Π Ε Ρ Τ
Α Ρ Η Ν
Σ Ι Ν Α

ΒΙΟΜΗΧΑΝΙΚΗ
ΕΠΙΘΕΩΡΗΣΙΣ

*Ανεξάσπτητον ὄργανον ἐ-
ρευνῆς τῶν οἰκονομικῶν
καὶ βιομηχανικῶν παρὰ-
βλάσεων τῆς Χώρας.
'Ο ἀρτίωτερος δημοσιο-
γραφικὸς Ὀργανισμὸς τοῦ
ἑλληνικοῦ οἰκονομικοῦ
τύπου.

Διευθυντής:
ΣΠΥΡ. Α. ΖΩΒΟΥΛΗΣ
ΓΑΚΤΙΚΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑ-
ΤΑΙ: Εἰδικοί ἐπιστήμο-
νες καὶ διαπρεπεῖς δημο-
σιογράφοι.
'Εκδίδεται ἐν Ἐθνεῖς
'Ετος ἰδρύσεως 1934

Γραφεῖα: Λεωφόρος Ε.
Βενιζέλου 16, Τηλεφῶνα
22.604 καὶ 35.221
Συνδρομηταὶ ἐγγράφον-
ται ἐπ' εὐθείας εἰς τὰ
Γραφεῖα μας, ὅπου τὰ
λύνονται καὶ δλοῖ οἱ τόμοι
τῶν προηγουμένων ἐτῶν

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

Κυριακή, 26 Ἰανουαρίου:

ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ ΕΚΠΟΜΠΩΝ

26 ΙΑΝ.-1 ΦΕΒΡ.

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 14.00 (Τὸ λογοτεχνικὸν τέταρτο τοῦ κ. Στρατῆ Μυριέλη).
- 16.20 (Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα: «Τὰ ὅρια» ἀπὸ τὸν κ. Θέμο Ποταμιάνο).
- 17.30 (Ὀμιλία).
- 19.30 (Πολιτικὴ ὁμιλία).
- 20.45 (Τὰ ἑλληνικὰ ζητήματα).
- 21.30 ΣΚΕΤΣ.
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 07.45 (Παλιὰ μουσικὴ με ἔργα Χαϊντέλ).
- 11.10 ('Αναμετάδοσις τῆς Συμ- φωνικῆς συναυλίας τῆς Κρατικῆς Ὀρχήστρας Ἀ- θηνῶν ἀπὸ τοῦ θεάτρου «Ὀ- λυμπία».)
- 22.00 Ἡ ὈΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
- ΟΠΕΡΕΤΤΑ
- 16.00 (Διάφορες ἐπιλογές)
- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 10.30 (Δίσκοι).
- 19.40 (Κρητικὰ δημοτικὰ τρα- γούδια ἀπὸ τὸν ὁμιλο Ἐμ- μανοὺλ Περάκη)
- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 13.30 (Ἡ Ὀρχήστρα Σουγιουλ- διφόροι Ἑλληνες καλλιτέ- χναι τοῦ τραγουδοῦ καὶ χορωδίες).
- 16.30 (Τὸ χαρναῖκο συγκρότη- μα τοῦ Φέλιξ Μέντελσον).
- 17.15 (Χορευτικὸ πρόγραμμα).
- 21.30 (Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν ὧν ἀκροατῶν).
- 23.05 (Τραγούδια ἀπ' τὸ συγ- κροτήμα «Ἰνκ Σπότης»)
- 23.20 (Χορευτικὸ πρόγραμμα)

- Δευτέρα, 27 Ἰανουαρίου:
- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 08.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς ὁμι- λίας: «Τὰ πρῶτα φορέματα τοῦ παιδιοῦ» ἀπὸ τὸν κ. Σ. Βέρα).
- 18.20 (Πνευματικὲς μορφές: «Ἠ- μόκριτος» ἀπὸ τὴν κα- Στεφάνια Χατζάκη).
- 19.30 (Ἡ Ὀρα τῶν φίλων τοῦ Ραδιοφῶνου: «Ραδιοφῶνι- κά νέα» ἀπὸ τὸν κ. Κώστα Καραγιάννη).
- 22.20 (Μουσικὴ ὁμιλία).
- Ἡ ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
- 17.30 (Ἡ παιδικὴ Ὀρα: «Πίπινος» «Γουρουνοῦ» «Νανούρισμα τῆς κούκλας» «Φλόγα καὶ καπνός»)
- ΡΕΣΙΤΑΛ
- 22.30 ('Εργὰ Σοῦμπερτ ἀπὸ τὴ μεσοφωνία Κα Ν. Φραγκῆ Σηπλιοπούλου).
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 12.00 (Μουσικὴ ἀπὸ τὸν κ. Κώστα Καραγιάννη).
- 16.30 ('Εργὰ τοῦ Σοῦμπερτ)
- 21.15 ('Εκλεκτοὶ δίσκοι).
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 13.30 (Λαϊκὰ ρωσικὰ τραγούδια ἀπὸ χορωδίας)
- 14.30 (Οἱ ὀρχήστρες Ἐρικ Κο- ούτς, Ἀλμπερτ Σάντλερ καὶ Φίλ Γκορν).
- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.00 (Δίσκοι).
- 19.40 (Δημοτικὰ τραγούδια ἀπὸ τὸν ὁμιλο Κ. Ζακυνθίου)
- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.15 ('Ελαφρὸ μουσικὸ πρό- γραμμα).

- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθέ- να).
- 18.00 ('Ελαφρὰ ἑλληνικὰ τρα- γούδια)
- 22.00 (Ἡ ὀρχήστρα Κουστὲλ- νετς).
- 23.20 ('Ελαφρὰ μουσικὴ γιὰ τὰ ἴα)
- 23.35 (Μουσικὸ κόκτεϊλ).

Τρίτη, 28 Ἰανουαρίου:

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 12.00 (Ὀμιλία).
- 13.50 (Τέχνη καὶ Ζωή: «Γιατὶ πρέπει νὰ διαβάσουμε τοὺς κλασσικοὺς» ἀπὸ τὸν κ. Κλ. Παρσάχο).
- 17.30 (Ἡ Ὀρα τῶν Νησιῶν: «Κρητικὸ χειμωνιάτικο γλέντι» ἀπὸ τὸν κ. Μ. Ἀνδρουλιδάκη).
- 19.30 (Ἡ Ὀρα τοῦ Ἀγρότου καὶ τοῦ ναυτιλλομένου).
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 13.30 ('Εργὰ τοῦ Σοῦμπερτ)
- 14.30 (Δίσκοι κατ' ἐκλογὴν τῶν ἀκροατῶν)
- ΜΕΛΩΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΕΚΠΟΜΠΗ
- 22.00 ('Αποσπάσματα ἀπὸ τὴν ὅπερα τοῦ Βέρνι: «Αἰ- τας» με σολίστ καλλιτέχνες τῆς Λυρικῆς Σκηνῆς καὶ τῆς Συμφωνικῆς Ὀρχήστρας τοῦ Σταθμοῦ με διευθ. τὸν κ. Α. Ζώρα).
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.15 (Δίσκοι στὴν τύχη)
- 21.15 (Παλιὰ κατὰ τὴν ὁμιλο Ἀθανασίου)
- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.00 ('Ελληνικὰ τραγούδια)
- 12.00 ('Ελαφρὸ πρόγραμμα)
- 16.30 (Τραγούδια με τὴν Κούλα Νικολαΐδου)
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθέ- να)
- 17.50 ('Ελαφρὰ καὶ ρυθμοί).
- 23.20 ('Ελαφρὰ μουσική)

Τετάρτη, 29 Ἰανουαρίου:

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 08.10 (Τὸ πεντάλεπτο τοῦ σπι- τιοῦ: «Τὰ παιχνίδια τῶν μικρῶν παιδιῶν» ἀπὸ τὸν κ. Δ. Ζήση).
- 12.20 (Ἡ Ὀρα τῶν φιλοτελι- στῶν)
- 13.30 (Ἡ Ἑλλάδα στὸν Ἀγῶ- να)
- 19.30 (Πολιτικὴ ὁμιλία)
- Ἡ ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
- 17.30 (Γιὰ τὰ παῖδα 8-12 ἐτῶν: «Ἐλάτε νὰ τραγουδήσου- με», «Μαθήματα ρεθμικῆς»)
- 22.00 ΜΟΥΣΙΚΟΦΙΛΟΛΟΓΙΚΗ ΒΡΑΔΥΑ.
- 22.20 Ἡ ὈΡΧΗΣΤΡΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 14.40 (Ποικίλο πρόγραμμα)
- 17.50 ('Εκλεκτοὶ δίσκοι)
- 23.35 (Νυκτερινὴ μουσικὴ)
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 23.20 (Γαλλικὰ κανταβενέτες).
- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.00 (Δίσκοι)
- 19.40 (Μουσικὰ τραγούδια ἀ- πὸ τὸν ὁμιλο Σ. Παλῶ- γου ποὺ διαδίδει τῆς Ἑ- θνικῆς μουσικῆς).

- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.15 ('Ελαφρὸ πρόγραμμα)
- 12.00 ('Ελαφρὸ πρόγραμμα)
- 16.30 (Φωνοταίριες)
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθέ- να)
- 21.15 ('Ο Γιάκοβλεφ με τὴ Μαί- ρη Λῶ καὶ τὸ «τρίο Σπάρξ»)

Πέμπτη, 30 Ἰανουαρίου:

- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 08.10 (Τὸ πεντάλεπτο τῆς νυνά- κας: «Αἱ Ἑλληνίδες κατὰ τὴν κατοχὴν» τοῦ κ. Δ. Κουτσογιαννοπούλου)
- 13.50 (Ἡ φυσιογνωσία τῆς Ὀρας).
- 19.30 (Γιὰ νὰ γνωρίσουμε τὴν Ἑλλάδα: «Ἡ ἐπικοινωνία μας με τὴ Σπάρδα» ἀ- πὸ τὸν κ. Α. Ζώρα)
- 22.20 (Τέχνη καὶ Ζωή: «Ἡ ζωὴ τῶν διδασκῶν» τοῦ κ. Α. Καραγιάννη)
- 18.00 Ἡ ΕΦΗΜΕΡΙΔΑ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
- Ἡ ΩΡΑ ΤΟΥ ΠΑΙΔΙΟΥ
- 17.30 (Γιὰ τὰ παῖδα 12-14 ἐτῶν: «Ἡ Εφημερίδα»)
- ΡΕΣΙΤΑΛ
- 22.30 ('Εργὰ γιὰ πιάνο ἀπὸ τὴν κα Μαρία Παπαγιάν- νου — Χερμουζίου)
- ΜΕΛΩΔΡΑΜΑΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 14.30 ('Αποσπάσματα ἀπὸ διά- φορες ὀπερές)
- ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.15 (Δίσκοι στὴν τύχη)
- 19.40 (Μουσικὴ ἀπ' ὅλον τὸν κό- σμο)
- 23.20 (Τραγούδια τοῦ Ροβίου ἀ- πὸ τὴν χορωδία Τσιλιφ)
- ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 08.00 (Δίσκοι)
- ΕΛΑΦΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 12.00 ('Ελαφρὸ πρόγραμμα)
- 13.30 (Τὸ καυτερό «Χὰρ κλάμπ» τῆς Γαλλίας καὶ τὸ σεττὲτο τοῦ Μπένι Γκούτμαν)
- 16.30 (Στους ρυθμοὺς τοῦ δῶν)
- 17.00 (Μουσικὴ γιὰ τὸν καθέ- να)
- 21.15 (Ποικίλο πρόγραμμα με τὴ Ροβίττα Σεργάνο καὶ τοὺς παιδίστρα Μπῆλο Μάνερλ καὶ Κάρλο Γκιμπόν)
- 22.00 (Τραγούδια με τὴ Στέλλα Γκρέκα)
- 23.35 (Χορευτικὸ πρόγραμμα)
- Παρασκευή, 31 Ἰανουαρίου:
- ΟΜΙΛΙΑΙ
- 13.30 (Ἡ Ὀρα γιὰ τὰ πίνχρο- να προβλήματα: «Ἐγγὴν καὶ πολιτικὴ» ἀπὸ συναρ- γάτην)
- 17.50 (Ἡ Ὀρα τῆς Ἑγκυκλοπα- είας: «Τὸ γυμνάσιον ἀπὸ τὸν κ. Δ. Δόσι)
- 18.20 (Ἡ θερηκευτικὴ Ὀρα: «Οἱ τρεῖς ἱεράρχαι» ἀπὸ τὸν κ. Φάνη Μιχαλόπου- λο)
- 19.30 (Ἡ Ὀρα —δ— Ἀγρότου καὶ τοῦ Ἑργατοῦ)
- ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
- 12.00 (Μουσικὴ ἀπὸ τὸν κ. Κώστα Καραγιάννη)
- 18.00 (Παλιὰ μουσική)
- 18.10 (Βυζαντινὴ μουσικὴ ἀπὸ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελὶς 43

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 26 ΙΑΝ.-1 ΦΕΒΡ.

ΚΥΡΙΑΚΗ, 26 Ιανουαρίου:

Πρωινό Πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Παλαιά μουσική (δ).
Χαϊντέλ : Κοντσέρτο γκρόσσο σε σόλ μετζ., έργο 6 αρ. 1 για όρχηστρα.
Εκτέλεσις από το «Κολ-λέγκιουμ μουζίκουμ» Διευθ. Χέρμαν Ντίνερ.
08.00 Άνκμετάδοσις της θείας λειτουργίας από τον Ιερό Ναό της Μητροπόλεως.
10.30 Δημοτικά τραγούδια και χοροί (δ).
10.50 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

Μεσημερινό πρόγραμμα

- 11.00 Άνκμετάδοσις από το δέκτρο «Ολύμπια» της συμφωνικής συναυλίας της Κρατικής Ορχήστρας Αθηνών. Διευθυντής ορχήστρας ο κ.

- η χορωδία του κ. Θεοδοσίου Γεωργιάδου).
12.00 (Βραβυνό κοντσέρτο).
ΜΟΥΣΙΚΗ ΔΩΜΑΤΙΟΥ
23.20 (Σούμπερτ: Κοντσέρτο για έγχορδα: «Ο Θάνατος και η Κόρη».)
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
13.40 (Έθνικοί ελληνικοί χοροί).
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Ελληνικά τραγούδια).
08.15 (Ελαφρό πρόγραμμα).
14.30 (Δίσκοι κατ' έλεγχο ή ακροατών).
16.30 (Συμφωνική τζάζ).
17.00 (Μουσική για τον καθένα).
21.15 (Ελληνικά τραγούδια).

Σάββατον 1 Φεβρουαρίου:

- 08.10 (Το πεντάλεπτο της νοικοκυράς: Όδηγος για το νοικοκυριό).
12.20 (Ομιλία).
18.20 (Η ανοικοδόμησις της Ελλάδος).
19.30 (Τέχνη και ζωή: «Ο πνευματικός πολιτισμός στην έπαρχια», από τον κ. Π. Φλώρο).
ΕΦΗΒΙΚΗ ΩΡΑ
17.30 («Φιλοσοφία» παιδιών. «Διότις» και «Η ζωή του Χαϊντέλ».)
ΣΟΒΑΡΑ ΜΟΥΣΙΚΗ
14.30 (Έργα Σούμπερτ).
19.40 (Διάσημοι σολιστ).
22.00 (Η «Χορωδία Αθηνών» σε έργα Σούμπερτ).
21.15 ΤΟ ΣΕΞΤΕΤΤΟ ΤΟΥ ΣΤΑΘΜΟΥ.
ΠΟΙΚΙΛΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.15 (Δίσκοι στην τύχη).
13.30 (Τραγούδια από την «Εργασία Ζάκ και τον Πέτερ» Άντερς).
ΔΗΜΟΤΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
08.00 (Δίσκοι).
18.00 (Αποδελαισιακά τραγούδια από τον δίσκο «Στα μάτια Χατζηδάκη».)
ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΜΟΥΣΙΚΗ
12.00 (Ελαφρό πρόγραμμα).
16.30 (Ρομπινς και κόγγρες).
17.00 (Μουσική για τον καθένα).
22.30 (Χορευτικό πρόγραμμα).
23.20 (Έκπομπή από το «Μεθυσμένο Φεγγάρι».)

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 44

Θεόδωρος Βαβαγιάννης.
Σολιστ η Κα Σουλζιζ.
Κωνσταντίνος Κουλάς, διόλκ.

Μότσαρτ : «Ντόν Τζο-βάννι», εισαγωγή.
Μότσαρτ : «Συμφωνία κοντσέρτα» για διόλκ, διόλκ και όρχηστρα. Πρώτη εκτέλεσις.

Μενελάου Παλλαντίου : «Νάρκισσος», συμφωνικός μύθος. Πρώτη εκτέλεσις.
Μπράμς : «Τραγική εισαγωγή».

Τσαϊκόφσκι : «Ρωμαιο-σκι» και «Ιουλιέττα», εισαγωγή-φαντοσία.

Κατά το διάλειμμα της συναυλίας θα μεταδοθώ δι-μιλία του κ. Αγγέλου Προ-κόπιου με θέμα τις εικασ-τικές τέχνες.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-κή. Άνκμετάδοσις από το Λονδίνο.

13.10 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

13.30 Η δευτέρα έκπομπή του προγράμματος των άνηκτων του «ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ». Συμμετέχουν η ορχήστρα Σουγιούλ.

Τραγούδι από την Κούλα Νικολαΐδου, τον Κώστα Μανιατάκη, τον Τάση Μαρούδα, τη χο-ρωδία «Αθηνά» και τη χορωδία του Σουλ-λόγυ προς διάδοσιν της Εθνικής Μουσικής, που διευθύνει ο κ. Σι-μούν Καραζός. (Άναλυ-κόν πρόγραμμα δημο-σιεύεται στη Σελ. 18).

14.00 Το λογοτεχνικό τε-ταρτο του κ. Σταχτή Μυριόλη.

14.15 «Εμείς κι' ο κόσμος». Ραδιοφωνική σκηνοθεσία του κ. Κώστα Κροντηρά.

16.00 «Επιλογές από όπε-ρέττες (δ)».

Κύνες : «Λαϊκή Χα-μλίκι». Η «Ορχήστρα της Γερμανικής Όπερας του Βερολίνου. Διευθ. ο συν-θέτης.

Μπερτέ : «Το σπίτι των τριών κοριτσιών» (σε μου-σική του Σούμπερτ). Σο-λίστ οι Άννυ Φρίντ, Λίζλ Μπλέκ, Λούμπα Σίμαν, Κάρλ Κάρλ, Ούλριχ Μπέρνερ και Ζάντε. Συνο-δεύει η Φιλαρμονική του Βερολίνου.

Φοίμ : «Ραζ-Μαοί». Η «Ορχήστρα της Γερμα-νικής Όπερας του Βερο-λίνου. Διευθ. Χανσγκόργκ Όττο.

Εσπερινό πρόγραμμα

16.20 Για να γνωρίσωμε την Ελλάδα.

«Τα ψάρια μας» από τον κ. Θ. Ποταμιάνο.

16.30 Οι γαβάνες του Φέ-λιξ Μέντελσον (δ).

16.45 Γαλλική έκπομπή.

17.15 Χορευτικό πρόγραμ-μα (δ).

17.50 «Ομιλία».

«Πάμε ταξίδι», από τον κ. «Άγγελο Δόξα».

18.00 Συνέχεια χορευτικού προγράμματος (δ).

18.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Πολιτική ομιλία.

19.40 Κρητική δημοτική τραγούδια από τον δι-μילו Έμμ. Παράκη.

Κοντυλίες ήρακλειώτι-κες.

Συρτός χανιώτικος. Χορός άνωγειανός. Κοντυλίες σπειρακές.

20.00 Έκπομπή των Ένό-πλων μας Δυνάμεων.

20.30 Β' δελτίο ειδήσεων και πολιτική ομιλία.

21.00 «Εμείς κι' ο κόσμος».

21.20 «Αθλητικές ειδήσεις».

21.30 Η ώρα των άκροατών Δίσκοι της εκλογής των

22.00 Τελειώσις ελληνικής έπιτυχίας (δ).

22.20 Η «Ορχήστρα του Σταθμού».

23.00 «Εμείς κι' ο κόσμος».

23.05 Τραγούδια από το συγκρότημα «Ιων Σπότης».

23.20 Χορευτικό πρόγραμ-μα (δ).

24.00 Τέλος του προγράμ-ματος.

ΔΕΥΤΕΡΑ 27 Ιανουαρίου:

Πρωινό πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή νυχνοατική
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Επανάληψις του άγ-γλικού μαθήματος
08.00 Δημοτική μουσική (δ)
08.10 Το πεντάλεπτο της ύγειας.
«Τα πρώτα φορέματα του παιδιού», από τον κα-θηγητή κ. Σόλωνα Βέρα.
08.15 Έλαφρά μουσική (δ)

Μεσημερινό πρόγραμμα

- 12.00 Μουσικές σελίδες (δ)
Μαρσέλ Πουτί : «Χορού μενη εισαγωγή». Η «Ορχήστρα του Βελγικού Ραδιο-φωνίας των Βρυξελλών. Δι-ευθ. Φράντς Άντρέ.
Σοπέν : Σπουδή σε μι-μετζ., έργο 10 αρ. 3 «Ο πλανήτης Ραούλ Κοτσάλ-σκυ.
Ραβέλ : «Ισπανική οα-ψωδία» (Πρελούδιο στη νύχτα. Μαλαγκένια. «Αυ-πανέος. Γιορτή». Η φι-λαρμονική της Φιλαρμω-νικής Διευθ. Λεοντόλδος Στοκόφσκι.
12.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.
13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-κή. Άνκμετάδοσις από το Λονδίνο.
13.10 Συνέχεια της έκπομ-πής των Βρετ. Δυνά-μεων.
13.30 Λαϊκά ερωτικά τρα-γούδια από τον δίσκο «Το δαχτυλίδι της κορι-τσιού μου» και «Αχ. άγα-πημένη μου». Το συγκρό-τημα Συμεώνωφ με σολιστ τον Λιέμεσεφ.
«Ο άντρας μου είναι Κοζάκος», ούκρανικό (δισ-κός. Σκόσκο Μπορόβσκι). Η Λιτβινένκο - Βόλγκε-μουντ με συμφωνικό συγ-κρότημα από σπουδαστάς του Ώδείου Κιέβου. Δι-ευθ. Άλμπερτ Σάντλερ.
«Αχ. έσύ Καλίνουτ-κας». Στρατιωτικό συγκρό-τημα. Διευθ. Αλεξάντροφ. Σολιστ οι Σίλωφ και Νι-κίτιν.
«Ντούνια ή ύφάντρια». Το συγκρότημα «Αλεξάν-τροφ». Σολιστ ο Λιουγκα-βόι.
«Το τραγούδι του ναύ-τη» (Ζαχάρωφ). Το χορευ-τικό συγκρότημα Πιάτιν-τσκι. Σολιστ οι Καζμίν και Ζαχάρωφ.
Σταυρικά τραγούδια ά-πό το Σαράτοφ. Τραγού-δι η Ρουσιάνοβα με συ-νοδεία ούκρανικών από τον Μαζάκωφ.
13.50 «Εμείς κι' ο κόσμος»
14.10 Μουσικό διάλειμμα (δ)
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Οι όρχηστρες «Εοικ-Κέουτε», Άλμπερτ Σάν-τλερ και Φίλ Γκρήν (δ)

Εσπερινό πρόγραμμα

- 16.00 Χορευτικό πρόγραμ-μα — Α. νυχνοατικές.
16.15 Μάθημα αγγλικής.
16.30 Έργα Σούμπερτ (δ)
Σονάτινα για πιάνο και διόλκ σε σόλ έλας., έργο 137 αρ. 3 (Άλλέγκ-ρο Τζούστο. Άντάντε Με-νουέτο. Άλλέγκρο διδά-το. Ό πιανίστας Άρθου-ρος ντε Γκοφφ και η δι-ολίστρια Έζόλδη Μένγκες.
16.45 Γαλλική έκπομπή.
17.00 Μουσική για τον κα-θένα (δ).
«Η μικρή Τονκινέζα», τοπ-στέπ «Σκόττο, Κοι-σινέ». Η ορχήστρα «Αλ-φόντο. Κάμπλι. Σφόνι-ιν» από τον Ρόναντ Γκώλντ.
«Ποτέ δε βοέχει, μ'ά κά-νει καταλυσμός», από την ταινία «Η άνσπη βρίσκει τον Άντι Χάουτς» (Γκέρ-ντων. Ράβελ). Η Τζού-νιτ Γκάλαντ με την ορ-χήστρα Χάους Σάνικ.
«Ένα γιορταστικό ποτό», έπιλογή (Αδώνελ Μάν-κτον). Η «ονήττα Θεά-τρον του Λονδίνου.
«Όλ' αυτά που είπα-ς» (Κένν. δίσκος. Τού-σον). Η ορχήστρα Τζόρτζ Μελακρίνο. Τραγούδι ο ίδιος.
«Ντόουν γκορέντ υπο-γκυ-γούγκυ» (Άρθουρ Γρίνγκ). Η συνθέτης και ο Ρέτζιναντ Φόρτς.
«Παπαδόπου» (Μαρτέ). Η ορχήστρα «Αλεξάντο Κάμπλι. Σφόνιγιν» από τον Ρόναντ Γκώλντ.

«Δέκα καρφίτσες στον ουρανό», από την ταινία «Άκουσε, άγαπημένη» (Μάκ Κάρνυ. Έτζεο). Η Γζούντυ Γκάρλντ με την ορχήστρα Χάρρυ Σό-σνικ.

17.30 Η ώρα του παιδιού (Νηπιακή ώρα)
«Πιπίνο», «Γουρουνά-κι» (παραιμυθάκι). Νανού-ρισμα της κόκκας (τρα-γουδάκι). «Φλόγα και κα-πνός» (ποίημα).

18.00 Έλαφρά ελληνικά τραγούδια (δ)

«Η ζωή θανατίζει για-μάς», ταγκό (Κοφινιώτη, Πόγγη). Η Κάκια Μένδρη με την ορχήστρα Α. Γεωρ-γιάδη.

«Αγάπη φωλιά», βάλς (Γιαννουκάκη, Παπαδο-πούλου). Η Ζαννί και ο Παπαδόπουλος.

«Αγαπούλα, αγαπού-λα», ταγκό (Ίσκαβίδη, Μαργαρίτη). Η Φώτης Πολυμέρης με την ορχή-στρα Βέλλα.

«Λεμονιά», φδξ-τότ (Κοφινιώτη, Ζαχαροπού-λου). Η «Αλκη Παγώ-νης και η Δώρα Κισίλου με συνοδεία της ορχή-στρας «Οντέον». Διευθ. Βιτάλης.

«Ηρθες άργά», ταγκό (Κοφινιώτη, Βέλλα). Η Κάκια Μένδρη με την ορ-χήστρα Α. Γεωργιάδη.

«Θά σε φιλήσω κι άε-μην το θέλεις» (Τσόγγα, Βέλλα). Η Μπέσυ Μαρ-τέν με την ορχήστρα Βέλλα.

18.20 Πνευματικές υποφές.
«Δημοκρίτος», από την κ. Στεφανία Χατζάκη.

18.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Η ώρα των φίλων του Ραδιοφώνου.

«Ραδιοφωνικά νέα», ά-πό τον κ. Κώστα Καρα-γιάννη.

19.40 Δημοτικά τραγούδια από τον έμילו Κωνστ. Ζαχυνθίου.

«Λεϊμονάκι μυρουδάτο», καλαματιανό.

«Έβγα Γκόλφω μ' στο βουνό», ποιμενικό.

«Επάνω στην τριαντα-φυλιά», τσάμικο.

«Βλαγούλαν» έροδόλα-γε», σουρτό στα τρία.

Θεομυθικό σουτό.

20.00 Έκπομπή των Ένό-πλων Δυνάμεών μας.

20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων και σχολία.

21.00 Έκπομπή για τον κα-θένα (δ).

21.15 Έκλεκτοι δίσκοι.

21.45 Η σημερινή Άγγλεια.

22.00 Η ορχήστρα Άντρέ Κουτελάνετς (δ).

22.20 Μουσική ομιλία του κ. Μανώλη Καλομοίρη για τα 150 χρόνια από τη γέννησι του Σού-μπερτ.

«Μήνυμα αγάπης».

«Κοντά στη θάλασσα».

«Για πού;» και «Τό να νούρισμα του ρουκιού» (ά-πό τη σειρά «Η ώρα της Μυ-λωνού».)

«Ο σωσίβιος» (από τη σειρά «Το κύκνειο άσμα».)

«Το ταχυδρομείο» (από

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 26 ΙΑΝ.-1 ΦΕΒΡ.

τη σειρά «Τό χειμωνιάτι-κο ταξίδι».)

«Λιτανεία».

«Ανοιξιάτικο όνειρο» και «Ο πλανήτης μουσι-κός» (από τη σειρά «Τό χειμωνιάτικο ταξίδι».)

«Η πέστροφα».

22.30 Ρεσιτάλ της μεσοφώ-νου Κας Νευνέκας Φραγκιά-Σπηλιεπού.

Λευ με έργα του Σού-μπερτ.

«Μήνυμα αγάπης».

«Κοντά στη θάλασσα».

«Για πού;»

«Τό νανούρισμα του ρυ-ακίου».

«Ο σωσίβιος».

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων

23.15 «Εμείς κι' ο κόσμος»

23.00 Έλαφρά μουσική για-μάς (δ)

23.15 Μουσικό κοκτεϊλ (δ)

«Πρόσκλησις στο χορό» έπιλογή. Η ορχήστρα Τζού Λός.

«Σ' είσαι τό τραγού-δι», από την ταινία «Μου-σική στον άέρα» (Χάμερ-στάιν, Κέρν). Η μεσο-φώνος Ράτζ Στήβενς.

«Φίλι στο σκοτάδι» (Χέρμπερτ). Όρχήστρα σαλονιού.

«Κάποια παλιά εποχή» (Σώ). Τραγούδι ο Μπίλ-λυ Χόλντεϊ με την ορχή-στρα «Αου Σά, και «Ο ατσίγγανος» (Κάουσαντ).

«Η ορχήστρα «Αου Σά».

«Κυρία από την Ίσπα-νία» (Ήδων, διασκευή Χάρτλεϊ). Η ορχήστρα Φρέντ Χάρτλεϊ.

«Όταν έβας κάου-μπόυ, φδξ-τότ (Ποτερά, Γκαστέ). Τραγούδι ο Ζώρζ Γκεταρ με την ορ-χήστρα Μαριούς Κόστ.

«Μισσορι», βάλς (Λό-γκαν Σανόν). Η ορχή-στρα Πάλ Λαβάλ.

24.00 Τέλος του προγράμ-ματος.

ΤΡΙΤΗ 28 Ιανουαρίου

Πρωινό πρόγραμμα

- 07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή νυχνοατική
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 Επανάληψις του άγ-γλικού μαθήματος.
08.00 Έλαφρά ελληνικά τραγούδια (δ)
08.15 Δίσκοι στην τύχη.
Μεσημερινό πρόγραμμα
12.00 Έλαφρά μουσική (δ)
«Κάβολεξέντ», έπιλογή (Κάουσαντ. Τζόουνς). Η ορχήστρα Ρίτσαντ Κρήν.
«Η λύπη της Βέρου-σας» (Στόουν, Ζαχάρωφ). Η ορχήστρα Λούις Στό-ουν με τραγούδι από ντου-έττο και χορωδία. Μελωδίες του Βίκτωρ Χέρμπερτ. Η ορχήστρα Άντρέ Κουτελάνετς.
«Φίλ δ'η φλούτερς μπόλ» Ιρλανδικό λαϊκό (διασκευή Χάρτλεϊ). Ο Φρέντ Χάρ-τλεϊ και το συγκρότημά του.

12.20 «Ομιλία».

12.30 Έκπομπή των Βρετ. Δυνάμεων.

13.00 Ειδήσεις στην αγγλι-κή. Άνκμετάδοσις από το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια έκπομπής των Βρετ. Δυνάμεων.

13.30 Έργα του Σοπέν για-μάς (δ)

Μπαλλάντα αρ. 1, σε σόλ έλας., έργ. 23, με τον Άλφρέδο Κορτώ.

2 Σπουδές από το έργο 25: α) σε ντό έλας. αρ. 12 και β) σε σόλ διέσις έλας. αρ. 6, με τον Ρα-ούλ Κοτσάλσκυ.

3 Πρελούδια από το έρ-γο 28: α) αρ. 16 σε σι ύφ. μετζ., β) αρ. 17 σε λα ύφ. μετζ. και γ) αρ. 18 σε φα έλας., με τον Άλφρέδο Κορτώ.

Βάλς σε λα ύφ. μετζ., έργο 69 αρ. 9, με τον Ραούλ Κοτσάλσκυ.

13.50 Τέχνη και ζωή.

«Γιατί πρέπει, να δι-δά-ζουμε τους κλασσικούς», από τον κ. Κλέωνα Πα-ράσχο.

14.00 «Εμείς κι' ο κόσμος»

14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.

14.30 Η ώρα των άκροατών Δίσκοι της εκλογής των.

«Αντισελ : «Κοντσέρ-το της Βαρσοβίας», από την ταινία «Επικίνδυνο σελινόφως».

Συμφωνική ορχήστρα και σόλο πιάνο. Διευθ. Μιούρ Μάθιερσον.

Τσέλλο : «Χορίζουν ρό-δα στο Τυρόλο», από την όπερέττα «Ο πωλητής πουλίττα».

«Η ύψιφονος Έρνα Ζάκ και ο τενόρος Μάρτσελ Βίτορις με χορω-δία και την ορχήστρα της Κρατικής Όπερας του Βερολίνου. Διευθ. Άρ-τουρ Ρότερ.

Τσαϊκόφσκι : Βάλς ά-πό το υπαλλέτο «Σταχ-τοπούτα». Η Φιλαρμονι-κή του Βερολίνου. Διευθ. Λεό Μπλέκ.

Πουτσίνι : «Αρία από την όπερα «Τόσκκα». Ο τενόρος Άλμπερτο νι-Άλβισιο.

Πουτσίνι : «Αρία από την όπερα «Απόέμ». Ο τενόρος Βίλλιαμπελλ, με ορχήστρα. Διευθ. Κλέζ.

«Ιβανόβιτσι : «Τά κύ-ματα του Δουνάβεως». Βάλς (δισκός. Λούτσοβ). Η ορχήστρα Ρίτσαντ Κρήν.

«Τό δάλε των λουλου-διών» (Στόκ. Ρόουζ. Μπέρ-ου). Η ορχήστρα Μπίλλυ Τέρνερ. Τραγούδι η Φράν-σες Λή.

«Μικρό κασέδι κουμά-ρι» (Τζόρτζ Μελακρίνο).

«Η ορχήστρα που διευθο-νει ο συνθέτης».

17.30 Η ώρα των νησιών.

Κρητικό χειμωνιάτικο

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 45

Η δ. ΑΓΓΕΛΙΚΑ ΚΑΠΕΛΛΑΡΗ
είς τό πρόγραμμα των Ένό-πλων Δυνάμεων

Εσπερινό πρόγραμμα

- 16.00 Χορευτικό πρόγραμ-μα — Α. νυχνοατικές.
16.15 Μάθημα αγγλικής.
16.30 Τραγούδια με την Κούλα Νικολαΐδου (δ)
«Ηρθες σαν την άνοι-ξη», ταγκό (Κοφινιώτη, Μωράκη). Συνοδεία άπς την ορχήστρα Γεωργιάδη.
«Μη ζητάς κοι

γλάντι με τοπικά τραγούδια και μαντινάδες, του κ. Μίνου Ανδρουλιόπουλου.

17.50 Μελωδίες και ρυθμοί 18.30 Έκπληξη των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Η ώρα του άγρότου και του ναυτιλομένου. 20.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων και σχόλια. 21.00 Έκπληξη για τον καθενα.

21.15 Παλιές κιντάδες από τη χορωδία Γεωργίου Αθανασιάδη.

«Πιπίνα μου αφοπλάστη» (δισκ. Αθανασιάδης).

«Όταν μορ λές πώς μ' αγαπάς» (Κοκκίνου). «Είπε νύχτα θα βρεθείς», δαρκάρλα (Λαυράκης).

«Τό είδα στ' όνειρό μου» (Χατζηπασιόπουλου). «Τα νειάτα μου φεύγουν» (Στρομπούλη). «Μου παρήγγειλε τ' αηδόνι» (δισκ. Αθανασιάδης).

«Σ' αγαπώ, σ' αγαπώ» (Χατζηπασιόπουλου).

21.45 Η σημερινή Αγγλία. 22.00 Μελοδραματική έκπληξη.

«Αποσπάσματα» από την όπερα του Βέρνι «Αζντά», με έρμηνευτές των κυριότερων ρόλων: την Καν Άννα Ρεμόν, του ως Αίντα, την Κα Κίτσα Ασαμωιάτ ως Αμνερ, τον κ. Γεώργιο Κοκκολιά ως Ρανταμέ, τον κ. Ευάγγελο Μαγκλιόρα ως Αουόστρο και τον κ. Γεώργιο Μουλά ως Ράμφι, με την Συμφωνική Ορχήστρα του Σταθμού. Διευθ. ο κ. Λεωνίδας Ζώρας.

23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων. 23.15 Έμεις κι' ο κόσμος. 23.20 Έλαφρα μουσική (δ).

«Φίλα με ξανά», μπενκίν-φόν-τρώτ (Σκυλάρας, Βελάσκας). Η ορχήστρα Τζού Λός. Τραγουδι Χάρου Κέυ.

«Αγριοβιολέτες», έπιλογή (Ρόμπερτ Στόλτς). Μπουέικη ορχήστρα σαλονο. Διευθ. ο συνθέτης. Έπιλογή από ρομπέτες. Τό συγκρότημα Κιούμπαν Μαρτίνα με τραγουδι.

«Κύττα με πού χορεύω πόλκα». Η ορχήστρα Χόρου Λήντερ με τραγουδι.

«Επιτυχίες με τον πιανίστα Κάρλο Γκιμπόνι». «Η καρδιά μου είναι πάντοτε κοντά σου» (Βαντα Μπουρτέτο). Ο Ζωρζ Γκεταρ, και η ορχήστρα Μαρσίους Κόστ.

«Ο σφυρίχτης και ο σκύλλος του» (Πράζος). Σφύριγμα από την Μαρτίνα Κη και τον Μπίλλη Μόρεν.

«Κανείς άλλος εκτός από εμένα», φόν-τρώτ (Χάντμαν Τρέου). Η ορχήστρα Τζού Λός με τραγουδι από την Έλίζα Μπέττι.

«Εύθυμες ανανήσεις», έπιλογή. Η ορχήστρα

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

26 ΙΑΝ.-1 ΦΕΒΡ.

Παλλέντιουμ του Λονδίνου. Διευθ. Κλίνφορντ Γκρήνγουντ.

24.00 Τέλος του προγράμματος.

ΤΕΤΑΡΤΗ 29 Ιανουαρίου.

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ). 07.20 Πρωινή γυμναστική. 07.30 Α' δελτίο ειδήσεων. 07.45 Επανάληψη του αγγλικού μαθημάτος.

08.00 Δημοτικά τραγούδια (δ).

08.10 Τό πεντάλεπτο του σπιτιού.

«Τα παιχνίδια των μικρών παιδιών», από τον κ. Δ. Ζήση.

08.15 Έλαφρα μουσική (δ).

Μεσημερινό πρόγραμμα

12.00 Έλαφρα ελληνικά τραγούδια (δ).

«Φύλαξε κάτι και για μένα» (Λύδια Νίκολς Αθηνάϊας). Η Σοφία Βέμπο με ορχήστρα.

«Μάτια έρωτευμένα», δόλς (Κοφινιώτη, Βάμπανη). Τό τρίο Βάμπανη με την ορχήστρα Ταρτσίνη.

«Αίγες καρδιές αγαπούν», ταγκό (Κοφινιώτη, Σουγιούλ). Η Δανάη με την ορχήστρα Α. Γεωργιάδη.

«Αίγα λουλούδια», φόν-τρώτ (Σπυροπούλου, Παπαδοπούλου, Γιαννίδη). Ο Γούναρης, ο Κωδωδίας και ο Μαρκός με την ορχήστρα «Οντέον». Διευθ. Βιτόλης.

«Ζουμπούλίκας», δόλς (Κοφινιώτη, Ραπίτη). Η Μαρίνα Δεμερτζή με την ορχήστρα Σουγιούλ.

«Μερόπη, Μεροπάκι», φόν-τρώτ (Βάμπανη). Η Τασία και η Κούλα Βάμπανη με την ορχήστρα Ταρτσίνη.

«Φοβάμαι μη σε χάσω», ταγκό (Κοφινιώτη, Κωνσταντινίδη). Η Κάκια Μένδρη με ορχήστρα.

12.20 Η ώρα των φιλοτελιστών.

12.30 Έκπληξη των Βρετ. Δυνάμεων.

13.00 Είδησεις στην αγγλική. Αναμετάδοση από το Λονδίνο.

13.10 Συνέχεια της έκπληξης των Βρετ. Δυνάμεων.

13.30 Η Ελλάδα στον άγωνα.

13.40 Κινηματογραφικό έργο (δ).

14.00 Έμεις κι' ο κόσμος. 14.15 Β' δελτίο ειδήσεων. 14.30 Αθλητικές ειδήσεις. 14.40 Ποικίλη μουσική (δ).

Μεντελσον: Γαμψό έμ, βατήρι από το «Ονειρο βερνής νυκτός». Η φίλα

μονική του Βερολίνου. Διευθ. Λέο Μπλέχ.

Σμέτανα: «Μολδαύα» από το συμφωνικό ποίημα «Η πατρίδα μου». Η Φιλαρμονική του Βερολίνου. Διευθ. Χάινς Σμίτ-Ισσερσέτ.

Σαίν-Σάνς: Σπουδή σε φόρμα δόλς. Ο πιανίστας Αλφρέδος Κορτώ.

Εσπερινό πρόγραμμα

16.00 Χρηματιστήριο - Α. νακινώσεις. 16.15 Μαθημα αγγλικής. 16.30 Φωνηταινίες (δ). 16.45 Γαλλική έκπληξη. 17.00 Μουσική για τον καθενα (δ).

«Δέν είναι κακή διαγωγή» (Ουάλλερ, Ραζόφ). Ο Ρού Μάρς και το συγκρότημα του.

«Τα εύθυμα τέλη του περασμένου αιώνα», έπιλογή από δόλς. Η ορχήστρα Νιού Μέμφαϊρ.

Μπουέρο, από τη «Σουίτα του Νότου» (Μόνια Λίτερ). Ο συνθέτης με το συγκρότημα του.

«Χάλεμ» (Έντυ Κάρολ, δισκ. Μούντυ) και «Τί περισσότερο μπορεί να ζητήσω» (Ρέυ Νόουμπαλ, δισκ. Ακιστερ). Ο Τζέιμς Μούντυ με το σεξέττο του.

«Παλιοί φίλοι» (Ρόμπινσον, Χίλλ). Τραγουδι ο Μπίλγκ Κρόσμπυ με την ορχήστρα Μπόμπ Κρόσμπυ.

«Ο Χρόνος δεν περιμένει κανένα». Η ορχήστρα του Άντρέ Κοστέλανετς.

«Τσάι για δύο» (Γιούμανς) από την ταινία «Νό νό Νανέτ». Ο Ρού Μάρς με το συγκρότημα του.

«Παλιοί φίλοι» (Ρόμπινσον, Χίλλ). Τραγουδι ο Μπίλγκ Κρόσμπυ με την ορχήστρα Μπόμπ Κρόσμπυ.

«Ο Χρόνος δεν περιμένει κανένα». Η ορχήστρα του Άντρέ Κοστέλανετς.

«Τσάι για δύο» (Γιούμανς) από την ταινία «Νό νό Νανέτ». Ο Ρού Μάρς με το συγκρότημα του.

17.30 Η ώρα του παιδιού (Για παιδιά 8-12 ετών).

«Ελάτε να τραγουδήσουμε» μάθημα ρυθμικής.

17.50 Έλεγκτοι δίσκοι με έργα του Σουμπερτ.

Κουίντεττο για πιάνο και έγχορδα σε λά μείζ. («Κουίντεττο της Πέτρο φας») με τὰ έξής μέρη: Αλλέγκρο διδάτσε, Άντάντε, Σκέρτσος (Πόεστο) θέμα με παραλλαγές, Άλλέγκρο τ'όστο. Έρμηνευταί ο Φόαντε Ρούπ, πιάνο, ο Βίλνελμ Στρός-βιολι, ο Βάλεντιν Χέοτς, διόλα, ο Άντον Βάλτερ, βιολοντέλλο, και ο Λορντβιχ Γέγκερ, κοντραμπάσο.

2. μενουέττα από τους «Γερμανικούς χορούς». Τό κουαρτέττο έγχορδων Ντέουαν.

18.30 Έκπληξη των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Πολιτική ομιλία. 19.40 Μακεδονικά δημοτικά τραγούδια από τη χορωδία του Συλλόγου προς διάδοσιν της Έ-

ΠΕΜΠΤΗ, 30 Ιανουαρίου.

Πρωινό πρόγραμμα

07.00 Πρωινή μουσική (δ). 07.20 Πρωινή γυμναστική. 07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.

07.45 Επανάληψη του αγγλικού μαθημάτος. 08.00 Δημοτικά τραγούδια (δ). 08.10 Τό πεντάλεπτο του σπιτιού. 08.15 Έλαφρα μουσική (δ). 08.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 08.30 Γ' δελτίο ειδήσεων και σχόλια. 08.40 Έκπληξη για τον καθενα. 08.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 24.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας.

07.45 Επανάληψη του αγγλικού μαθημάτος. 08.00 Δημοτικά τραγούδια (δ). 08.10 Τό πεντάλεπτο της γυναικας. 08.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 08.30 Γ' δελτίο ειδήσεων και σχόλια. 08.40 Έκπληξη για τον καθενα. 08.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 24.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας.

07.45 Επανάληψη του αγγλικού μαθημάτος. 08.00 Δημοτικά τραγούδια (δ). 08.10 Τό πεντάλεπτο της γυναικας. 08.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 08.30 Γ' δελτίο ειδήσεων και σχόλια. 08.40 Έκπληξη για τον καθενα. 08.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 09.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 10.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 11.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 12.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 13.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 14.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 15.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 16.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 17.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 18.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 19.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 20.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 21.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 22.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.10 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.20 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.30 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.40 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 23.50 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας. 24.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας.

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ

ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ

26 ΙΑΝ.-1 ΦΕΒΡ.

Λάμπου. Οι Κινγκ Σίστερς με την ορχήστρα Μπάντυ Κόουλ.

«Για τὰ τὰ, για τὰ τὰ» (Μπέρκ, Βαν Χότζεν). Οι Κινγκ Σίστερς με την ορχήστρα Φρέντυ Μάρτιν.

«Χορός στο σούρουπο», δόλς (Έρικ Κόουτς). Έλαφρα συμφωνική ορχήστρα. Διευθ. ο συνθέτης.

«Βραδυά καλοκαιριού στη Σάντα Κρούς, ταγκό (Λέζαν δισκ. Χάρτλεϋ). Ο Φρέντυ Χάρτλεϋ και το συγκρότημα του.

«Βρίσκεται στο σπιτί για λίγο» (Γκαϊλ, Σαπίρο) και «Γκούντ, γκούντ, γκούντ» (Φίσερ, Ρόμπερτς). Η Άννιτα Έλ-λιν.

«Εύθυμες ανανήσεις», έπιλογή. Η ορχήστρα Παλλέντιουμ του Λονδίνου. Διευθ. Κλίνφορντ Γκρήνγουντ.

17.30 Η ώρα του παιδιού (Για παιδιά 12-14 ετών).

«Εφημερίδα» (Χρόνο-γράφος, αλληλογραφία, παιδική συνεργασία, διαγωνισμός).

18.00 Η Εφημερίδα του Σταθμού.

18.30 Έκπληξη των Βρετ. Δυνάμεων.

19.30 Για να ννωρίσωμε την Ελλάδα.

«Η έπικονομία μας με τις Σποράδες», από τον κ. Α. Ζάππα.

19.40 Μουσική από έλον τον κόσμο (δ).

«Μικρό μου καταρό-μαλλο παιδί» (Κλάτσο). Ο θαυόφωτος Πάλ Ρόουμσον.

«Ο δρόμος για τὰ νησιά» (Μάκ Λέοντ Κένε-ντ-Φρέϊζερ). Ο τενόρος Σίντεντ Μάκ Γουόαν με τρία σογάνων.

«Τους κήπους της Γαλλίας», έπιλογή (δισκ. Νταρσέ). Η Υβόν Μπάρν με την ορχήστρα Γκουίνγκερ.

«Σαν διαβατάριο από δόνι», ρωσικό λαϊκό. Ο τενόρος Σεργκέι Λιέμεσεφ με συνοδεία πιάνου.

«Η αρσική τσόντα», από τὰ 7 λαϊκά Ισπανικά τραγούδια (Ντέ Φάλλια). Η μεσόφωνος Κενσίτα Σουπερόβι με συνοδεία πιάνου από τον Φράνκ Μάρσαλ.

Μπάλλος (Ελληνικός χορός). Η ορχήστρα του ΒΒC. Διευθ. Μάνη Λίτερ.

20.00 Έκπληξη των Ένδοξων Δυνάμεων μας.

20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων και σχόλια.

21.00 Έκπληξη για τον καθενα.

21.15 Μικτό πρόγραμμα με τη Ρεσίτα Σερανό και τους πιανίστας Μπάλ-λυ Μένεζ και Κόουλ Γουόαν (δ).

21.45 Η σημερινή Αγγλία. 22.00 Τραγούδια με τη

Στέλλα Γκρένα.

«Κάθε αγάπη» (Αττίκ). «Ελα πάλι» (Καστριώτη).

«Τί κι αν καθής» (Χαιροπούλου).

«Σαν κι απόψε» (Γιαννίδη).

«Νύχτα γεμάτη αρώματα», υπεγκίν (Καπνίσση).

22.20 Τέχνη και ζωή.

«Η ζωή των διδόνων», από τον κ. Άνδρεά Κασσαντώνη.

22.30 Ρεσίταλ πιάνου της Κίρας Μαρίας Παπαϊωάννου-Χεουρεζίου με έργα του Σουμπερτ. Έμπροστί σε ντό έλ, έργο 90 αρ. 1.

6 μουσικές στιγμές έργο 94.

23.00 Δελτίο ειδήσεων. 23.20 Τραγούδια του Ροδίου από το χορωδικό συγκρότημα Νικολάου Τσιλίου.

«Τό μουσικό της». «Ο άσπολως». «Σερενάτα». «Τό ταξίδι». «Η μαυραρένια γλάστας».

23.35 Χεουρεζιό πρόγραμμα (δ).

24.00 Τέλος του προγράμματος.

ΠΑΡΑΣΚΕΥΗ,

31 Ιανουαρίου.

Γκέοργκ Φίλιππ Τελε-
μαν (1681-1767): Φαντα-
σία σε σι ύφ. μεζ. Τσε-
μπαλο ή Λι Στάντελμαν.
Μαρτέν Μαράι (1656-
1728): «Ειδύλλιο» (μελω-
δία της εποχής του Λου-
δοβίκου 14ου) και
Κράμπερ (1771-1858):
Βάλς (επεξεργασία Μπου-
μάρστερ καί Πρίλ). Φλά-
ουτο ή Χαϊντε Μπράιν-
τεν καί άρπα ή Μάξ Ζάαλ.
18.10 Βυζαντινή μουσική
από τη χορωδία Θεοδοσίου
Γεωργιάδη.
18.20 'Η Θρησκευτική "Ωρα
«Οί τρεις 'Ιερόφρασι»,
από τον κ. Φάνη Μιχαλο-
πούλο.
18.30 'Εκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.
19.30 'Η ώρα του άγρέτου
και του έργατου.
20.00 'Εκπομπή των 'Ενέ-
πλων Δυνάμεών μας
20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχέλια.
21.00 'Εκπομπή για τον κα-
θένα.
21.15 'Ελαφρά ελληνική
τραγουδία (δ)
«Φιλιώ», φός-τρότ (Φα-
τσέα, Κωνσταντίνου). 'Ο
Πολυμέρης καί ό Καμύδης
με την ορχήστρα Κοριν-
θίου.
«Γύρνα καί πάλι», σλό-
ου-φός ('Ιακωβίδη, Μαρ-
γορίτη, Γιακοβέφ). 'Η
Κούλα Νικολαΐδου με την
ορχήστρα Α. Γεωργιάδη.
«'Εννοια σου, Άναστα-
σία» φός-τρότ (Σαββίδη,
Διαμαντίδη). 'Ο Νίκος
Γούναρης με την ορχήστρα
Σουγιούλ.
«Άγιες καρδιές άγα-
πού», ταγκό (Κοφινιώτη
Σουγιούλ). 'Η Δανάη με
την ορχήστρα Γεωργιάδη.
«Ποτέ δεν ζή ή άγάπη»
ταγκό (Φατσέα, Σουμπέρ).
'Ο Φώτης Πολυμέρης με
την ορχήστρα Κορινθίου.
«Μην κλάεις, ταγκό
(Πύροπασου, Ταρανίτη). 'Ο
Κώστας Μανιατάκης με
την ορχήστρα Παρλοφών.
Διευθ. Βιτάλης.
«Κανείς δεν τό πιστεύ-
ει», ταγκό (Σαββίδη, Πορ-
τοκάλη). 'Η Σοφία Βέμ-
πο με ορχήστρα. Διευθ.
Γιαννίδης.
21.45 'Η σημερινή 'Αγγλία.
22.00 Βραδυνό κοντσέρ-
Βέμπερ : «'Ομπερουν»,
εισαγωγή. 'Η Φιλαμονι-
κή του Λονδίνου. Διευθ.
Σέρ Τόμας Μπήτσου.
Λεκά : 'Αντάτζιο για
έγκοδα. 'Ορχήστρα έγ-
χοδων. Διευθ. Μπέντν
Νήλ.
Μπλίο : Κοντσέρτο για
πάβλο καί όρχήστρα. 'Ο
Σόλομον καί ή Φιλαμο-
νική του Λίβεσπουλ. Δι-
ευθ. Σέρ 'Εϊντρίαν Μπό-
ουλτ.
23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.
23.15 'Εμείς κι' ό κόσμος
23.20 Μουσική δωματίου (δ)
Σουμπέρ : Κουαρτέτ-
το για έγκοδα, σε ρε έ-
λας. («'Ο Θάνατος καί ή
κόρη»), με τ' άξες μέρη:
'Αλλέγκρο, Παρσάλαγες
('Αντάντε κόν μόντο). Σκέρ-
τσο ('Αλλέγκρο μόντο).
Πόσττο. Τό κουαρτέττο έν
χορδων Καλδέ. (Α' διολί

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ ΑΘΗΝΩΝ
ΑΝΑΛΥΤΙΚΟΝ ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 26 ΙΑΝ.-1 ΦΕΒΡ.

ό Γιόσεφ Καλδέ, Β' διο-
λι ή Ντάνιελ Γκίλεδνιτς,
διόλα ή Λέων Πασκάλ καί
διολοντσέλλο ή Πάλ Μάξ)
24.00 Τέλος του προγράμ-
ματος.

★

ΣΑΒΒΑΤΟΝ,
1 Φεβρουαρίου :

Πρωινό Πρόγραμμα
07.00 Πρωινή μουσική (δ)
07.20 Πρωινή γυμναστική.
07.30 Α' δελτίο ειδήσεων.
07.45 'Επανάληψις του άγ-
γλικού μαθηματός.
08.00 Δημοτικά τραγού-
δια (δ)
08.10 Τό πεντάλεπτο της
νοικοκυράς.
«'Οδηγίες για τό νοικο-
κυριό»
08.15 Δίσκοι στην τύχη

Μεσημβρινό Πρόγραμμα
12.00 'Ελαφρά μουσική (δ)
«Κοκκιάννα», επιλογή
(δισκ. Ζάλδα). 'Η όρχή-
στρα Χάρου Φράγερ.
«Σουίνγκ τάιμ», επιλο-
γή (Κέρν, Φήλνις). 'Η
ορχήστρα Τζεράλντο με
τραγουδι από τον Σούλ
Γκράνταμ καί τό συγκρό-
τημα «Ψηλά Καπέλλο».
«'Ασε με νά σε φωνά-
ζω άγαπημένη» (Φρήντμαν,
Χάντσον). 'Η ορχήστρα
Πάλ Λαβάλ.
12.20 Ομιλία.
12.30 'Εκπομπή των Βρετ.
πής των Βρετ. Δυνά-
μεων.
13.00 Ειδήσεις στην άγγλι-
κή. 'Αναμετάδοσις από
τό Λονδίνο.
13.10 Συνέχεια της έκπε-
μψς για τις Βρετ. Δυ-
νάμεις.
13.30 Τραγουδία από την
«Έρνα Ζάκ» καί τον Πέ-
τερ Άντερς (δ)
Γ. Στράους : «'Ανοιξιά-
τικες φωνές», δάλα. 'Η
«Έρνα Ζάκ» με την ορχή-
στρα της Κρατικής «Όπε-
ρας του Βερολίνου. Διευθ.
Χάιν Σνιτ-Ισσερτετ.
Λέχας : 'Επιλογή από
μελωδίες του Λέχας. 'Ο
τενόρος Πέτερ Άντερς με
την 'Ορχήστρα της Γεωμα-
νικής «Όπερας του Βερο-
λίνου. Διευθ. Βάλτερ Λού-
τσε.
Γ. Στράους : «Κύοις
Μαρκήσις», από την όπε-
ρέττα «'Η νυκτερίδα». 'Η
«Έρνα Ζάκ» με την ίδια ό-
ρχήστρα. Διευθ. Ρόλφ
Σράιντερ.
Μπίλιο : «Μίλα μου
γι' άγάπη, Μαριού», 'Ο
Πέτερ Άντερς με ορχή-
στρα. Διευθ. Χάιν Μπέντν.
13.50 'Αθλητικές ειδήσεις.
14.00 'Εμείς κι' ό κόσμος.
14.15 Β' δελτίο ειδήσεων.
14.30 Έρνα του Σουμπέρ (δ)
«Βραδυνό» καί «Εσπερά-
γμο» από τίς «Φαντασίες»
έργο 12. Έρμινενταί ή

πιανίστας Κάρλ Ντίζλαϊτ
καί Βίλχελμ Κέμπφ.
«Βραδυνό τραγουδι» έρ-
γο 85 άρ. 12. 'Ο διολι-
στής Γκέοργκ Λέσμαν με
ορχήστρα δωματίου που
διευθύνει ή ίδιος.
«'Αφιέρωσις», έργο 25
άρ. 1. 'Η κοντράλτο Μα-
ρία Όλτσέβσκα με συνο-
δεία πιάνου από τον
Τζωρτζ Ρήβς.
«Σελινόφως», έργο 30.
'Ο βαρύτονος Κάρλ Σμιτ
Βάλτερ με συνοδεία πιά-
νου από τον Μίχαελ Ρά-
ουαΐζεν.
«'Ονειροπόλησις», 'Ο
διολοντσέλλιστας Πάμπλο
Καζάλε με συνοδεία πιά-
νου από τον Όττο Σούλ-
χοφ.
«Μανφρέδος», εισαγωγή.
Συμφωνική 'Ορχήστρα
της Φλωρεντίας. Διευθ.
Τζίνιο Μαρινουτσι.
'Εσπερινό Πρόγραμμα
16.00 Χρηματιστήριο-Άνα-
κοινώσεις
16.15 Μάθημα άγγλικής.
16.30 Διάφορες ρομπες καί
κονγρές (δ)
«Κάβαλερίντ», επιλογή
16.45 Γαλλική έκπομπή
17.00 Μουσική για τον κα-
θένα (δ)
(Κάουαρντ, δισκ. Τζέ-
ουινς). 'Η ορχήστρα Ρί-
τσαρντ Κρήν.
«'Ολη τή ζωή μου»
(Μπερλίν). Τραγουδι ή
Μπάντυ Ντιτίτο.
«Δέν με νοιάζε, ποιός
τό ξέρει» (Μάκ Χιού, 'Α-
νταμσον). Τραγουδι ή
Κίττυ Κόλλεν. Συνοδεία
από την ορχήστρα Χάρου
Τζέμς.
«'Ο άντρας που άγα-
πώ» (Γκέροσνυν). 'Η ορ-
χήστρα Άντρέ Κουτελά-
νις.
Διάφορες επιτυχίες από
τον πιανίστα Τσάρλυ
Κούντε.
«'Ο Κιμανήρος κάτω στο
Κάδρο». Τό συγκρότημα
Μέρου Μάκς.
«'Η τελευταία άγάπη»,
ρωμάντσο («'Ερικ Κό-
ουτς»). 'Ελαφρά συμφωνι-
κή ορχήστρα. Διευθ. ή συν-
θέτης.
17.30 'Η εφημερίκη ώρα.
«Φιλοστοργία πουλιών»
(Έγκυκλοπαίδεια). Δι-
αγνώστος (άρχ. μυθολογία),
«'Η ζωή του Χαϊντελ».
18.00 Διεθνειακή δημο-
τική τραγουδία από τον
«Ψηλό Σταματίου Χα-
τήνδρη». «Τό μαρούλι», καλύμνι-
κο.
«'Αχ ξενητιά !», κα-
σιώτικος.
Ροδίτικο τραγουδι.
Συρτά κόντικα. (Βιολί
καί κοντράλα).
18.20 'Η άνοιξη της
«Ελλάδος»
18.30 Έκπομπή των Βρετ.
Δυνάμεων.
19.30 Τέχνη καί ζωή.
«'Ο πνευματικός πολιτι-

Ο Μάξτρεος κ. Ζώρος ή
όποιος θά διευθύνει την όρ-
χήστρα κατά την Μελωδρα-
ματική έκπομπή της Τρί-
της

σμός στην έπαρχία», από
τον κ. Π. Φλώρο.
19.40 Διάσημοι σολίστ (δ).
Μπάγ : 'Αντάτζιο από
την Τοκάτα σε ντό μεζ.
'Ο διολοντσέλλιστας Πά-
μπλο Καζάλε με συνοδεία
πιάνου από τον Μέντιν-
κωφ.
Σουμπέρ : 'Εμπρου-
πύ σε σόλ μεζ., έργ. 90
άρ. 3. 'Ο πιανίστας Βάλ-
τερ Ρέεμπεργκ.
Κράϊσλερ : «Χαρά ά-
γάπης», Σόλο διολί ή συν-
θέτης με συνοδεία πιάνου
από τον Λάμσον.
Παγκανίνι : Σπουδή σε
μι ύφ. μεζ. άρ. 2 (δισ-
κ. Λίστ, νεώτερη έπεξε-
ργασία Μπουζόνι). 'Ο πια-
νίστας Βλαδίμηρος Χόρο-
βιτς.
Σαρασάτε : «Εισαγωγή
καί τραντέλλας», έργ. 43.
'Ο διολιστής Γιάσος Χαΐ-
φες.
20.00 Έκπομπή των 'Ενέ-
πλων Δυνάμεών μας
20.30 Γ' δελτίο ειδήσεων
και σχέλια.
21.00 Έκπομπή για τον κα-
θένα
21.15 Τό Σεξτέττο του Στα-
θμού.
21.45 'Η σημερινή 'Αγγλία.
22.00 'Η Χορωδία 'Αθηνών
υπό την διεύθυνση του
κ. Φ. Οικονομίδη, με
έργα Σουμπέρ.
1) «'Αγιος, Άγιος...»
δι' άνδρικήν χορωδίαν.
2) «'Η 'Αγάπη», δι'
άνδρικήν χορωδίαν.
3) «Τό μοιρολόι», διά
γυναικείαν χορωδίαν.
4) «'Η βροσκοπούλα»,
δι' άνδρικήν χορωδίαν.
5) «'Η Νύκτα κάμπος καί
έρμα», διά μικτήν χορω-
δίαν.
6) «'Εστην Άνοιξη», δι'
άνδρικήν χορωδίαν.
7) «Φλαμουριά», διά
μικτήν χορωδίαν.
«Τοιανταφυλλάκι», διά
μικτήν χορωδίαν.
22.30 Χορευτικό πρόγραμ-
μα (δ)
23.00 Δ' δελτίο ειδήσεων.
23.15 'Εμείς κι' ό κόσμος.
23.20 Έκπομπή από τό Με-
θυσμένο φεγγάρι.
24.00 Τέλος του προγράμ-
ματος

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΟΣ ΣΤΑΘΜΟΣ Β. Β. C.
ΠΡΟΓΡΑΜΜΑ 26 ΙΑΝ.-1 ΦΕΒΡ.

Κυριακή, 26 'Ιανουαρίου :
6.00 Ειδήσεις.
6.30 Κλασσική μουσική. ΧΥΛ,
'Αντέλ καί Κόφ.
8.00 Ειδήσεις.
10.00 Ειδήσεις.
11.00 Μουσική χορού.
13.00 Ειδήσεις.
14.15 'Ορχήστρα Β. Β. C. Μάρ-
σινερ, Τσαϊκόφσκι. Λίστ.
15.00 Ειδήσεις.
16.00 Μουσική παρέλασις.
17.30 'Η "Ωρα του Παιδιού.
18.00 Ειδήσεις.
18.30 Μουσική καί τραγουδι.
19.00 Βαριέτέ.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετραώρου.
23.45 Στρατιωτική Μπάντα.
1.00 Ειδήσεις.

Δευτέρα, 27 'Ιανουαρίου :
8.00 Ειδήσεις.
8.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 'Ορχήστρα ελαφράς μου-
σικής.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Κλασσική μουσική: Γκοκ-
σινς, Κρέστον Ρ. Στρά-
ους.
14.30 Μουσική χορού.
15.00 Ειδήσεις.
16.30 'Ορχήστρα Β. Β. C.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετραώρου.
20.15 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
20.45 'Ορχήστρα Β. Β. C.
22.00 Ειδήσεις.
22.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
23.15 Ποικίλον πρόγραμμα
1.00 Ειδήσεις.

Τρίτη, 28 'Ιανουαρίου :
8.00 Ειδήσεις.
8.45 Πάβλο.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 'Ορχήστρα Β. Β. C. Μπερ-
λιόζ, Ραχμάνινωφ.
11.00 Μουσική χορού.
12.30 'Ελαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 'Ορχήστρα ελαφράς μουσ.
14.00 Βαριέτέ.
15.00 Ειδήσεις.
15.20 Δίσκοι κατ' έκλογήν.

Τετάρτη, 29 'Ιανουαρίου :
18.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
19.15 Μελωδίες καί ρυθμοί.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετραώρου.
21.15 Βιολί.
22.00 Ειδήσεις.
24.00 Μουσική χορού.

Πέμπτη, 30 'Ιανουαρίου :
7.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
8.00 Ειδήσεις.
10.00 Ειδήσεις.
10.15 'Ορχήστρα Σταθμού.
11.00 Χορευτική μουσική.
12.30 'Ελαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 Μουσική χορού.
16.00 'Ορχήστρα Σταθμού.
18.00 Ειδήσεις.
18.30 'Ορχήστρα
19.15 Μουσική χορού.
20.00 Ειδήσεις. Εικοσιτετραώρου.
23.15 Μουσική χορού.

Παρασκευή, 31 'Ιανουαρίου :
8.00 Ειδήσεις.
8.30 Δίσκοι κατ' έκλογήν.
9.15 Ποικίλη μουσική.
10.00 Ειδήσεις.
11.00 'Ορχήστρα του Σταθμού.
12.30 'Ελαφρά μουσική.
13.00 Ειδήσεις.
13.15 'Ορχήστρα Σταθμού.
15.00 Ειδήσεις.
15.30 Μελωδίες καί ρυθμοί.
17.20 Συμφωνική 'Ορχήστρα.
18.00 Ειδήσεις.

ΑΙ ΕΚΠΟΜΠΕΣ ΔΙΑ ΤΗΝ
ΕΛΛΑΔΑ ΑΠΟ ΤΟ Β.Β. C.
ΕΙΣ ΤΗΝ ΕΛΛΗΝΙΚΗΝ
Καθημερινά : 20.00—20.30:
Ειδήσεις καί ποικίλον πρό-
γραμμα. Μέτρα 41 32 31
50 25.30 19 61.
Κυριακή: «'Η Μ. Βρετανία
κατά ήν παροδον έβδομά-
δα»
Δευτέρα: Χρονικόν από ραδιο-
φώνου.
Τρίτη: Μουσική.
Τετάρτη: Ομιλία καί δοθρον.
Πέμπτη: Βρετανία διανοούμε-
νοι.
Παρασκευή: Χρονικόν από ρα-
διοφώνου.
Σάββατον: Παλιτική ομιλία
καί εκπαιδευτική ομιλία.
Ειδική έκπομπή διά την Κά-
προν εις Ελληνικήν γλώσ-
σαν
"Ωρα: 20.30—20.45 Καθ' έ-
κάστη Κυριακήν, Τετάρτην
καί Παρασκευήν. Μέτρα :
31 32 καί 24 92.

ΕΘΝΙΚΗ ΛΥΡΙΚΗ ΣΧΗΝΗ
ΘΕΑΤΡΟΝ ΟΛΥΜΠΙΑ
Η ΕΞΑΙΡΕΤΙΚΗ ΕΠΙ-
ΤΥΧΙΑ
Φράντς
Σουμπέρ
Τό σπίτι
των τριών
κόριτσιών
ΟΡΑ ΕΝΑΡΞΕΩΣ
6 π. μ. ακριβώς.
«ΙΔΕΑ»

FROLIC'S
Βουκουρεστίου 10
ΚΑΘΕ ΠΕΜΠΤΗ ΚΑΙ
ΚΥΡΙΑΚΗ
ΧΟΡΕΥΤΙΚΟ
ΑΠΟΓΕΥΜΑΙΝΟ ΤΣΑΙ
Με όλόκληρο τό ποό
γραμμά
ΤΡΑΓΟΥΔΙ: ΖΑΝΙΝΑ
ΤΖΑΖ: ΑΛ. ΓΕΩΡΓΙΑΔΗ
Τό κέντρον θεσπίζεται με
καλοσφέρο.
ΣΗΜ: Τό «Φούλιε» διατί-
θεται δι' απογευματινά
καί χορούς εις συλλόγους
καί Σωματεία.
«ΙΔΕΑ»

ΣΤΟ ΤΡΑΙΝΟ

(Συνέχεια από την 9η Σελίδα:

περιορία... Θυμάστε ότι έφυγα για τη Βροζιλία;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (πικρά): "Α, ναι, το θυμάμαι!

ΛΟΥΔΟΒ.: Δεν έμαθα σχεδόν τίποτα για σας. Είχα για κάμποσο καιρό άλληλογραφία με μερικούς φίλους απ' τη Χάρδη, μα έπειτα... όλα σταμάτησαν. Κατόπιν, ο Πόλεμος... Έπληροφόρησα εν τούτοις το γάμο σας στα 1913... με κάποιον που δεν ήταν απ' τη Χάρδη, δεν είν' έτσι;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (αχρώμα): Ναι, ένα Λωγέζο. Άνδρ' Ντυ μάρ...

ΛΟΥΔΟΒ.: Μένετε στη Λωύν;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Ναι, συνήθως. Σήμερα πηγαίνω στην κόρη μου που παντρεύτηκε στη Μπουργκόνιε και... περιμένει ένα μπεμπέ...

ΛΟΥΔΟΒ.: (μ' έκπληξη): Πώς; Θα γίνετε νιανιά...

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (γελώντας): Γιατί όχι;... Και, σεις 'παν τρευθήκατε;

ΛΟΥΔΟΒ.: (λυπημένα): "Οχι...

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (δειλιά): Γιατί;

ΛΟΥΔΟΒ.: (Διστάζοντας στην αρχή και πολύ απλά): Γιατί...

...σας αγάπησα Μαντελέν. Σας αγάπησα με όλη μου την καρδιά. Είσατε τόσο διαφορετική από τις άλλες, τόσο όμοια μ' εκείνη που άνοιξε τον δρόμο μου...

Δε υπέρεσα ποτέ ν' αφοσιώσω να παντρευτώ για τη μόνη γυναίκα που θα μπορούσα ποτέ ν' αγαπήσω απ' όλα, είσατε σεις. Και βλέπετε...

...ήταν μια άγαπητη ελπίδα, η νίκη και σθερότητα, αφού συγκινηθήκατε από σας ύστερ' από είκοσι χρόνια, όπως τότε εκεί κάτω, όταν έρχομουν από σας έδλεπα πρώτη απ' όλες...

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (χαμηλά, απλά): "Αν ήξερα... εγώ σας φιλούμουν. Σας αγαπούσα τόσο πολύ...

...Σας αγαπούσα, όπως μ' αγαπούσατε. Αλλά... δεν το δείχνατε καθόλου. Και μου είχαν τόσες φορές πει ότι μια νέα κόρη χωρίς μητέρα, πρέπει να είναι περισσότερο από κάθε άλλη επιθυμητή...

Περιμένα πάντα. Σκεπτόμουν: «Ίσως μ' αγαπήσει κάποτε».

ΛΟΥΔΟΒ.: Κι' εγώ που νόμιζα ότι προτιμούσατε τον αδελφό μου!

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (γελώντας): Τον αδελφό σας; Ούτε, κύριε, φαντασίαν. Με νευρίαζε! Ποτέ—πρώτα δε σκεπτόμουν παρά εσάς...

Και να σκεπτόμουν ότι ήμουν πιο ψυχρή μαζί σας, παρ' όσον μ' όλους τους άλλους! Τι κοινό που είν' τα πάντα...

...Εμείς τα κορίτσια τότε, ποσο μ' αγαπούσαν. (Πάνση). "Ηθελα να υποφέρω για σας. Ηθελα..."

"Α! πόσο σας αγαπούσα!... Κι' όταν μ' αναγκάσει να γελώ, τότε θα φείγατε, θυμάμαι ακόμη το πόσο πόνεσα. Ούτε με κυττούσατε καθόλου...

ΛΟΥΔΟΒ.: Δεν τολμούσα, ήμουν φτωχός...

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Το σκεπτόμουν συνήθως αυτό. Όταν φώναζε πείριμένα πάντα, "Ελεγα ότι η περυσία μας ίσως σας έκανε να φοβάσθε μια άγνοια... αλλά ότι από μακριά σε μια καλύτερη θέση, θα γράφατε. Δεν μπορούσα να πιστέψω ότι μια τέτοια άγαπητη δεν θα έχε και τη συνέχειά της. Και πάντα τίπο

τα. Ούτε είδισαί σας, ΛΟΥΔΟΒ. (με συγκίνηση):

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Δεν τολμούσα να προφέρω τ' όνομά σας, από φόβο μήπως το μαντέψουν. "Ω! είσατε πολύ άνοιχτο στον καιρό μας. Περιμένα δυο χρόνια."

ΛΟΥΔΟΒ.: Και... τότε;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Ναι... για να είχαριστήσω τον πατέρα μου. "Ήμουν είκοσιτρίων χρονών, και ταλαοβίνετε, και ήταν άρρωστος. "Ω! ο άνδρας μου είχε καλό κι' άφωτισμένο, τίμιο, και μου έδωσε δύο ωραία παιδιά. Άλλες σκέψεις μου θα ήσαν πολύ ευτυχισμένες. Τον αγαπώ πολύ, παρ' όλη τη διαφορά μας στα γούστα, στις ιδέες στον χαρακτήρα. Κι' έπειτα... είνε άνδρας μου, Άλ-λα δεν είχα φαντασθή ποτέ, όταν ήμουν νέα, μια τέτοια ένωσή. Ολόκληρους μήνες σας σκεπτόμουν κλαίγοντας. Και σιγά-σιγά, η γαλήνη μου ξαναήρθε. Όμως να τώρα που πρέπει να σκέπτομαι ότι μ' αγαπήσατε και σεις, κι' ότι όλον αυτόν τον καιρό, δε με λησίοσατε. Μου φαίνεται ότι η ζωή μου δεν θάνα για τίποτα, μ' αυτή την ιδέα. Ίσως να μην καίω καλά που σας το λέω. Είνε ίσως περισσότερο πικρό. Κι' όμως είνε τόσο γλυκό..."

ΛΟΥΔΟΒ.: Ναι, Μαντελέν, είνε γλυκό και είνε πικρό. Θυμάστε τη γοργά κυρία Μαγιάρα που ήθελε πάντα να της παίξετε πιάνο;

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (γελώντας): "Η κυρία Μαγιάρα, ναι..."

ΛΟΥΔΟΒ.: (εὐτυχισμένος): Δεν ξέχασα τίποτα, τίποτα! Θυμάμαι το θαυμάσιο γέλιο σας, στο τένις, όταν σερόβιρι ριζα άσχημα.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (μ' έκπληξη): "Μά όχι, παίζατε πολύ καλά, ά πενοντίας."

ΛΟΥΔΟΒ.: "Εγώ; Άστει-είσαθε. Μαντελέν, ο αδελφός μου έπαιζε πολύ καλά, εγώ ήμουν άδελφός..."

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (ζωηρά): Μά θυμάμαι πολύ καλά. Πέτρο, είσατε πολύ δυνατός και..."

ΛΟΥΔΟΒ.: (την διακόπτει με φωνή αλλαγμένη): Σωπάστε. ...Με συγχωρήτε. Κυρία, δεν είμαι ο Πέτρος Τσίλντινι. Αλλά ο Λουδοβίκος.

ΜΑΝΤΕΛΕΝ ("Υστερ' από κάποια στιγμή): Μά τότε ο Πέτρος... ο Πέτρος δε μ' αγαπήσε ποτέ; Ο Πέτρος παντρεύτηκε, αυτός...

ΛΟΥΔΟΒ.: (με κάποια έμφαση): "Ο Πέτρος παντρεύτηκε εκεί κάτω."

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (με συγκίνηση και συγκρατημένη): Ξαναγύρισε στη Γαλλία;

ΛΟΥΔΟΒ.: Μάλιστα. Σ' αυτόν ακριβώς πηγαίνω. (Σφίγγει το τσίρνο).

ΛΟΥΔΟΒ.: (συνεχόμενος): Με συγχωρείτε. Πρέπει να έτοιμάζωαι, φθάνουμε στο Ντιζόν.

(Κατεβάζει τη βαλίτσα του. Το τσίρνο μπαίνει στο Σταθμό και σταματά).

ΜΑΝΤΕΛΕΝ: Υποδείτε να μην υποσχεθώτε τίποτα από την συνάντησή μας στον αδελφό σας;

ΛΟΥΔΟΒ.: (στην πόρτα): Σας το υποσχομαι, κυρία...

ΜΑΝΤΕΛΕΝ (μάλιστα συνομιλώντας τους λυγισμούς): Χαίρετε κύριε!

ΚΩΣΤΑΣ ΚΡΟΝΤΗΡΑΣ

Ραδιόφωνα

ΜΕ ΝΕΑΣ ΜΕΤΑΠΟΛΕΜΙΚΑΣ ΤΕΛΕΙΟΠΟΙΗΣΕΙΣ

- ✱ Χρυσό Λαρύγγι
- ✱ Ίσχυρόν Μεγάφωνον
- ✱ Φυσική Απόδοσις
- ✱ Άνεπτυχμένη Κλίμαξ Σταδρῶν

ΡΑΔΙΟΦΩΝΙΚΗ ΕΝΩΣΙΣ ΕΛΛΑΔΟΣ ΑΕ.
ΠΑΝΕΠΙΣΤΗΜΙΟΥ 51 - ΠΛΑΤΕΙΑ ΟΜΟΝΟΙΑΣ 9

ΟΙ ΜΕΛΩΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΝΕΣΤΑΤΩΣΑΝ ΟΛΟΝ ΤΟΝ ΚΟΣΜΟ ΤΗΣ ΠΕΡΙΦΗΜΗΣ

RHAPSODY IN BLUE

(ΓΑΛΑΖΙΑ ΡΑΨΩΔΙΑ)

ΑΠΟ ΤΗΝ ΟΜΟΝΥΜΗ ΤΑΙΝΙΑ ΠΟΥ ΠΡΟΒΑΛΕΤΑΙ ΑΥΤΗ ΤΗΝ ΕΒΔΟΜΑΔΑ ΣΤΟΝ

«ΟΡΦΕΑ».

ΠΡΟΒΑΛΕΤΑΙ ΣΤΟΝ ΜΟΥΣΙΚΟ ΟΙΚΟ

MELODY

Στοκ Νικολούδη 15

Οι 30
συνεργάται
του

«'Εδω
'Αθήναι»

Κανένα άλλο ελληνικόν περιοδικόν και εις οι ανδρήποτε εποχήν, δεν συνεκέντησε τόσοσιν έλεκτοίς συνεργάτας, όσους τό

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ».

Ίδού τά όνόματά των :

ΑΙ ΚΥΡΙΑΙ :

Αιλικα Νέσου, Σοφία Σπανούδη, Αντιγόνη Μεταξά.

ΟΙ ΚΥΡΙΟΙ :

Σπύρος Μελάς, Στράτης Μυριδής, Σπ. Παπαγιωτόπουλος, Α. Καραντώνης, Ν. Πετμεζάς (Λαύρας), Κ. Κροντήρας, Ι. Παπαδόπουλος, Γ. Ροπαίτης, Άντ. Μισροκίδης, Β. Ίμπροχώρης, Γ. Φουσέρης, Γιάννης Αουγυρόπουλος, Άλκης Θρύλος, Δ. Γιαννουκάκης, Π. Φλώρος, Ίων Νταζφάς.

==

Επίσης :

Εκ τού Δημοσιογραφικού :

Οι κ. κ. Σπ. Μεταξάς, Π. Τρουμπούνης, Ι. Μεταξάς, Χρ. Έμμ., Άγγελος-μάτης, Μιχ. Κυριακίδης, Θ. Αμυτζόπουλος, Μ. Λαμπρινίδης κτλ.

ΣΚΙΤΣΑ :

Οι κκ. Φ. Δημητριάδης και Α. Βλασσόπουλος.

ΕΚΤΑΚΤΟΙ ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ :

Εις κάθε φύλλον μας υπάρχουν επίσης έλεκταί έπιστολαί συνεργισία διακεκριμένων Έλλήνων λογογράφων και δημοσιογράφων καθώς και έν μεταφράσει τά τελευταία άρθρα της ξένης λογοτεχνίας.

Τύποιον :

30 ΤΑΚΤΙΚΟΙ
ΣΥΝΕΡΓΑΤΑΙ
πλησιάζουν κάθε εβδομάδα τό

«'Εδω
'Αθήναι»

Τύπος Α. Ε. «Η ΠΡΩΤΙΑ»

ΣΥΝΤΟΜΑ ΔΙΗΓΗΜΑΤΑ

Του ΛΑΓΙΟΣ ΜΠΟΝΟΝΤΥ

ΤΑ ΔΙΚΑΙΩΜΑΤΑ

«Ο Γκάμπορ τραλίκασε νευρικά στα χέρια του την έφημερίδα που διάβαζε και φώναξε: — Είνε τρομερό! Δεν μπορώ να τό υποφέρω πιά!

«Η μητέρα του σήκωσε τά μάτια από τό κέντημά της και ρώτησε : — Τί τρέχει παιδί μου; — "Όλοι οι συνομήλικοί μου πηγαίνουν έβελονταί... Δεν μπορώ να μένω μόνος ενώ έδω, σάν δειλός και να ζω με όλη την ήσυχία μου και όλες τις ανέσεις μου, τη στιγμή που τ' αδελφία μας κινδυνεύουν κάθε ώρα και κάθε στιγμή τη ζωή τους στο Μέτωπο!

«Η κυρία Καλνί ταράχτηκε. — Θέλεις να κατασχθής έβελοντής; είπε με σθεσημένη φωνή.

—Ναί, μητέρα, αυτό έννοώ. «Η μητέρα έννοισε σάν μια στίλβητή στην καρδιά της, αλλά προσπάθησε να συγκρατήσει τη συγκίνησή της και είπε όσο μπορούσε πιο ψυχραιμία : — Υπάκουον όμως και άλλων πραγμάτων που πρέπει να λάβης υπ' όψει σου Γκάμπορ. Είσαι τό μονακόριδο παιδί μας! — Τό έξω δέξασα, αλλά λογαριάζεται, αυτό σε μια περίσταση σάν τη σημερινή που η πατρίδα μας...

«Η μητέρα σγκώθηκε και τον πλησίωσε : — Κι' εγώ, παιδί μου, είπε, ή μητέρα σου; Δεν έχω κανένα δικαίωμα πάνω σου; Έγώ που σ' αγαπήσα προίν σε φέρω στον κόσμο; Έγώ που σε άνθρεψα με τόσα χάδια και τόση λαχτάρα;

— Τό ξέρω μητέρα, μα πώς να σου τό πω;... Δεν μπορώ να κάνω αλλιώς...

— "Αν θεέ μου! Μά δεν καταλαβαίνεις ότι, αν σου συνέβαινε τίποτε θα πέθαινα;...

— Μά κι άλλες μητέρες... έκαμε ο νέος με δειλή φωνή.

— Γκάμπορ, δεν μ' αγαπάς λοιπόν καθόλου; Δεν έχεις καρδιά;...

— Είνε τό καθήκον μου... Τό καθήκον σου είνε να μέινης κοντά μας! "Αν σού συμβή τίποτε θάνα, τό τέλος για μένα...

«Ο νέος προσπάθησε να πείρη ένα ύφος γελαστό κι είπε: — Άλλως τε είνε βέβαιον πως, αν πάω στρατιώτης θα σκοταθώ;

— Γέλας για ό,τι έχω πτό πολύτιμο στον κόσμο, για ό,τι θα χανόμουν αν έχανα!... έκαμε άπεληπ σμένη η μητέρα.

Και ξέσπασε σε κλάμματα. Έκείνη τη στιγμή άνοιξε η πόρτα και μπήκε ο κ. Καλνί. «Η γυναίκα του κρεμάστηκε στο λαιμό του.

— "Ω, Στέφαν! Μήπως του! είπε.

«Υστερα βγήκε απ' την αί-

λη πόρτα, σκουπίζοντας τά δάκρυά της.

— Τί σημαίνουν όλα αυτά; ρώτησε ο κ. Καλνί σοβαρός, όπως πάντα, όταν έμειναν μόνοι.

— Είπα στη μητέρα ότι άπεφάσισα να καταταχθώ στρατιώτης! άπήντησε ο Γκάμπορ. Και δεν με κατάλαβε φυσικά...

— Τί δεν κατάλαβε; — "Ότι είμαι υποχρεωμένος να τό κάμω αυτό. Είνε σκληρό για μια μητέρα...

— Τί έννοεις άποχρεωμένος; — Έννοώ ότι τό καθήκον κάθε νέου... άρχισε ο Γκάμπορ.

«Αλλά ο πατέρας τον διέκοψε: — Τό καθήκον κάθε νέου είνε να υποκούη πρώτα στους γονείς του, οι όποιοι έχουν περισσότερη πείρα της ζωής απ' αυτόν και φροντίζουν πάντοτε για τό καλό του...

— Οι γονείς όμως σκέπτονται εγωιστικά! είπε ο νέος. Θεωρούν τά παιδιά τους σάν άπώλυτο κτήμα τους και δεν νοιάζονται καθόλου γ'α τις δικές τους άντιλήψεις...

— Έλα, κάθισε έδω, παιδί μου, και άς μιλήσουμε σάν λογικοί άνθρωποι. «Η πορτίδα δεν θα κερδίση ούτε θα χάση τίποτε αν πιάς ή δεν πιάς έσύ στρατεύτης...

— "Αν όλοι έκαναν αυτή τη σκέψη...

— Δεν είνε τό ίδιο. «Η περίπτωση ή δική σου είνε έξαιρετική. Είσαι τό μονακόριδο παιδί μου, ο τελευταίος άπόγονος μιας μεγάλης οικογενείας, δεν θέλω να σβήση ή γενιά μας κι' ούτε να πέση τό κτήμα μου σε ξένα χέρια...

— Μά, πατέρα! Χίλιοι άλλοι θα διαχειρίζοντο τό κτήμα καλλίτερα από μένα...

— Και νομίζεις ότι, είνε τίποτε για μένα ν' αφήσω όλους τους καρπούς της ζωής μου και της άγαπασίας τόσων γενών σε ξένα χέρια; Δεν μού κραστάς τίποτα λοιπόν για ό,τι, έκανα για σένα;...

— Και θέλεις πατέρα, να σου αποδείξω την εύγνωμοσύνη μου γινόμενος δειλός;

— Δεν ξέρεις τί λέει! "Αμα έλθη ή ηλικία σου και σε καλέσουν, τότε βλέπουμε...

«Ο νέος άπήντησε άσυπόστα να : — Τί έχει να κάνει έπειδή είμαι ένα χρόνιο μικρότερος; Έπί τέλους δεν είμαι και κανένας μπεμπέχης, ώστε να μην έχω δικαίωμα να διαθέσω τον εαυτό μου όπως νομίζω...

— "Α μή μου μιλάς σάν ήσος θεατρικού έργου! είπε τότε ο πατέρας άυστηρά. "Αφήσε τά δικαιώματά κατ'ά μέρος. Σού άπαγορεύω να πιάς έβελον

της. Άφορ, δεν πείθεσαι με τό καλό σου δηλώνω ότι δεν θα επιτρέψω να καταταχθής και ξέρεις ότι έχω τη δύναμη. Μη με άναγκάσεις λοιπόν να λάβω άλλα μέτρα...

«Ο Γκάμπορ έκτύπησε τον πιατέρα του λευκός σάν τό πανί και συνθησιμένος όπως ήταν να ύπακούη πάντα στη θέλησή του έσκυψε τό κεφάλι και βγήκε...

«Ένα δειλινό έπειτα από ένα μήνα ο κ. Καλνί έπαυσε με τη γυναίκα του τό τσιτί. «Η κ. Καλνί δέβαζε ένα γράμμα. Σε μια στιγμή τά μάτια της θούρ κωσαν.

— Τί τρέχει, αγαπητή μου; ρώτησε ο άνδρας. — "Ένα γράμμα από τη Βέρεκερ.

— "Α, την καίμενη την "Έλλην! Έχασε τό γυλιό της στον πόλεμο!...

— Ναί... Και να συνλογίζεσαι κοινεώς πως ήταν φίλος και συμμοσθητής με τον Γκάμπορ μας! Δεν ελκισαίνεις τό Θεό, αγαπητή μου που κρατήσαμε τό παιδί μας στο σπιτί μας... Διαμαρτύρεται λιγάκι, αλλά προτιμώτερο αυτό παρά να βουκόκταν στη θέση του δυστυχισμένου Ντάντυ Βέρακερ...

«Ακου τί μου γράφει ή Έλλην: «Ήταν τό μοναχοπαιδί μου, ή μόνη παρηγοριά μου και μ' άφισε έρημο στα γεροντικά μου. Τό μόνο που μου άνακουφίζει λίγο τον πόνο είνε ότι ακολουθώ τό δρόμο του καθήκοντος και της τιμής που όφείλει να ακολουθή κάθε νέος, όπως μού έγγραφε στο τελευταίο του γράμμα...

«Η κ. Καλνί άνατρίχασε κι' έκλεισε την έπιστολή στο φάκελλο.

Μετά δύο εβδομάδες οι ίδιοι γονείς έπαύσαν πάλι τό τσιτί στο ίδιο σόλονάκ, μαυροφορμένοι, θλιβεροί, αξιολύπητοι.

«Ο μονακόριδος γυλιός τους ο Γκάμπορ είχε σκοταθί σ' ένα αὐτοκίνητο δυστυχίμα.

Μια θαραία σιωπή τούς χώριζε. — Έξωνα ή σύζυγος ρώτησε με τρεμμένη φωνή :

— Στέφαν, νομίζεις πως ή ψυχή του θα μιάς συχωρήσει ποτέ;

«Ο σύζυγος έγινε κατακίτρινος κι έμψυξε με τραγική άπελπισία χώνοντας τό κεφάλι στις παλάμες :

— Τού στερήσαμε τό ιερώτερο δικαίωμα... Και πιάς, έδωξ' από ένα αὐτοκίνητο αντί ενός τιμημένου θανάτου που άνεψεύστανε!...

ΛΑΓΙΟΣ ΜΠΟΝΟΝΤΥ

«ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ»—Σελίς 51

ΕΔΩ ΑΘΗΝΑΙ

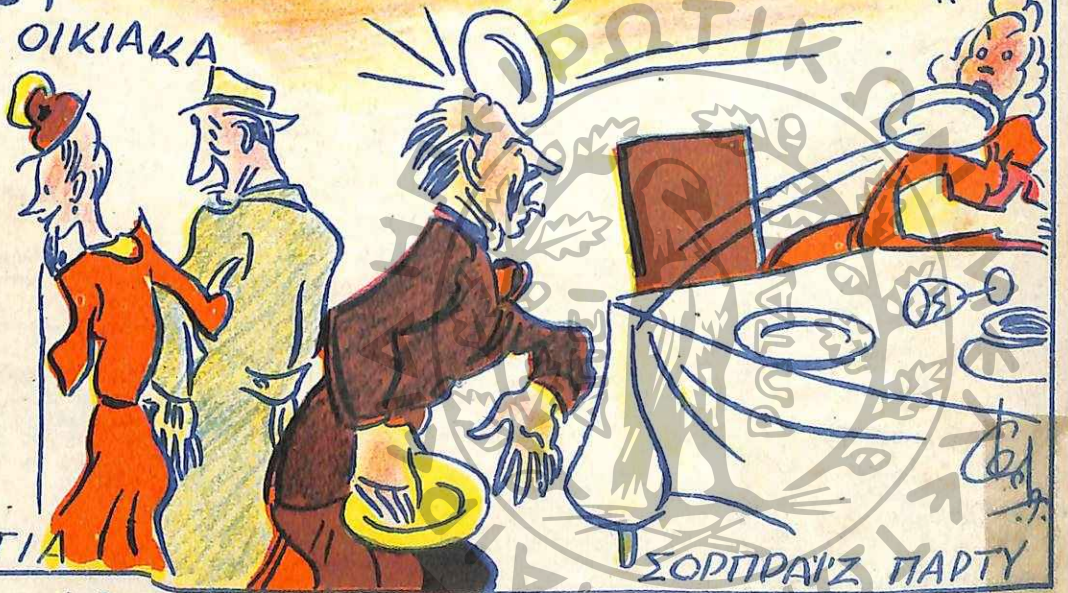
Ο ΠΡΩΤΙΝΟΣ ΚΑΦΕΣ

ΤΑ ΟΙΚΙΑΚΑ

ΨΥΧΑΓΩΓΙΑ

ΣΟΡΠΡΑΙΖ ΠΑΡΤΥ

Ραδιοφωνικόν πρόγραμμα: 'Η Ώρα τῆς Νοικοκυράς...